

Μικροχωρικά ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ

ΤΕΥΧΟΣ 98 • ΙΟΥΝΙΟΣ 2015 - ΜΑΪΟΣ 2016

ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ «Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ»
(ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ 1885)

Βραβείο Ακαδημίας

Αθηνών (1986)

Κυκλοφορεί ανάμεσα στους Μικροχωρίτες του εσωτερικού και του εξωτερικού,
καθώς και στους φίλους του Μικρού Χωριού Ευρυτανίας
(Σημ.: Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τη γνώμη του συγγραφέα τους)
Κείμενα και φωτογραφίες δεν επιστρέφονται

Περίοδος Β' - Χρόνος 50ος - Αρ. Φύλλου 98 - Ιούνιος 2015-Μάιος 2016

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ

«Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος»

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιάννης Αρώνης

Πρόεδρος της Αδελφότητας Μικροχωριτών

- Καραολή & Δημητρίου 172, 185-34 Πειραιά

- Μικρό Χωριό Ευρυτανίας, 36100

Τηλ.22370 41341, e-mail: aronisg@gmail.com

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΜΙΚΡΟΧΩΡΙΤΩΝ

Πρόεδρος: Γιάννης Αρώνης

Αντιπρόεδρος: Σπύρος Κρίκος

Γενική Γ/τέας: Σοφία Κουτσούκη-Κούμπου

Ταμίας: Χρήστος Μουτογιάννης

Ειδικός Γραμματέας: Κώστας Κρίκος

Σύμβουλοι: Μπάμπης Φλώρος,

Θανάσης Παπαθανασίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΕΞ/ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ

Κώστας Κρίκος

ΣΥΝΤΑΞΗ – ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

1966-1970: Μένιος Κουτσούκης

1971-1977: Γιώργος Δημόπουλος

1978-1992: Μένιος Κουτσούκης

1993-2002: Θανάσης Κεράνης

Δημήτριος Κρίκος

2003-2010: Αιμιλία Κουτσούκη

2011 - : Αιμιλία Κουτσούκη, τηλ. 210 9238197

Αγλαύρου 19, 117-41 Αθήνα

e-mail: koutsoukis@hol.gr

Σοφία Κουτσούκη-Κούμπου

e-mail: bily@otenet.gr

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ – ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Ι. Γκαντήραγας & Σία Ο.Ε.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερικού € 20

Εξωτερικού \$ 50

Ν.Π.Ι.Δ. € 30

Αποστέλλεται δωρεάν σε Δ.Υ.,

Ο.Τ.Α. και Συλλόγους

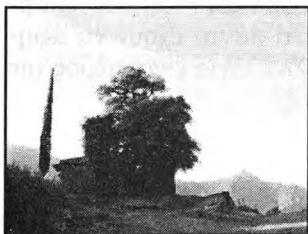
Φωτό εξωφύλλου: Το ιστορικό εκκλησάκι των Αγίων Αποστόλων, ανακαινισμένο από τους αδελφούς Χρήστο Μαστρογεωργόπουλου. Φωτο: Γιώργος Γκούμας

Τα Δένδρα του Χωριού μας:

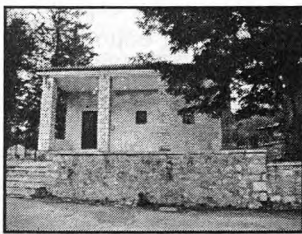
Σύμβολα της ζωής, της μνήμης και της ιστορίας του Χωριού μας

Τα δένδρα και τη ζωή κοντά τους ύμνησε ο Ευρυτάνας λογοτέχνης Ζαχαρίας Παπαντωνίου στο βιβλίο του «Τα Ψηλά Βουνά». Για όποιον το ξαναδιαβάσει τώρα, θα ανακαλύψει, εν πολλοίς, στις περιγραφές του, μαγευτικά τοπία του Μικρού Χωριού. Τα δένδρα, όλα τα δένδρα είναι δώρα της φύσης για τον άνθρωπο. Χρήσιμα και ωφέλιμα όλα και σε όλες τις εποχές. Τελευταία, ιδιαίτερα στις πόλεις, θεωρούνται απαραίτητα για καθαρό αέρα και υγιεινή ζωή. Γι' αυτό και πολλά πάρκα, δρόμοι, πεζοδρόμια εμπλουτίζονται και καλωπίζονται με πολλές ποικιλίες δένδρων και φυτών. Οι δήμαρχοι των πόλεων ενθαρρύνουν δενδροφυτεύσεις ακόμη και σε ταρατσες σπιτιών. Αλλά και μείς στα χωριά μας νιώθουμε τις πολλές ωφέλειες των δένδρων. Σε μας βέβαια, δεν είναι ο καλωπισμός τόσο, ούτε ο καθαρός αέρας που θεωρείται δεδομένος, όσο είναι οι άλλες χρησιμότητες στη ζωή μας. Η σκιά τους, λ.χ. το καλοκαίρι και η προστασία από βροχές και χιόνια το χειμώνα. Τα φύλλα εξάλλου, από πολλά δένδρα αποτελούν πολύτιμη τροφή για τα ζώα. Όλα αυτά βέβαια για τα δένδρα θεωρούνται αυτονόητα, τόσο για τις πόλεις, όσο και για τα χωριά στο βουνό ή στον κάμπο.

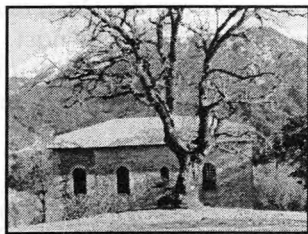
Αυτό που θέλουμε να τονίσουμε εδώ είναι η άλλη σημασία και αξία που έχουν τα δένδρα, ιδιαίτερα στο δικό μας χωριό. Δηλαδή μια ιστορική και συναισθηματική ιδιαιτερότητα στη ζωή μας. Τα δένδρα γενικά είναι αναπόσπαστα με τη φύση του χωριού μας. Η ζωή κάνει ανθρώπους και δένδρα να ζούνε μαζί, πλάι-πλάι. Ορισμένα όμως δένδρα ξεχωρίζουν στη ζωή του χωριού μας, γιατί συνδέονται με ποικίλες εκδηλώσεις του ή βρίσκονται σε κεντρική θέση ή δίπλα σε εκκλησίες και ξωκλήσια.

Ο Άη-Σώστης το καλοκαίρι

Το Μουσείο του Χωριού

Ο Άη-Γιάννης το χειμώνα

Πρώτος και καλύτερος θα λέγαμε, είναι ο πλάτανος του Παλιού Μικρού Χωριού, που μπήκε στον τρίτο αιώνα της ζωής του και της ζωής του Χωριού. Πολύ εύστοχα έχει αποκληθεί ως ο «ληξίαρχος» του χωριού. Κάτω από τον πλάτανο παλιά γίνονταν και γίνονται ακόμη συνάξεις, γαμήλιες εκδηλώσεις, το πανηγύρι, οι συνεστιάσεις κ.ά. Στον κορμό του καρφισώνονταν οι αποφάσεις του Κοινοτικού Συμβουλίου, στην Κατοχή οι αποφάσεις του Λαϊκού Δικαστηρίου, αλλά και σήμερα είναι χρήσιμος «πίνακας» διαφόρων ανακοινώσεων.

Πιο πέρα, στον περίβολο της Μεταμόρφωσης ορθώνονται μερικά πευκόσχημα έλατα, ενώ την είσοδο του Ιστορικού και Λαογραφικού Μουσείου στολίζει μια γέρικη αλλά θαλερή ακακία. Ξεχωριστή γοητεία δίνει ο «δένδρος» στον Άη-Σώστη, που συντροφεύει το γραφικό εκκλησάκι για αιώνες τώρα. Ένα ίδιο «δέντρο» δηλ. ένα μεγάλο πουρνάρι είχε για συντροφιά του και ο Άη-Θανάσης, στην κορυφή του «Γούμενου» στο Παλιό Μικρό Χωριό.

Όμως όλα τα δένδρα του χωριού έχουν τη δική τους ιστορία. Ας θυμηθούμε τον «πάνω» και τον «κάτω» έλατο στο ύψωμα του Νικολού. Ο «πάνω έλατος», πανύψηλος, δέσποζε στην άκρη της λάκκας με τα πέτρινα αλώνια, που είχαν τις ονομασίες αυτών που τα έφτιαξαν, όπως Κομπορζέικο, Πιστιολέικο κ.ά. Σήμερα δεν υπάρχει ούτε ίχνος απ' αυτά. Ο έλατος αυτός έπεσε θύμα του εμφύλιου πολέμου. Αεροπορικές επιδρομές τον τραυμάτισαν θανάσιμα μαζί με άτυχους αντάρτες που έπεσαν δίπλα του. Την ίδια τύχη φαίνεται είχε και ο «κάτω έλατος», που δέσποζε κι αυτός σε 2-3 μικρότερα αλώνια. Παρέμεινε όμως στητός για αρκετά χρόνια, ώστε στον ίσκιο του να ξεκουράζονται ιστορικές μορφές του χωριού μας, όπως Αρ. Γιουνράς, Στ. Γεωργούλης, Γ. Δημόπουλος, Στ. Κουμπουρόπουλος κ.ά.

Μια κι ο λόγος για έλατα, ας θυμηθούμε τον «Μοναχό τον έλατο», που δέσποζε στον αυχένα της Χελιδόνας, έχοντας δεξιά του τη «Φιδόπλατη». Όμως, κι άλλα δένδρα του χωριού έχουν την ιστορία τους, όπως το «καβάκι», τα «πλατανάκια» αλλά και μακρινά δένδρα στις γύρω οροσειρές, που εξάπτουν τη φαντασία, όπως στα «Ψηλοούρνα», όπου τα έλατα προβάλλουν φιγούρες στον ορίζοντα, σαν παπάδες με γένια και τον Δεσπότη μπροστά ή σαν στρατιώτες με τον αρχηγό τους μπροστά.

Συμπερασματικά, θα λέγαμε, τα δένδρα του χωριού μας ξεχωρίζουν με το όνομά τους και την προσωπική τους ιστορία. Καταντούν να 'ναι σύμβολα μνήμης και ιστορίας. Ως τέτοια πρέπει να τα σεβόμαστε, όσο ζουν και όσο υπάρχουν. Δίνουν συγκινήσεις σε όσους τα θυμούνται, γιατί πάντα έχουν να αφηγηθούν κάτι που έζησαν μαζί τους ή κοντά τους. Με άλλα λόγια είναι μέρος της ιστορίας του χωριού, της ιστορίας και της ζωής όλων μας.

*Το Μικρό Χωριό Ευρυτανίας
Περιήγηση στο χώρο και στο χρόνο*

**Ένα βιβλίο για τον κάθε επισκέπτη
ή φίλο του Μικρού Χωριού**

Πωλείται στο Μουσείο του Χωριού

Για την κάλυψη των εξόδων συντήρησής του

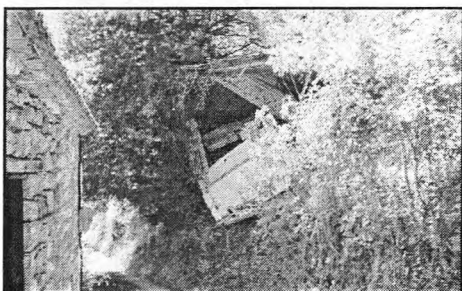
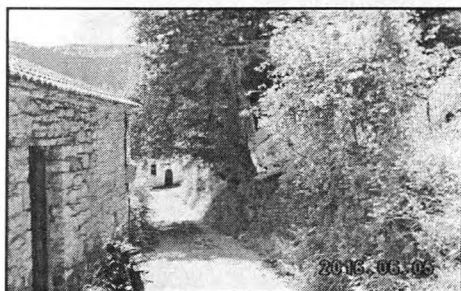
Εικόνες από το Χωριό

Από τις επισκέψεις στο Μουσείο μας

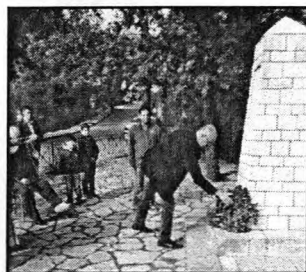
Ο Υπουργός Δικαιοσύνης, καθ. Νίκος Πα-
ρασκευόπουλος, κατά την επίσκεψή του στο
Μουσείο του χωριού μας, το περασμένο κα-
λοκαίρι. Στη φωτογραφία εικονίζεται μαζί με
την κ. Πόλυ Αρώνη, χάρη στην ακούραστη
εθελοντική φροντίδα της οποίας το Μουσείο
μας είναι πάντα περιποιημένο και ανοιχτό για
όσους θέλουν να το επισκεφτούν.

S.O.S - Κίνδυνος

Η εικόνα δείχνει μια ερειπωμένη ετοιμόρροπη αποθήκη στα δεξιά του δρόμου προς
τον Άη-Θανάση στο Παλιό Μικρό Χωριό. Έχει κατολισθήσει, κρατιέται από ένα δέντρο
και είναι έτοιμη να κυλίσει στο δρόμο. Είναι ηλίου φαينότερο ότι αποτελεί μεγάλο
κίνδυνο για τους περαστικούς και απορούμε γιατί οι τοπικές αρχές καθυστερούν να
μεριμνήσουν για την απομάκρυνσή του.

28 Οκτωβριου 2016.

Δοξολογία και κατάθεση στεφάνου στο Μνημείο Πεσόντων του Νέου Μικρού Χωριού.

Αριστερά: Ο π. Αζακάς. Κέντρο: Ο Πρόεδρος της Κοινότητας.

Δεξιά: Ο Πρόεδρος της Αδελφότητας

Φθορά σε κεντρικό δρόμο

Μικρή κατολίσθηση σημειώθηκε σε κεντρικό δρόμο του Νέου Μικρού Χωριού. Αιτία ήταν οι καταρρακτώδεις βροχές του Μαρτίου. Δυστυχώς όμως λόγω της γνωστής ελληνικής γραφειοκρατίας καθυστερεί η αποκατάστασή του.

Πάσχα στο Χωριό

Πάντα λαμπρός ο Επιτάφιος της Μεγάλης Παρασκευής στο Χωριό μας
Στη φωτογραφία δεξιά: Ο π. Νικ. Αζακάς με τις κυρίες του Χωριού,
που βοήθησαν στον στολισμό του

Στα εξωκκλήσια του Παλιού Μικρού Χωριού

Λειτουργία στον Άγιο Σώστη, την ημέρα
της Ζωοδόχου Πηγής (5/5/2016)

Λειτουργία με αρτοκλασία στην εκκλησία του Αγίου
Γεωργίου στο Παλιό Μικρό Χωριό (2/5/2016)

Στον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών

Ο αγαπητός συγχωριανός μας Κώστας Τριανταφύλλης, ως μαθητής Γυμνασίου, είχε την τύχη να έχει τότε καθηγητή τον Μακαριώτατο σήμερα Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο. Είχαμε γράψει σε παλαιότερο τεύχος του περιοδικού μας σχετικά. Στο δημοσίευσμά μας εκείνο είχε απαντήσει με εγκάρδια και συγκινητικά λόγια ο Μακαριώτατος, που ποτέ δεν είχε ξεχάσει τον παλιό μαθητή του. Έτσι της 7 Ιουνίου κάλεσε τον Κώστα Τριανταφύλλη στο γραφείο του για να τον δει από κοντά. Φυσικά η ανταπόκριση του Κώστα ήταν άμεση και με μεγάλη χαρά. Το παρακάτω κείμενο είναι από την εφ. «Πρώτο θέμα» (ηλ/κή έ.) 7/6/2016:

Συνάντηση του Αρχιεπισκόπου με παλιό του μαθητή

φωτογραφία: Χρήστος Μπόνης

Μια πολύ ανθρώπινη και συγκινητική συνάντηση με μαθητή του από την δεκαετία του 1960 είχε σήμερα ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος. Ο κ. Κώστας Τριανταφύλλης, αφού ευχαρίστησε τον Μακαριώτατο για την καθοριστική συμβολή του στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του, αναφέρθηκε στον ιδιαίτερο τρόπο διδασκαλίας του Αρχιεπισκόπου, ο οποίος, όπως είπε, χαρακτηριζόταν πάντοτε από διακριτικότητα και αγάπη.

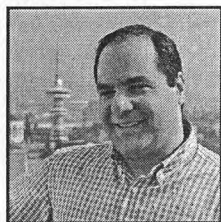
Στη συνέχεια του αφιέρωσε το βιβλίο του με τίτλο: «Με νύχια και με δόντια», ενώ υποσχέθηκε ότι θα αναζητήσει και άλλους συμμαθητές του, προκειμένου να συναντήσουν εκ νέου τον Μακαριώτατο.

Ανδροπαρέα από Μικροχωρίτες στη δεκαετία του '50

Ντοκιμαντέρ για το Μικρό Χωριό

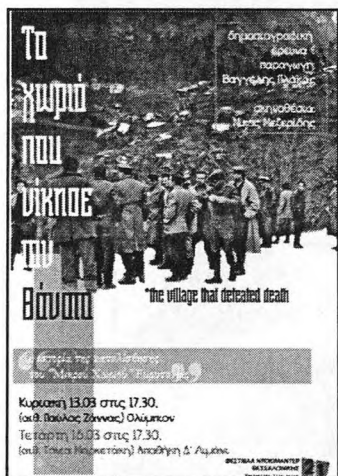
Το ντοκιμαντέρ με τίτλο **«Το χωριό που νίκησε τον θάνατο»** του συγγραφέα μας, Βαγγέλη Πλάκα, επιλέχθηκε και προβλήθηκε στο 18^ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ της Θεσσαλονίκης (13 και 16 Μαρτίου 2016). Όπως μάς πληροφορήσαν συγγραφέα μας που πήγαν στην προβολή του ντοκιμαντέρ, η αίθουσα ήταν κατάμεστη και το ενδιαφέρον όλων των θεατών πολύ μεγάλο.

Πρόκειται για ένα ωραιότατο φιλμ, πλούσιο σε φωτογραφίες, ιστορικό υλικό, συνεντεύξεις, προσωπικές μαρτυρίες κ.λπ. Το ντοκιμαντέρ παρουσιάζει την ζηλευτή εικόνα του χωριού στη δεκαετία του '50, προχωρά στην περιγραφή της κατολίσθησης στις 13 Ιανουαρίου 1963, και καταλήγει με τις προσπάθειες που ακολούθησαν, ώστε ένα νέο χωριό, πρότυπο ορεινής ρυμοτομίας, να ξαναγεννηθεί γρήγορα για να χαρίσει και πάλι νότα αισιοδοξίας για το μέλλον.

Πέραν του πολύ επιτυχημένου αυτού ντοκιμαντέρ, ο Βαγγέλης Πλάκας είναι αρχισυντάκτης της Δημοτικής Τηλεόρασης «TV 100» της Θεσσαλονίκης και πολιτικός συντάκτης της εφημερίδας «Μακεδονία». Επιμελείται και εκδίδει το «Πολιτικό Ημερολόγιο- Ατζέντα Θεσσαλονίκης», ενώ το βιβλίο του «Η Νέα Μεταπολιτευτική Πολιτεία, 2010» είναι ανηρτημένο στην ιστοσελίδα του: **«n eapolitika. word press, com»**).

Λόγω της εντυπωσιακής αποδοχής του ντοκιμαντέρ, τόσο από το κοινό, όσο και από τα τηλεοπτικά δίκτυα, ο Βαγγέλης Πλάκας προχώρησε στην έντυπη έκδοσή του.

20 Αυγούστου 2016 - Παλαιό Μικρό Χωριό Παρουσίαση του βιβλίου και του ντοκιμαντέρ «Το Χωριό που νίκησε τον θάνατο»

Το μεγαλείο και τη δύναμη της ανθρώπινης ψυχής, με ένα χωριό που κατάφερε, μετά από μια μοναδική στα ελληνικά χρονικά φυσική καταστροφή, να σταθεί ξανά στα πόδια του και να βρει και πάλι την πορεία του προς την ανάπτυξη πραγματεύεται το ντοκιμαντέρ «Το χωριό που νίκησε τον θάνατο» το οποίο έκανε πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης αποσπώντας θετικά σχόλια και δεκάδες δημοσιεύματα και αναφορές.

Το χωριό αυτό είναι βεβαίως το δικό μας, το Μικρό Χωριό και η ταινία, μέσα από δημοσιογραφική έρευνα, παρουσιάζει την ιστορία της καταστροφικής κατολίσθησης του 1963

αλλά και την επόμενη ημέρα του τόπου μας. Τυπώθηκε και σε βιβλίο, που είναι το σενάριο του ντοκιμαντέρ και φέρει τον ίδιο τίτλο με τον υπότιτλο **«Η καταστροφή και αναγέννηση της Μικρής Ελβετίας»**.

Η έρευνα έγινε από τον μικροχωρίτη δημοσιογράφο Βαγγέλη Πλάκα ο οποίος υπογράφει το βιβλίο αλλά και την παραγωγή του ντοκιμαντέρ, τη σκηνοθεσία του

οποίοι έκανε ο Νίκος Μεζερίδης.

Μαρτυρίες, μελέτες, ντοκουμέντα και σπάνιο οπτικό υλικό αποτυπώνεται στην ταινία και την έκδοση, που θα παρουσιαστούν και στο Παλιό Μικρό Χωριό σε ειδική εκδήλωση που θα γίνει στην αίθουσα εκδηλώσεων του Μουσείου, στις 7 το απόγευμα του Σαββάτου 20 Αυγούστου.

Στην εκδήλωση το βιβλίο θα παρουσιάσουν οι:

- Κώστας Μπακογιάννης, Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας
- Νίκος Σουλιώτης, Δήμαρχος Καρπενησιού
- Χρήστος Αρβανίτης, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Ευρυτανικών Συλλόγων
- Κλεομένης Κουτσούκης, ομ. Καθηγητής Παντείου Πανεπιστημίου

Χαιρετισμό θα απευθύνει ο Πρόεδρος της Αδελφότητας 'Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος», Γιάννης Αρώνης.

Εν συνεχεία θα προβληθεί το ντοκιμαντέρ, που θα προλογίσει ο σκηνοθέτης της ταινίας κ. Μεζερίδης και θα ακολουθήσει συζήτηση.

Το βιβλίο θα διατίθεται στο Μουσείο από την Αδελφότητα Μικροχωριτών, που, εκτός από τη στήριξη στην ταινία και την έκδοση, παραχώρησε ευγενικά το πλούσιο σε ντοκουμέντα και φωτογραφίες αρχείο της.

Βράβευση Δ. Χαριτόπουλου

Ο Δήμος Πειραιά οργάνωσε εκδήλωση για να τιμήσει τον Μικροχωρίτη στην καταγωγή πολυγραφότατο επιτυχημένο συγγραφέα Διονύση Χαριτόπουλο. Η εκδήλωση έγινε στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά στις 9 Μαΐου 2016, με αφορμή την έκδοση του τελευταίου του βιβλίου «Πειραιώτες». Η εκδήλωση είχε τον χαρακτηριστικό τίτλο: Χαριτόπουλος 40 χρόνια γραπτός. Στον Πειραιά πατάω στεριά. Για τον συγγραφέα μίλησαν οι Κώστας Γεωργουσόπουλος, Γιάννης Ευσταθιάδης, Γιάννης Ξανθούλης και Λευτέρης Παπαδόπουλος, ενώ αποσπάσματα από βιβλία του διάβασε ο Γιώργος Κιμούλης. Η λιτή και ωραία εκδήλωση έκλεισε με την βράβευση του κ. Χαριτόπουλου από τον Δήμαρχο Πειραιά Γιάννη Μώραλη.

Ο Διονύσης Χαριτόπουλος γέννημα θρέμμα του Πειραιά, στο βιβλίο του αυτό, που αποτελεί συνέχεια του προηγούμενου «Εκ Πειραιώς», καταθέτει την αγάπη του για τον γενέθλιο τόπο και όπως λέει ο ίδιος σε συνέντευξή του (εφ. Επένδυση 9/4/2016): «...στο παρόν βιβλίο συστήνω εμένα, τη γειτονιά μου, τους φίλους μου, ανθρώπους που γνώρισα, που με διαμόρφωσαν. Παράλληλα το βιβλίο αυτό είναι δείγμα της ψυχής της πόλης, αυτοί οι άνθρωποι ήταν η ψυχή της πόλης...»

Ας σημειωθεί, ότι ο κ. Χαριτόπουλος δώρισε πρόσφατα μια συλλογή από όλα τα εκδοθέντα βιβλία του στο Μουσείο του χωριού μας. Η Αδελφότητα Μικροχωριτών τον ευχαρίστησε θερμά για την προσφορά του αυτή, που εμπλουτίζει την βιβλιοθήκη του Ιστορικού και Λαογραφικού Μουσείου του Μικρού Χωριού.

Νέος Μητροπολίτης Καρπενησίου ο κ. κ. Γεώργιος

Σε κλίμα συγκίνησης και βυζαντινής μεγαλοπρέπειας τελέστηκε το Σάββατο 12 Μαρτίου στον Ιερό Ναό του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου Αθηνών, η χειροτονία του νέου Μητροπολίτου Καρπενησίου κ.κ. Γεωργίου (Ρέμπελου). Της πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος.

Ο νέος Μητροπολίτης Καρπενησίου γεννήθηκε στην Εύβοια, είναι πτυχιούχος της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Λαμίας και της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ήταν εφημέριος στον Ι.Ν. Ταξιαρχών Σχηματαρίου και παράλληλα Γραμματέας Συνοδικών Επιτροπών και β' γραμματεύς-πρακτικογράφος στην Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Ο νέος Μητροπολίτης Καρπενησίου, στον σύντομο χειροτονητήριο λόγο του, μεταξύ άλλων, τόνισε: «Οφείλω να αφογκραστώ τα προβλήματα των ανθρώπων και να προσφέρω ό,τι καλύτερο δυνατό για την ανακούφισή τους» και κλείνοντας ανέφερε: «Ευχρηθείτε παρακαλώ στη διακονία μου να ευαρεστήσω τον Θεό και τους ανθρώπους, και να φανώ στην αποστολή μου άγιος».

Στην χειροτονία παρευρέθησαν ο βουλευτής Ευρυτανίας κ. Κοντογεώργος, ο Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδος κ. Μπακογιάννης, ο Αντιπεριφερειάρχης Ευρυτανίας κ. Τσιός, ο Δήμαρχος Καρπενησίου κ. Σουλιώτης και πολλοί Ευρυτάνες.

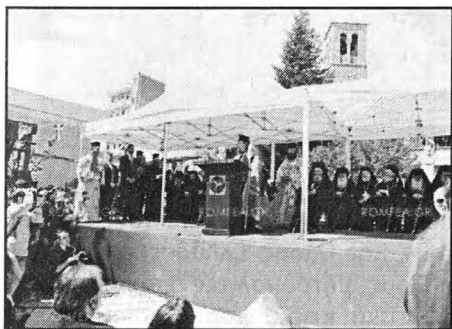
Στις 27 Μαρτίου 2016 τελέστηκε αρχιερατική λειτουργία στον Ι.Ν. Αγίου Αθανασίου Χαλανδρίου χοροστατούντος του εκλεγέντος Μητροπολίτου Καρπενησίου με συλλειτουργούς τον ιερέα του Ναού π. Λάμπρο Ανδρεάκη και άλλους εφημέριους από ναούς της Αθήνας και της Ευρυτανίας. Την λειτουργία παρακολούθησαν εκπρόσωποι ευρυτανικών συλλόγων και πολλοί Ευρυτάνες. Προς τιμήν του νέου Μητροπολίτου προσφέρθηκε γεύμα, στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου του Ναού, από την

Ευρυτάνες στον Ι.Ν. Αγίου Αθανασίου Χαλανδρίου

εκκλησιαστική επιτροπή του Ναού, κατά τη διάρκεια του οποίου έγιναν εγκάρδιοι χαιρετισμοί προς τον νέο Μητροπολίτη και ευχές για μια εύκαρπη ποιμαντορία.

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα έγινε η ενθρόνιση του νέου Δεσπότη στο Καρπενήσι την Παρασκευή, 22 Απριλίου 2016. Τον νέο Μητροπολίτη συνόδευαν ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος και πολλοί ιερείς. Στην σήραγγα η αυτοκινητοπομπή σταμάτησε για λίγα λεπτά, ώστε τοπικοί παράγοντες να τον καλωσορίσουν στο Καρπενήσι και συνέχισε την πορεία της μέχρι τον Ι.Ν. της Παναγίας. Από εκεί η πομπή συνεχίστηκε πεζή, με επικεφαλής τον Δήμαρχο Καρπενησίου, την Δημοτική Φιλαρμονική ορχήστρα, άγημα του στρατού, τοπικούς συλλόγους με παραδοσιακές στολές και πλήθος κόσμου. Στην πλατεία του Καρπενησίου καλωσόρισαν τον νέο Μητροπολίτη ο Δήμαρχος Καρπενησίου, που συμβολικά του προσέφερε ένα αρχιερατικό εγκόλπιο, και ο περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδος κ. Κώστας Μπακογιάννης, ο οποίος του προσέφερε ένα αρχιερατικό μπαστούνι. Στη συνέχεια ο νέος Μητροπολίτης συνοδευόμενος από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και από πολλούς Μητροπολίτες εισήλθε στον Καθεδρικό Ναό της Αγίας Τριάδος, όπου τον υποδέχτηκε ο Τοποτηρητής της Ιεράς Μητροπόλεως, Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ.κ. Ιερόθεος, ο οποίος του παρέδωσε την ποιμαντορική ράβδο και ακολούθησε η τελετή

ενθρόνισης, η οποία μεταδιδόταν ζωντανά στο εξωτερικό του ναού μέσω γιγαντοοθόνης, που είχε στηθεί στον προαύλιο χώρο.

Η τελετή ενθρόνισης άρχισε με την ανάγνωση του σχετικού προεδρικού διατάγματος από τον Αρχιγραμματέα της Ι. Συνόδου, Επίσκοπο Μεθώνης κ. κ. Κλήμη και ακολούθησε η προσφώνηση του Τοποτηρητή της Ι. Μητροπόλεως. Εκ μέρους της πολιτείας τον προσφώνησε ο βουλευτής Ευρυτανίας κ. Κώστας Κοντογεώργος, ακολούθησε ο Ηγούμενος της Μονής Τατάρνης, Αρχιμανδρίτης Δοσίθεος, ο Αρχιερατικός Επίτροπος Ι.Μ. Καρπενησίου π. Νικόλαος Σταμούλης, ο Δήμαρχος και ο Αντιδήμαρχος Σχηματαρίου.

Ακολούθησε ο μεσότης και περιεκτικός ενθροनिστήριος λόγος του νέου Μητροπολίτου, ο οποίος κατέληγε: «... Ευλογημένη λαέ του Θεού, ζητώ τις προσευχές σου, ζητώ να ανεβούμε μαζί το Γολγοθά για να γίνουμε, στη συνέχεια, μέτοχοι του ανεσπέρου φωτός και της ανεκλαλήτου χαράς της Αναστάσεως».

Μετά την ενθρόνιση, ο Δήμος Καρπενησίου, η Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας και η Μητρόπολη Καρπενησίου παρέθεσαν γεύμα προς τιμήν του Μητροπολίτη κ.κ. Γεωργίου στο ξενοδοχείο Μοντάνα, όπου παρακάθησαν πάνω από 400 προσκεκλημένοι. Ας σημειωθεί ότι για την τελετή ενθρόνισης στο Καρπενήσι έφθασαν πάνω από

40 Μητροπολίτες και Αρχιμανδρίτες μαζί με συνοδούς, ραψωδούς κ.ά., 50 ιερείς από όλη την Ευρυτανία και 12 πούλμαν με πιστούς (κυρίως από τη Βοιωτία) που ήλθαν ειδικά για την τελετή ενθρόνισης.

Άξιος ο νέος Μητροπολίτης μας, με την ευχή ο χαρακτηρισμός «Άξιος» να τον συντροφεύει πάντα στην νέα ποιμαντορική του αποστολή.

Επίσκεψη στον τ. Μητροπολίτη Καρπενησίου

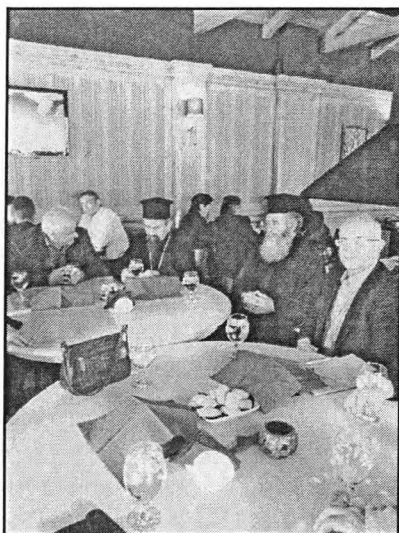
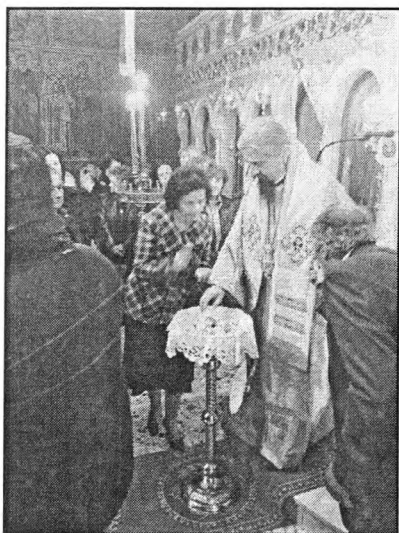
Μετά την τελετή ενθρόνισης ο Μητροπολίτης κ.κ. Γεώργιος συνοδευόμενος από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο και άλλους μητροπολίτες επισκέφθηκαν στο Μητροπολιτικό κτίριο Καρπενησίου τον τ. Μητροπολίτη Καρπενησίου κ.κ. Νικόλαο.

Ο Σεβασμιώτατος τ. Μητροπολίτης Καρπενησίου κ.κ. Νικόλαος, μετά από 37 έτη ευδόκиму ποιμαντορικού έργου, λόγω προβλημάτων υγείας, παραιτήθηκε από το αξίωμά του. Τώρα διαμένει μόνιμα στην Ι.Μ. Προυσού. Ο τ. Μητροπολίτης κ. Νικόλαος παραμένει στις καρδιές των Ευρυτάνων ως ένας σοβαρός, συνετός και αγαπητός ποιμενάρχης.

Ο Μητροπολίτης Καρπενησίου στο Μικρό Χωριό

Ο Μητροπολίτης Καρπενησίου κ.κ. Γεώργιος, αμέσως μετά το Πάσχα, την Κυριακή του Θωμά, λειτούργησε στον Ι.Ν. της Αγίας Κυριακής στο Νέο Μικρό Χωριό. (Αριστερή φωτογραφία: Αντίδωρο στον Ι.Ν. Αγίας Κυριακής από τον Μητροπολίτη Καρπενησίου).

Μετά την Θεία Λειτουργία προσφέρθηκε καφές στην πλατεία του Νέου Μικρού Χωριού. (Δεξιά φωτογραφία: Ο Πρόεδρος της Κοινότητας Β. Μπούρας, ο Μητροπολίτης κ.κ. Γεώργιος, ο π. Ν. Αζακάς, και ο Πρόεδρος της Αδελφότητας Γ. Αρώνης)

*Ιστορικό και Παιδαγωγικό Μουσείο
Μικρού Χωριού*

*Δείχνει την ιστορική διαδρομή
του χωριού και των ανθρώπων του.*

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ΤΟ

Μια φωτογραφία πολλές ιστορίες

Το παρακάτω κείμενο είναι από τη στήλη «Εποχές» που επιμελείται ο Θ. Νιάρχος. Δημοσιεύει ένα ενδιαφέρον κείμενο του Θανάση Παπαγεωργίου (σκηνοθέτη και ηθοποιού), που το εμπνεύστηκε κοιτάζοντας την κατωτέρω φωτογραφία του Σπύρου Μελετιζή, που δείχνει παιδιά του Μικρού Χωριού στην περίοδο της Κατοχής.

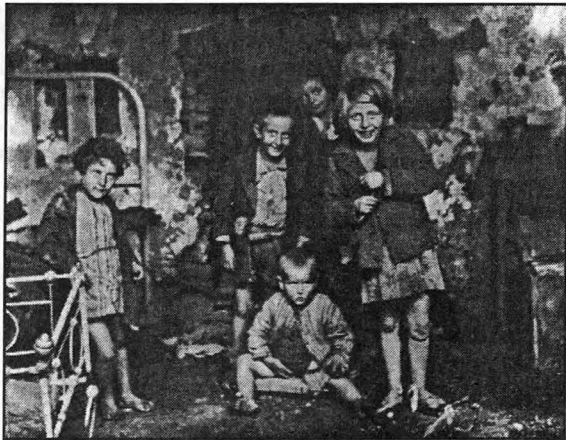
(Εφ. «Τα Νέα» Σαββατοκύριακο - Δεκέμβριος 2015.

Έχω μια ιδιαίτερη ευαισθησία στις φωτογραφίες των παιδιών της Κατοχής. Έζησα την εποχή από πρώτο χέρι και έχω κι εγώ φωτογραφίες μου, που λίγο διαφέρουν απ' αυτήν που διάλεξα εδώ – «τα ορφανά του Μικρού Χωριού μέσα από τα καμένα από τους Γερμανούς ερείπια των σπιτιών τους», είναι η λεζάντα στο βιβλίο του Μιχάλη Κατσιγέρα. Δεν ήμουν ορφανός σ' αυτήν την ηλικία, ούτε μου κάψανε το χωριό, αλλά για κάποιον περίεργο λόγο όλα αυτά τα παιδιά εκείνης της εποχής έχουμε την ίδια ορφάνια, το ίδιο απορημένο βλέμμα, την ίδια απόγνωση, τον ίδιο θυμό. Και αισθανόμαστε την ίδια ερώτηση: τι κάνουμε από δω και πέρα; Αυτά τα πέντε παιδάκια βρέθηκαν ξαφνικά μόνα. Κάποιο κανόνι βομβάρδισε το σπίτι τους, κάποιο αεροπλάνο ισοπέδωσε το χωριό τους, κάποιος κατακτητής έβαλε φωτιά και το 'καψε, επειδή έτσι ξόρκιζε το φόβο του. Και αυτά τα πέντε, γυρνώντας από την αλάνα, τελειώνοντας τη δουλειά στο χωράφι, αφήνοντας τη μπάλα, γύρισαν στο χωριό που άκουσαν ότι καίγεται. Μπήκε λαθραία στο μυαλό τους μια σκέψη: τι κάνουμε τώρα; Γιατί, τι να κάνουν το ξέρουν, θέλουν να ξαναχτίσουν τη γαλήνη τους. Το πώς τους είναι άγνωστο. Ένα τσουβάλι σκέψεις πλημμύρισαν το μυαλό τους, ακατάστατες, άβολες, άγνωστες σκέψεις. Κάτι όμως που κυριαρχούσε εκείνη τη στιγμή μέσα τους, την ώρα που τραβιόταν η φωτογραφία. Ο πιτσιρικάς που κάθεται στο χώμα θα τα κάνει όλα λίμπα, ήδη φαίνεται ότι κρατάει κάτι σαν πέτρα στο χεράκι του. Αυτός που είναι από πίσω του θα πάρει εκδίκηση, είναι σίγουρο αυτό, μόνο ο τρόπος μας είναι άγνωστος, αν και όταν μεγαλώσαμε μάθαμε όλους τους πιθανούς τρόπους εκτόνωσης της πίκρας και της οργής. Το κοριτσάκι δεξιά έχει μια πιο θηλυκή πόζα, φλερτάρει με το φακό. Μπορεί και αυτό να είναι μια διέξοδος αργότερα, δεν έχει όρια η απόγνωση. Η αριστερή, που κρατάει στα χέρια της κάτι που δεν μπορώ να προσδιορίσω, σαν κερί που έσβησε, σαν κάτι που ήταν κάποτε πολύτιμο, έχει και τη χουφτίτσα της από κάτω – να 'ναι κάτι που στάζει; Δεν καταλαβαίνω – μοιάζει πιο ώριμη, έχει καταλάβει ήδη το αδιέξοδο. Μένει εκείνο το πλάσμα πίσω, με το χέρι στο στόμα και αυτή την πόζα της περισυλλογής: να μαζέψουμε το μυαλό μας να μετρήσουμε τι απόμεινε και τι μπορούμε. Είναι βέβαιο ότι αυτές οι δύο, οι μεγαλύτερες, θα αναλάβουν πρωτοβουλίες τώρα πια, είναι πιο σοβαρές με το πρόβλημα, έχουν αποδεχτεί τη στιγμή και ξέρουν ότι πρέπει να αρχίσουν το χτίσιμο. Τι νόημα έχουν οι θυμοί και οι εκδικήσεις; Άσ' τες για τ' αγόρια. Θα τους πάρει τόσο χρόνο να αναστήσουν τη χαμένη τους αθωότητα, αν την αναστήσουν ποτέ, που δεν περισεύει τώρα ούτε λεπτό για να τους κυριεύσει οτιδήποτε άλλο. Προσπαθώ να αποκρυπτογραφήσω αυτό που νιώθουν μέσα τους. Ανατρέχω πάλι σε προσωπικές εμπειρίες. Δεν είναι πάντα εύκολη η μνήμη. Το σίγουρο είναι ένα, δεν σε κυριεύει ο φόβος, σε σημαδεύει το άδικο. Το πρώτο που θα σκεφτούν είναι ότι εμείς δεν φταίξαμε σε κάτι. Τότε γιατί; Δεν θα πάρουν ποτέ απάντηση. Θα τους κυνηγάει το ερώτημα, που κάποτε θα πάψει

να τους απασχολεί, αλλά θα έχει ήδη καρβουνιάσει ένα κομμάτι της ψυχής και θα μετατραπεί σε κάτι άλλο, πιο μεταλλικό. Μπορεί η διαπίστωση της αδικίας να εξελιχθεί σε κυνισμό. Μπορεί πάλι να γίνει θυμός και να οδηγήσει τα δυο αγοράκια ακόμα και στο έγκλημα. Μπορεί να γίνει αδιαφορία και να στείλει το δεξιό κοριτσάκι στον μηδενισμό. Το βέβαιο είναι ότι όταν σ' αυτή την ηλικία βλέπεις ερείπια το σπίτι σου, θα αποδεχτείς ότι στέγη σου είναι ο ουρανός, η μόνη σίγουρη και ακλόνητη στέγη, κοινή για όλους και εντελώς ατομική συγχρόνως. Κι' αυτό λέει πολλά. Τα παιδιά κάθε Κατοχής αποκτούν κάποια στιγμή στη ζωή τους, χωρίς να το επιθυμούν, χωρίς να το θέλουν και χωρίς να το επιδιώξουν, ένα προσόν: τη γνώση της απόλυτης απώλειας. Είναι αρκετή για να σε διαλύσει ως άτομο, αλλά και να σε κρατήσει στη ζωή μάχιμο, είναι καθοριστική για να σε κάνει να αναζητάς την ανασύσταση του είναι σου και είναι μια θεία γνώση που μπορεί να σε κάνει να νιώθεις ότι όλα χτίζονται πάνω σε ερείπια.

Πενήντα χρόνια μετά. Ας πούμε ότι σκηνοθετώ ένα έργο με θέμα το βομβαρδισμό του Μικρού Χωριού. Ήρωες και πρωταγωνιστές τρεις γυναίκες και δύο άντρες, τα πέντε παιδάκια της φωτογραφίας. Δυσκολεύονται να ερμηνεύσουν αυτά τα βλήματα. Από τις ερμηνείες τους βγαίνει ένας θυμός, μια κραυγή διαμαρτυρίας, μια διεκδίκηση του δικίου, είναι πολύ καλοί, αλλά κάτι λείπει. Τους δείχνω τη φωτογραφία μήπως βοηθηθούν. Ισχυρίζονται ότι ύστερα από τόσο διάστημα τα αισθήματα έχουν εξανεμιστεί μαζί με την ανάμνηση. Τώρα μπορούμε μόνο να περιγράφουμε. Λάθος μεγάλο. Τα αισθήματα αυτών των παιδιών έγιναν πετσί που σκεπάζει τις σάρκες τους. Μπορείς ρωτάω, να δεις κάτω από το δέρμα τους, να ξανακάνεις το πετσί τους όπως ήταν προτού καεί το χωριό; Μπορούν τα μάτια σου να κοιτάξουν όπως κοιτούσαν μια ώρα πριν από αυτή τη ματιά που βλέπεις στη φωτογραφία; Μπορείς να θυμηθείς τότε και σε πόσο χρόνο άλλαξε χρώμα η ματιά σου; Κοίτα τα δυο κορίτσια αριστερά. Η μαχαιριά έγινε συνείδηση μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου, μπορείς να τραβήξεις το μαχαίρι και να τα ξαναστείλεις στην αλάνα, να παίξουν κυνηγητό; Μπορείς να ξετυλίξεις το κουβάρι και να τα μικρύνεις λίγες ώρες, λίγες μέρες πριν συμβεί το κακό;

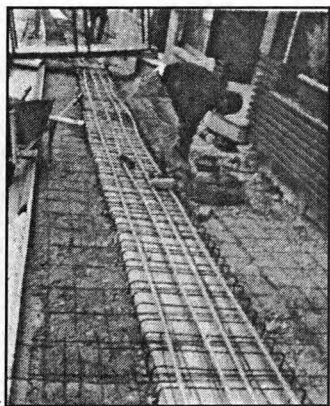
Βλέπω καθημερινά τις φωτογραφίες των προσφύγων. Προσπαθώ να φανταστώ τα αισθήματα που φορτώνονται αυτά τα άτυχα παιδιά τους. Δεν είναι αγωνία, δεν είναι φόβος, δεν είναι ταραχή, ούτε εκδίκηση. Είναι μια ορφάνια, κι ως έχουν – όσα ακόμα έχουν- γονείς. Αυτή η περίεργη ορφάνια, που σου στέρησαν την αθωότητα, την αφέλεια, την αιώνια συγχώρεση προς όλους και όλα. Αυτό το ολέθριο αίσθημα να νιώθεις ότι δεν διάλεξες τίποτα από αυτή την κωλοζωή. Σ' τα διαλέξανε όλα, χωρίς να σε ρωτήσουν. Και άντε τώρα να τα βγάλεις πέρα....

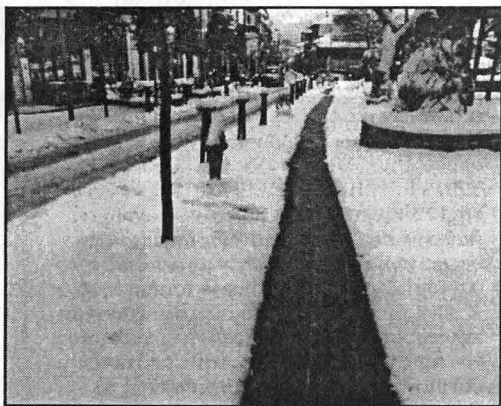
Κοπελιές του Μικρού Χωριού στη δεκαετία του '50

Το «θαύμα» της γεωθερμίας

Το 2012 ο τότε δήμαρχος Καρπενησίου, Κώστας Μπακογιάννης, ξεκίνησε την ανάπτυξη του εμπορικού κέντρου Καρπενησίου. Στα έργα αναβάθμισης συμπεριλαμβανόταν και ένα σύστημα θερμαινόμενων πεζοδρομίων, που θα επέτρεπε μια διαδρομή χωρίς να παγώνει ώστε να είναι ασφαλής για τους πεζούς. Το χειμώνα που μάς πέρασε, όταν το πρώτο χιόνι του χειμώνα σκέπασε το κέντρο της πόλης, φάνηκαν και τα θετικά αποτελέσματα του συστήματος γεωθερμίας: Μια λωρίδα πεζοδρομίων στο κέντρο της πόλης, συνολικού μήκους 942 μέτρων και πλάτους 60 εκατοστών, παρέμεινε καθαρή παρά το πυκνό χιόνι ολόγυρά της.

Από τις εργασίες γεωθερμίας

Άποψη από θερμαινόμενο πεζοδρόμιο

Το σύστημα γεωθερμίας, αν και αναγκαίο, γιατί το Καρπενήσι είναι χιονισμένο για μια μεγάλη χρονική περίοδο, δεν ήταν εύκολο. Συνοπτικά, για να επιτευχθεί χρειάστηκε να γίνουν 18 γεωτρήσεις σε βάθος 100 μέτρων, βάθος στο οποίο το νερό έχει μια σταθερή θερμοκρασία 12-14 βαθμών Κελσίου. Σε κάθε γεώτρηση τοποθετήθηκε ένα διπλό κύκλωμα σωληνώσεων. Με τη βοήθεια κυκλοφορητών το ζεστό νερό από το εσωτερικό της γης περνάει κάτω από το πεζοδρόμιο και το θερμαίνει. Το σύστημα αυτό ενεργοποιείται αυτόματα όταν η θερμοκρασία στο έδαφος πέσει κάτω από τους 4 βαθμούς ή όταν η θερμοκρασία του αέρα πέσει κάτω από τους 7 βαθμούς Κελσίου.

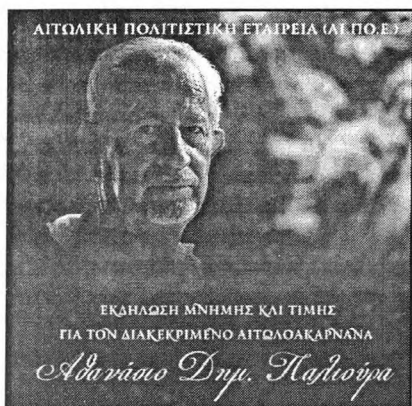
Από εφ. Ευρυτανικά Νέα 27/1/2016

Το Μικρό Χωριό στο διάβα του χρόνου

*Μια βιντεοταινία για τον κάθε Μικροχωρίτη,
τον φίλο ή τον επισκέπτη του Χωριού*

Πωλείται στο Μουσείο του Χωριού

Αιτωλική Πολιτιστική Εταιρεία (ΑΙ.ΠΟ.Ε.)

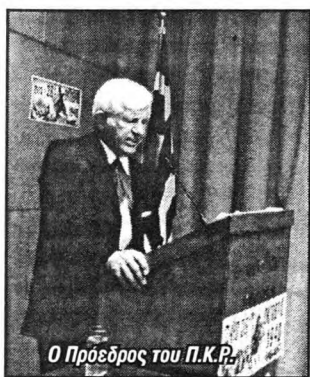

Μια σεμνή και ενδιαφέρουσα εκδήλωση διοργάνωσε η **Αιτωλική Πολιτιστική Εταιρεία** για να τιμήσει τον αείμνηστο Αιτωλοακαρνανό ομ. Καθηγητή Βυζαντινής Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Αθανάσιο Δ. Παλιούρα. Η εκδήλωση έγινε στις 27 Οκτωβρίου 2015 στην Αθήνα, στην αίθουσα Λόγου και Τέχνης της Στοάς του Βιβλίου, που ήταν κατάμεστη από Ρουμελιώτες, Ευρυτάνες και όχι μόνο.

Συντονιστής της εκδήλωσης ήταν ο κ. Παναγιώτης Κοντός, καθ. του πανεπιστημίου Αθηνών και πρόεδρος της ΑΙ.ΠΟ.Ε. Την εκδήλωση χαιρέτησαν τοπικοί παράγοντες

του Αργινίου, της Ιστορικής Αρχαιολογικής Εταιρείας Δυτικής Ελλάδας κ.ά., ενώ ομιλητές ήταν: ο ομ. καθ. Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Παν/μίου Αθηνών κ. Ν. Γκιολές, η Αναπλ. καθ Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Παν/μίου Ιωαννίνων κ. Αγγ. Σταυροπούλου, η ομ. καθ. του Ε.Μ.Π. Κων. Τσάϊμου, ο Διδ. Βυζαντινής Αρχαιολογίας του Παν/μίου Ιωαννίνων κ. Ιωάν. Τσιουρής και ο Διδ. Φιλοσοφίας του Παν/μίου Ιωαννίνων κ. Ιωάν. Χατζής.

Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών

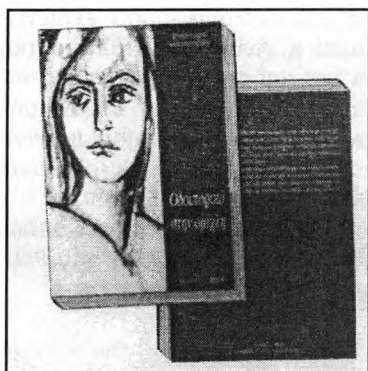

Την Εθνική παλιγγενεσία τίμησε και φέτος το Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών την Τετάρτη 28 Οκτωβρίου 2015. Η όμορφη εκδήλωση ξεκίνησε με επιμνημόσυνη δέηση για τους πεσόντες αγωνιστές και ακολούθησε η κατάθεση στεφάνου στο μνημείο του Ρουμελιώτη Πολεμιστή, που βρίσκεται στον προαύλιο χώρο του Κέντρου.

Στην αίθουσα «Δελφοί» του Κέντρου προβλήθηκαν εικόνες από την εποποιία του 1940-41, ενώ ακούγονταν πατριωτικά τραγούδια. Ο Πρόεδρος του Π.Κ.Ρ., ομ. καθηγητής Δημήτριος Κουτρούμπας, τόνισε τον ηρωισμό και τη νίκη των Ελλήνων, καθοριστική για τον πόλεμο του '40 αλλά και τα σημάδια φθόνου, που είναι εμφανή ακόμη και σήμερα. Ακολούθησε η ανάγνωση της ομιλίας του ακαδημαϊκού Δημητρίου Σκαρβέλη με τίτλο «*Η γεωπολιτική συνιστώσα του πολέμου, ο οποίος μας επιβλήθηκε την 28^η Οκτωβρίου 1940*».

Η σεμνή αυτή εκδήλωση έκλεισε με εθνικούς χορούς από τη χορευτική ομάδα του Πανεπιστημίου Αθηνών και με δεξίωση που παρατέθηκε στον προθάλαμο του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών.

«Οδοιπορικό στην ομίχλη»

Το Ευρωπαϊκό Κέντρο Ευρυτανικών Σπουδών και Ερευνών (ΕΥ.Κ.Ε.Σ.Ε.), και ο Σύλλογος Καρπενησιωτών Αθήνας «Το Βελούχι», πραγματοποίησαν μια σεμνή και ενδιαφέρουσα εκδήλωση για να τιμήσουν την κ. Αγορία Σιδέρη-Κανελλοπούλου, συγγραφέα του βιβλίου «Οδοιπορικό στην Ομίχλη», στο κτίριο του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών, στις 24 Ιανουαρίου 2016.

Ομιλητές στην εκδήλωση ήταν ο τ. Γεν. Διευθυντής του Υπουργείου Πολιτισμού, Νίκος Ζωρογιαννίδης, η Διδάκτωρ Ιστορίας του Πανεπιστημίου Λουναιν, Πολυξένη Κούρεντα, ο

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας Σπύρος Μακρής και ο Διευθυντής Εκπαίδευσης της Ελληνικής Ψυχαναλυτικής Εταιρείας, Σωτήρης Μανωλόπουλος. Επιλεγμένα κείμενα από το βιβλίο διάβασε η Ηθοποιός και Διδάκτωρ Ψυχολογίας Ροσσάνα Ρήγα.

Η κ. Αγορία Σιδέρη Κανελλοπούλου περιγράφει στο βιβλίο της την συνταρακτική και δραματική εμπειρία της στα ευρυτανικά βουνά, όταν από το Κορωπί Αττικής βρέθηκε διορισμένη δασκάλα στο Καρπενήσι και έζησε τη δίνη του εμφυλίου πολέμου από την κατάληψη του Καρπενησίου ως τον Μάιο του 1949.

Ομοσπονδία Ευρυτανικών Συλλόγων

Μετά από αρχαιρεσίες, που πραγματοποιήθηκαν στις 31 Ιανουαρίου 2016, η Ομοσπονδία Ευρυτανικών Συλλόγων εξέλεξε νέο Διοικητικό Συμβούλιο, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Πρόεδρος: Χρήστος Αρβανίτης

Α' Αντιπρόεδρος: Νίκη Τζανάκου-Ρέκκα

Β' Αντιπρόεδρος: Γιώργος Μουρτζιάπης

Γενική Γραμματέας: Αγγελική Σκοτίδα

Αναπληρώτρια Γ. Γραμματέας: Μαρία Παπαϊωάννου

Οργανωτικός Γραμματέας: Θωμάς Κατσιάδας

Ταμίας: Ελένη Σταθοπούλου

Βοηθός Ταμίας: Γιώργος Μπαμής

Έφορος Δημοσίων Σχέσεων: Στέφανος Κόπανος

Έφορος Πολιτιστικών Εκδηλώσεων: Βασιλική Δημητράντζου

Μέλη: Βασίλειος Τσιαμάκης, Δήμητρα Παπασπύρου, Λάμπρος Παπαδόπουλος,

Δημήτρης Κονιαβίτης και Μαρία Παπαδοπούλου

[www. Mikrohorio.gr](http://www.Mikrohorio.gr)

Η ιστοσελίδα της Αδελφότητας Μικροχωριτών

Περιέχει χρηστικές, ενημερωτικές, ιστορικές πληροφορίες για το Μικρό Χωριό

Επισκεφθείτε τη

Σύλλογοι

Αγραφιωτών, Τροβάτου και Επινιανιτών Ευρυτανίας

Στο Πνευματικό Κέντρο Αλιάρτου Βοιωτίας, την Κυριακή 14 Φεβρουαρίου 2016, πραγματοποιήθηκε μια ωραία εκδήλωση με θέμα την παρουσίαση δύο σπουδαίων βιβλίων για την ιστορία και τους ανθρώπους των Αγράφων. Πρόκειται για το βιβλίο του Δρα. Γεωργίου Κ. Καραγεώργου: «Τα Άγραφα», και το βιβλίο του κ. Λάμπρου Ζαρκαδούλα με τίτλο, «Κωνσταντίνος Ζαρκαδούλας: ο ανθρωπιστής γιατρός των Αγράφων».

Επανω: Γ. Καραγεώργος, Κλ. Κουτσούκης,
Π. Σαλαγιάννης, Λ. Ζαρκαδούλας

Από την αίθουσα του Π. Κ. Αλιάρτου

Το περιεχόμενο του βιβλίου του κ. Καραγεώργου «Τα Άγραφα» ανέπτυξε ο συγγραφέας της εκδήλωσης καθ. Κλ. Κουτσούκης, από γραπτή εισήγηση του κ. Χάραλαμπου Κούτσικου, που λόγω εκτάκτου κωλύματος δεν μπόρεσε να παραστεί, ενώ ο καθηγητής Φιλολογίας κ. Παν. Σαλαγιάννης αναφέρθηκε πολύ εμπεριστατωμένα στη ζωή, τα ενδιαφέροντα και κυρίως τη συνεχή ανιδιοτελή προσφορά του γιατρού Κώστα Ζαρκαδούλα προς τον συνάνθρωπο και την κοινωνία.

Χαιρετισμούς απηύθυναν ο τ. Υφυπουργός Ν. Σαλαγιάννης, μέλη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Ευρυτανικών Συλλόγων. Η εκδήλωση που οργάνωσαν οι Σύλλογοι Αγραφιωτών, Τροβάτου και Επινιανιτών, έκλεισε με εδέσματα και αναψυκτικά προς όλους τους παρευρισκόμενους.

Τιμή στον Παναγιώτη Βλάχο

Για να τιμήσει τον ξεχωριστό Ευρυτάνα εκπαιδευτικό και τ. Γενικό Διευθυντή Μέσης Εκπαίδευσης, κ. Παναγιώτη Βλάχο, η **Εταιρεία Ευρυτάνων Επιστημόνων** πραγματοποίησε εκδήλωση την Κυριακή, 28 Φεβρουαρίου 2016, στο ξενοδοχείο ΤΙΤΑΝΙΑ.

Ο ομιλητής της εκδήλωσης, κ. Κώστας Ρωμανός, καθηγητής Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου, ανέπτυξε το θέμα: «Παιδεία-δημογραφικό: Οι δύο πυλώνες της αναπαραγωγής του ελληνικού έθνους».

Την τιμητική διάκριση προς τον κ. Βλάχο απένειμε ο Ευρυτάνας Βουλευτής Αθανάσιος Μπούρας. Η ωραία εκδήλωση έκλεισε με ευχαριστίες από τον τιμώμενο.

Πανευρυτανική Ένωση

Στη «Στοά του Βιβλίου», την Κυριακή 3 Απριλίου 2016, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση της Πανευρυτανικής Ένωσης, στην οποία παρουσιάστηκαν οι δύο τόμοι Πρακτικών του ομώνυμου συνεδρίου: *Όσιος Ευγένιος ο Αιτωλός και αι Σχολαί των Αγράφων κατά την Τουρκοκρατίαν*, που έγινε στο Καρπενήσι (7-9 Οκτωβρίου 2011). Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του ο σεβασμιότατος Μητροπολίτης Καρπενησίου κ.κ. Γεώργιος, ο οποίος απηύθυνε θερμό χαιρετισμό.

Συντονιστής της εκδήλωσης ήταν ο κ. Παναγιώτης Κοντός, καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών και Πρόεδρος της Αιτωλικής Πολιτιστικής Εταιρείας, ο οποίος αναφέρθηκε στην πολυσχιδή και πολύτιμη προσφορά του κ. Παναγιώτη

Βλάχου, τόσο προς την παιδεία, όσο και προς την πατρίδα.

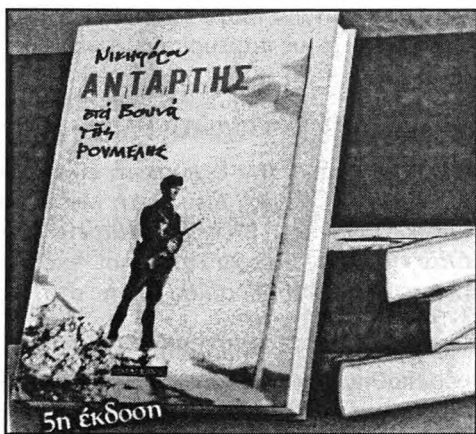
Η παρουσίαση των τόμων έγινε από την ιστορικό-δημοσιογράφο κ. Χαρίκλεια Δημακοπούλου και την Δρα Φιλολογίας Μαντώ Μαλάμου, ενώ για το 50ετές έργο του Συνδέσμου «Ευγένιος ο Αιτωλός» και τις άοκνες προσπάθειες του Προέδρου του κ. Παναγιώτη Βλάχου μίλησαν οι κύριοι Αθ. Σταμάτης και Κων. Παπαδόπουλος.

Η ωραία αυτή εκδήλωση έκλεισε με την επίδοση Τιμητικού Διπλώματος προς τον Σύνδεσμο «Ευγένιος ο Αιτωλός», που έγινε από τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Καρπενησίου κ.κ. Γεώργιο.

Εκδήλωση Μνήμης και Τιμής

Στο Πολεμικό Μουσείο Αθηνών, στις 9 Μαρτίου 2016, πραγματοποιήθηκε μια σεμνή και καλά οργανωμένη εκδήλωση για να τιμήσει τη μνήμη του καπετάν Νικηφόρου (Δημήτρη Ν. Δημητρίου), έναν από τους πρωταγωνιστές της μάχης του Μικρού Χωριού (18-12-1942). Η εκδήλωση έγινε με αφορμή την 5^η έκδοση του τρίτομου βιβλίου: *Αντάρτης στα βουνά της Ρούμελης*.

Ομιλητές στην εκδήλωση ήταν οι ομότιμοι καθηγητές πανεπιστημίου κ.κ. Γιώργος Κασιμάτης και Κλεομένης Κουτσούκης. Αποσπάσματα από το βιβλίο διάβασε ο μουσικός Αλκίνοος Ιωαννίδης, ενώ συντονιστής της εκδήλωσης ήταν ο Ευρυτάνας δημοσιογράφος Ηλίας Προβόπουλος.

Ο Ευρυτανικός Τύπος πριν από 83 Χρόνια

Από την εφ. Ευρυτανικά Νέα αλιεύουμε ειδήσεις που αφορούν το Μικρό Χωριό και τους Μικροχωρίτες που σήμερα δεν βρίσκονται στη ζωή. Συγκεκριμένα σε ένθετη σελίδα της εφημερίδας «ΒΕΛΟΥΧΙ» του 1932, διαβάζουμε ότι έφθασαν στο Καρπενήσι προερχόμενοι από την Αθήνα φοιτητές, προφανώς λόγω διακοπών (10 Ιουλίου 1932), μεταξύ των οποίων ο Μικροχωρίτης Χρήστος Θάνος, φοιτητής τότε της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Επίσης, ανάμεσα στους μαθητές του Γυμνασίου Καρπενησίου που έλαβαν απολυτήριο τη χρονιά εκείνη συγκαταλέγεται και ο Αριστοτέλης Θάνος, μικρότερος αδελφός του προηγούμενου και ο Λεωνίδας Τσέντος, γιος του Γεωργίου Τσέντου, δασκάλου του χωριού μας. Τέλος, δημοσιεύεται ανακοίνωση που γνωστοποιεί την εγκατάσταση στο Μικρό Χωριό του γιατρού Ευάγγελου Ι. Πιστιόλη και ευχές στον Γιώργο Κυρίτση για τους αρραβώνες του με την Ροδάνθη Δερματά.

ΑΠΗΡΓΗΣΑΝ ΟΙ ΣΩ- ΦΕΡ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΛΑΜΙΑΣ - ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ

Από γδός οι σωφες Καρπενησί-
ος κατήλθον και ετοίς εις άναγι-
ακόν άγώνα. Ίητόντες την αύξηση
της τιμής διά την μειωφοράν των έμ
πορευμάτων καθ' ότι διπλασιασθεί-
σης της τιμής του δολλαρίου έδιπλα-
σιάσθησαν και τα είδη αυτόκινητων
(Βενζίνη, λάστιχα κ.λ.κ.) δεδομένου
ότι ταύτα εισάγονται εκ του εξωτε-
ρος κτθ.

ΣΥΛΛΕΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝ. ΠΙΣΤΙΟΛΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Εγκατεστάθη
έν Μικρῷ Χωρίῳ
Ευρυτανίας

Εἰς τόν έκ τοῦ Μι-
κροῦ Χωριῶν
Γεώργιον Κυρίτσην
δόσαντα αμοιβαί-
αν υπόσχεσιν γάμου
μετά τῆς δίδας Ρο-
δάνθης Δ. Δερματά
εὐχομαι ταχείαν τήν
στέψιν.

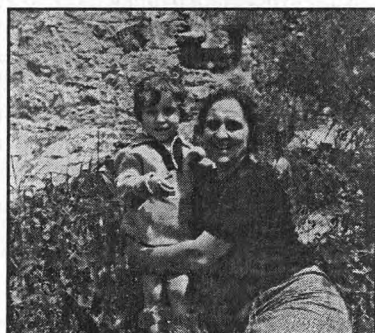
K.E.K

Σπιτική μύρα

Τίποτα δεν συγκρίνεται με το σπιτικό φαγητό, γλυκό ή κρασί. Παραδοσιακές συνταγές με αγνά υλικά και φροντίδα από τη νοικοκυρά χαρίζουν μοναδική μωσχοβολία και νοστιμιά. Αν βέβαια έχουμε και σπιτίσιο κρασάκι, το φαγητό μας είναι σκέτη απόλαυση. Τι γίνεται όμως αν προτιμάμε μύρα στο φαγητό μας; Τότε δεν έχουμε παρά να φτιάξουμε τη δική σας μύρα. Ο συγχωριανός μας Νίκος Αντωνόπουλος (γιος της Μικροχωρίτισσας Αλίκης Παπασαθή) που ζει στο Καρπενήσι, είναι ο πλέον αρμόδιος να μάς δείξει όλη την τεχνική παραγωγής σπιτικής μύρας. Ήδη έκανε την πρώτη επίδειξη παρασκευής μύρας στις 25 Νοεμβρίου στο Πολιτιστικό Στέκι «Βάλασο» (Ζηνοπούλου 30), σε ανοιχτή ενημερωτική εκδήλωση, που οργάνωσε το Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Καρπενησίου. Όσοι παραβρέθηκαν είχαν την ευκαιρία να απολαύσουν μια εύοσμη και πολύ γευστική σπιτική μύρα.

Η Ελλάδα είναι η πατρίδα μου! Ξακουστή για τον πολιτισμό της, την ιστορία της, αλλά και τις φυσικές ομορφιές της, που τόσο απλόχερα τής χάρισε ο Παντοδύναμος. Όμορφες πόλεις αλλά και χωριά είναι διάσπαρτα σ' όλη τη χώρα. Σ' ένα μικρό, αλλά μεγάλο σε ομορφιές και φυσικές χάρες χωριουδάκι, το Μικρό Χωριό Ευρυτανίας, γεννήθηκα κι' εγώ στις 14 Μαΐου του 1933. Γεμάτο από πέτρινα σπίτια, μικρά και μεγάλα, σαν λευκά προβατάκια κάτω από ένα πυκνό δάσος με πανύψηλα αλλά και αιωνόβια έλατα. Ποιος θα φανταζόταν ότι το πανέμορφο αυτό δάσος θα γινόταν κάποτε η καταστροφή αυτού του πανέμορφου χωριού; Του χωριού, που οι ξένοι που το 'βλεπαν για πρώτη φορά το ονόμαζαν «Μικρή Ελβετία»!

Η Ρωξάνη Μπετενίου με τον εγγονό της

Η ζωή κυλούσε ήρεμα και όμορφα στο χωριούλι μου, όπου πέρασα κι' εγώ τα πρώτα σχολικά μου χρόνια. Το σχολείο ήταν η ζεστή αγκαλιά που μάζευε κάθε μέρα τα παιδάκια. Ήταν το ίδιο σχολείο που σήμερα στεγάζει το «Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο» του χωριού μας. Σήμερα μέσα εκεί στεγάζεται η ιστορία, ο πολιτισμός και τα ήθη και έθιμα του χωριού μας. Είναι το καμάρι του χωριού μας, που κάθε χρόνο το επισκέπτονται εκατοντάδες άνθρωποι, Έλληνες και ξένοι, ενώ οι χωριανοί μέσα εκεί βλέπουν τη ζωή τους ολόκληρη κι' αναπολούν τα περασμένα.

Πρώτοι μου δάσκαλοι, στο σχολείο αυτό, ήταν η Αγγέλα Χαρμανά, και ο στυλοβάτης, όχι μόνο του σχολείου, αλλά και ολόκληρου του χωριού, Γεώργιος Παπαδής, ο «Γιωργάκης» όπως τον αποκαλούσαν οι χωριανοί. Σήμερα η προτομή του στέκει σαν άγρυπνος φρουρός, αλλά και φύλακας μιας ιστορίας κρυμμένης μέσα σ' αυτό το Μουσείο. Η όψη του είναι σοβαρή και επιβλητική.

Δίπλα στο Μουσείο στέκει μεγαλοπρεπής η κεντρική εκκλησία του χωριού μας, η Μεταμόρφωση του Σωτήρος. Στο μυαλό μου έρχονται πολλές φορές σκηνές από αυτή την εκκλησία, άλλοτε χαρούμενες κι' άλλοτε λυπητερές και πονεμένες. Σ' αυτή την πανέμορφη εκκλησιά βαφτίστηκα κι εγώ. Κάθε Κυριακή οι καλοί μας εκείνοι δάσκαλοι μάς πήγαιναν σ' αυτή την εκκλησία να προσευχηθούμε. Τι να πρωτοθυμηθώ από εκείνα τα αθώα και ευτυχισμένα παιδικά μου χρόνια!

Σήμερα η ηλικία μου είναι προχωρημένη. Οι αναμνήσεις μου όμως παραμένουν ζωντανές. Άλλες χαρούμενες παιδικές και άλλες από άσχημες στιγμές της Κατοχής, του φόβου και του πολέμου. Το 1944 έφυγαν οι κατακτητές από την Ελλάδα, αφήνοντας πίσω τους καταστροφές και πόνο. Μετακομίσαμε στη Λαμία, όπου ο πατέρας μου διατηρούσε το εστιατόριο «Βοστώνη». Εκεί αποτελείωσα το δημοτικό σχολείο και πήγα στο Γυμνάσιο Θηλέων Λαμίας, όπου γυμνασιάρχης ήταν ο αείμνηστος χωριανός μας

Δημήτριος Θάναος. Το 1951 με βρίσκει να φοιτώ στην Παιδαγωγική Ακαδημία Λαμίας.

Για καλή μου τύχη, μετά την αποφοίτησή μου και ως καταγόμενη από την Ευρυτανία, διορίστηκα δασκάλα στην Ευρυτανία και συγκεκριμένα στο χωριό Αγία Τριάδα. Οι συνθήκες δουλειάς τότε ήταν πολύ δύσκολες, όμως η διάθεσή μου και η αγάπη μου για τα παιδιά μεγάλη. Μετά από λίγο διορίστηκε στην Ευρυτανία και ο σύζυγός μου, Ανδρέας Μπετένιος. Μαζί μετακινηθήκαμε σε πολλά χωριά: Άγραφα, Φουρνά, Κλειτσό, Άγιο Νικόλαο, Μεγάλο Χωριό και μετά με λαχτάρα και πολύ ζήλο καταλήξαμε στο δικό μας χωριό, το πανέμορφο Μικρό Χωριό. Η αγάπη μας, τόσο για το χωριό, όσο και κυρίως για τα παιδιά του δικού μας χωριού ήταν πολύ μεγάλη. Ήμασταν νέοι με όνειρα και ζήλο για δουλειά. Τα παιδιά του χωριού μας ήταν και δικά μας παιδιά.

Η μοίρα όμως άλλα είχε γράψει για την τύχη αυτού του τόπου. Ένα Κυριακάτικο βροχερό πρωινό, στις 13 Ιανουαρίου του 1963, ο ουρανός σκοτεινίασε και μια υπόκοφη βοή έκανε τον τόπο να τρέμει. Το εκκλησίασμα έμεινε βουβό. Τα παιδιά του σχολείου σάστισαν. Όμως κανείς δεν περίμενε το μέγεθος της καταστροφής και του ολέθρου που ακολούθησε.

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Ως το τέλος της ζωής μου όμως θα μένουν χαραγμένες μέσα μου εκείνες οι σκηνές της «αποκάλυψης». Κραυγές ανθρώπων χαμένων στα ερείπια, ουρλιαχτά ζώων και φωτιές που έκαιγαν τις περιουσίες και τα όνειρα ανθρώπων. Δεκατρείς άνθρωποι χάθηκαν για πάντα μέσα στους τόνους λάσπης.

Τα παιδιά του σχολείου έμεναν φοβισμένα στο προαύλιο. Μερικά τα έπαιρναν οι γονείς για να βοηθήσουν. Ο σύζυγός μου έτρεχε πίσω τους και παρά τις αντιρρήσεις μερικών και μέσα στη βροχή τα έφερνε πίσω στο σχολείο. Κανένα δεν έλειπε, αν και ένα-δυο γονείς είχαν χαθεί. Όλοι μέναμε αποσβολωμένοι, σαν χαμένοι. Ο φόβος ήταν διάχυτος.

Άρχισε να σκοτεινιάζει. Αρχίσαμε να κατηφορίζουμε, μέσα στα χωράφια στο ανατολικό μέρος του χωριού τα «Προσήλια». Τα παιδιά βουβά μάς ακολουθούσαν, ώπου φτάσαμε στο Μεγάλο Χωριό, όπου μας υποδέχτηκαν με καλοσύνη και συμπόνια.

Το σχολείο είχε μείνει όρθιο, όμως τα παιδιά με τους γονείς τους άρχισαν να φεύγουν σιγά, σιγά για διάφορα μέρη. Έτσι το όνειρό μας να μείνουμε στο χωριό που τόσο λαχταρούσαμε άρχισε να σβήνει. Μετακομίσαμε στο Καρπενήσι. Εκεί μέναμε αρκετά χρόνια και μετά εγκατασταθήκαμε στη Λαμία. Υπηρετήσαμε σε πολλά σχολεία ακόμη. Όμως η μοίρα παίζει δυστυχώς τα δικά της παιχνίδια. Ο σύζυγός μου αρρώστησε και έφυγε χωρίς από τη ζωή. Αξιώθηκε όμως να τιμηθεί από την πολιτεία με πολλούς τρόπους: Βραβείο από την Ακαδημία Αθηνών, από το Δήμο Αθηναίων κ.ά.

Τώρα εγώ, πάντα κοντά στα παιδιά μου στη Λαμία, θυμάμαι όλα τα περασμένα και με ευχαριστεί να τα διηγούμαι στα παιδιά και εγγόνια μου.

Αν δεν έχετε ανανεώσει τη συνδρομή σας, θυμηθείτε ότι:

Η ετήσια συνδρομή σας είναι το μοναδικό έσοδο της Αδελφότητας και η δική σας συμβολή στην προσπάθεια ανάδειξης του χωριού μας

Αποφεύγετε να στέλνετε χρήματα μέσα σε επιστολές. Για διευκόλυνση, η ταχυδρομική επιταγή πρέπει να γράφεται στο όνομα του μέλους του Δ.Σ., στο οποίο τη στέλνετε.

Μικροχωρίτικο Λεξιλόγιο

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος

Του Χαράλαμπου Κ. Φλώρου

Π	
Περφιομαρίζομαι	Αρωματίζομαι
Παρασάνταλο	Άνθρωπος με κακό παράστημα
Παρασόλισα	Παραπάτησα
Πατλιά	Θάμνος
Παχνί	Ταΐστρα των ζώων
Πέτρα (τα) ουδ.	Φύλλα ζύμης
Πλόχειρο	Χούφτα
Πότζι	Ζεστό τσίπουρο με μέλι ή ζάχαρη
Πρέτζα	Κλωτσοσύρι
Προγκάω	Διώχνω
Παλατζέτο	Ξύλινο εξάρτημα που ενώνει τα ζώα με το αλέτρι
Παπσάς	Είδος εντόμου
Παγκοΐ	Μετρητά
Ρ	
Ρέκος	Κραυγή αγωνίας
Ρογκάλι	Επικίνδυνο προεξέχον ξύλο
Ρούσσο	Ανοιχτόχρωμο καφετί ζώο
Σ	
Σαγάνι	Μεταλλικό δοχείο φαγητού
Σια δω, σια κει	Προς τα εδώ, προς τα εκεί
Σαλάϊμα	Σαλάγημα
Σακοτρύπι	Στάχια χορταριών που περνούσαν τα σακιά
Σαρμανίτσα	Κούνια μωρού (μπισίκι)
Σβάρνα	Ξύλινη συσκευή για το θρυμάτισμα των χωμάτων των σβόλων που το 'σερναν τα άλογα
Σβόϊρας	Μικροσκοπικός και ασταμάτητος
Σβουνιά	Κοπριές ζώων
Σιμπόκλα	Σάπιο ξύλο
Σόμπολα	Μικρές πέτρες που γέμιζαν τα κενά τοίχων
Σιούτο	Ζώο χωρίς κέρατα
Σπούρνη	Θράκα

Σταλίκι	Γερό ξύλο, παλούκι
Στρόφος	Το κεντρικό ξύλο στο αλώνι
Στάλος	Σκιερό μέρος για τα ζώα
Στρούγκα	Περιφραγμένο μαντρί με υποχρεωτικό πέρασμα κατάλληλο για το άρμεγμα
Στούμπος	Πέτρα για πετροβόλημα
Στουμπώ	Χτυπάω
Σφάλαγκας	Αράχνη
Σφούνι	Ακροστόμιο που χρησίμευε να κατευθύνει το νερό στην φτερωτή του νερόμυλου
Στέρφο	Ζώο που δεν παράγει γάλα
Συγκιριάζω	Συναρμολογώ
Σκρούμπους	Καμένο
Σκόπλου	Ασκόπουλο δέρμα ασκί, που χρησιμοποιούσαν για να τοποθετούν τρόφιμα
Σίδηρο	Παγίδα μεταλλική για λύκους, αλεπούδες κ.ά.
Σιαμπρός	Προς τα εμπρός
Σούρλα	Η μύτη του γουρουνιού
Σκουπλιά	Πέσιμο, τούμπα
Σούμπρο	Καρυδόψυχα
Τ	
Τζίφια	Τα μάτια
Τραπέτσι	Φαγώσιμο υπερβολικά αλμυρό
Τριβαλιάζω	Τριβώ
Τσιακατήρα	Συσκευή που λειτουργούσε με τον άνεμο και έκανε θόρυβο για να διώχνει τα πουλιά
Τσουφλέκα	Παλιοτούφεκο
Τσιακλάτισμα	Ανακάτεμα υγρού, χτύπημα
Τσιαλαφούτ	Κατίκι
Τσιατμάς	Εσωτερικός τοίχος με καλάμια και σοβά
Τσούρλια	Απεριποίητα μαλλιά
Τσουκάνισμα	Ευνουχισμός
Τσόλι	Μάλλινο σκέπασμα
Τζουμανίκα	Γερή μαγκούρα
Τσουράπι	Μάλλινη κάλτσα
Τφάνι	Μπόρα
Τσουκάνι	Κουδούνι προβάτου
Τροζό	Απρόσεκτος, επιπόλαιος, βιαστικός

Τσιαμπάσης	Εκτιμητής ζώων
Τσιαμπάς	Μαλλιά, τσουλούφι
Φ	
Φανέστρα	Φεγγίτης
Φκαράκια	Φασολάκια
Φκάρ	Θήκη μαχαιριού
Φλέσουρα	Προσανάμματα
Φλετράω	Πετάω
Φουρδιάκλιασμα	Έντονος ερεθισμός του δέρματος
Φούγα	Παιδικό παιχνίδι
Φουξλιά	Αφροξυλιά
Χ	
Χαλεύω	Ζητάω
Χαμοκέρασο	Αγριοφράουλα
Χατήλι	Το σημείο που η στέγη συναντά τον τοίχο, χρησίμευε και για κρυψώνα
Χόβολι	Φωτιά, θράκα
Χοϋί	Συνήθεια
Χουιάζω	Φωνάζω δυνατά, μαλώνω
Χουχτάω	Κραυγάζω δυνατά, συνήθως για να διώξουμε κάποιο ζώο
Χαμουκούκι	Ψωμί, κουλούρα καλαμποκίσια

Από τη Ντοπιολαλιά μας:

- Πουδές κι έβγα όξου!
- Ξπουλιές κι έμπα μέσα!
- Μη βανές τουν πάφλα ψλα κι αποτουμίες κι πλακώες τα βουμπίρκα τα κούτσκα!

Και ένα αίνιγμα:

- Πιάστ'ς, γδάρτ'ς, πλύντ'ς, ξύστ'ς, βράστ'ς, φατ'ς!! Τι είναι;

ὅποιον ο = ὅποιον το

Από το περ. Απαινιανών Λόγος

Καλή γεωγραφία

Η σύζυγος: Πάλι έξω θα βγεις απόψε και εγώ θα μείνω μόνη; Δυο χρόνια πριν μού έλεγες ότι εγώ ήμουν όλος ο κόσμος σου.

Ο σύζυγος: Ναι, αλλά στο μεταξὺ, έμαθα καλύτερη γεωγραφία!

Στα αποκαΐδια της Κατοχής

Γράφει ο Γιάννης Σπ. Κουτσούκης

Βλέποντας στην τηλεόραση την αποχώρηση των Γερμανών από την Αθήνα, τον Οκτώβρη του '44, ο νους μου πήγε πίσω σε όσα ζούσαμε τη χρονιά εκείνη στο χωριό μας.

Πρώτα απ' όλα ένα ευχάριστο γεγονός ήλθε να δώσει ένα χαμόγελο στα πικραμένα χείλη μας. Ήταν ο γάμος της Ναυσικάς (Φλέγγα) με τον καπετάν Λευτεριά (Βαγγέλη Παπαδάκη). Δεν θα τον ξεχάσω. Ήταν ένα πολύ σημαντικό γεγονός του χωριού. Τον Τάσο Λευτεριά τον πρωτοείδα τότε στο χωριό. Δεν θυμάμαι να τον είχα δει ποτέ πριν. Τη μέρα του γάμου φορούσε μια στολή άσπρη ως γαμπρός και η Ναυσικά έλαμπε από ομορφιά. Την ώρα του γάμου, στην Αγία Σωτήρα, έπεφτε πολύ τουφεκίδι. Ο Αυγέρης, θυμάμαι, ήταν στην ακακία και πυροβολούσε με ένα στεν συνέχεια στον αέρα. Μάλιστα, κάποια σφαίρα πέτυχε το σταυρό, στο θόλο της εκκλησίας. Μετά το μυστήριο όλοι οι χωριανοί συνόδεψαν τους νεόνυμφους περπατώντας ως το χάνι, στην πλατεία, όπου ακολούθησε το γλέντι. Ο γάμος της Ναυσικάς ήταν μια ηλιαχτίδα στην καταχνιά της Κατοχής.

Λίγο αργότερα, τον Αύγουστο του '44, έγιναν και οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις γιατί θα έρχονταν οι Γερμανοί. Εμείς οι νέοι στο χωριό ειδοποιήθηκαν να πάμε στο Μεγάλο Χωριό να φορτώσουμε τους τραυματίες και τον εξοπλισμό του νοσοκομείου. Εγώ φόρτωσα τότε έναν τραυματία, τον σκέπασα με μια κουβέρτα, πήρα και ό,τι άλλο μού έδωσαν και έφυγα μαζί με άλλους. Περπατούσαμε από βουνό σε βουνό και φτάσαμε στον Κλειτσό μέσω Βίνιανης, Κουφάλας (Δάφνη λέγεται σήμερα), Μαυρομάτας. Αφού ξεφορτώσαμε τον οπλισμό και τους τραυματίες στη Νεράιδα, πήγαμε στον Κλειτσό και μείναμε μέχρι να φύγουν οι Γερμανοί από το Καρπενήσι και τα χωριά, δηλαδή κάπου 11 μέρες.

Γυρίσαμε ξυπόλητοι γιατί τα παπούτσια μας είχαν διαλυθεί από το πολύ περπάτημα και από τα νερά των ποταμιών. Ευτυχώς όμως ήταν Αύγουστος μήνας και δεν είχε κρύο ούτε έβρεχε. Όταν κατάκοπος έφτασα στο χωριό μια καινούργια συμφορά με περίμενε. Το σπίτι μας μόλις είχε καεί από τους Γερμανούς. Ήταν ένα ερείπιο που ακόμη κάπνιζε. Βρήκα τη μάνα να κάθεται στον τρόχαλο απελπισμένη μαζί με τα δυο μικρά μου αδέρφια.

Πριν από καμιά 15αριά μέρες, όταν δηλαδή εγώ είχα φύγει για την αγγαρία, η μητέρα μου άκουσε να λένε ότι θα έλθουν οι Γερμανοί και θα κάψουν το χωριό. Γέμισε λοιπόν ένα μπαούλο με διάφορα πράγματα, πήγε στον κήπο έξω από το σπίτι, έσκαψε μια λακκούβα και έβαλε μέσα το μπαούλο. Και για να το κρύψει καλύτερα και να μη φαίνεται το σκέπασε από πάνω με ξύλα. Μετά γέμισε και ένα δεύτερο μπαούλο και το έκρυψε στο γιούρτι ανάμεσα στα καλαμπόκια, όπως έκανε και με μερικά άλλα μικροπράγματα του σπιτιού. Όταν κάηκε το σπίτι, πήραν φωτιά και τα ξύλα που ήταν πάνω από το χωμένο μπαούλο, έπιασε και το μπαούλο φωτιά και κάηκε τελείως. Γλίτωσε όμως το άλλο μπαούλο που ήταν μέσα στις καλαμποκιές και για καλή μας τύχη μέσα σ' αυτό ήταν και μια ραπτομηχανή.

Όπως ήταν φυσικό, μαζί με το σπίτι έγιναν στάχτη και όλα τα υπάρχοντα και κυρίως κήκε το αμπάρι με όσο σιτάρι και καλαμπόκι είχαμε. Έπρεπε κάτι να γίνει. Αναγκάστηκα, λοιπόν, να πάρω την ραπτομηχανή και να πάω στο Δίκαστρο Φθιώτιδας να την πουλήσω για 40 οκάδες σιτάρι!

Ξεσπιτωμένοι, όπως ήμασταν, πρώτα μάς πήρε η Ναυσικά (Φλέγγα) στο σπίτι τους, που δεν είχε καεί. Ύστερα μάς πήρε στο δικό της η θεία Αγαπούλα, που κι αυτό δεν είχε καεί. Και τα δυο αυτά σπίτια κήκαν αργότερα στον εμφύλιο.

Μόλις μπήκε η άνοιξη άρχισε η σκληρή δουλειά της επαναστέγησης. Εγώ μάζεψα όλα τα καμένα τσίγκια, πήρα ό,τι νόμιζα χρήσιμο από το καμένο σπίτι και έφτιαξα ένα πρόχειρο δωμάτιο εκεί που ήταν το τζάκι του καμένου σπιτιού.

Μαζί με τον Πέτρο Μπάρλα πήγαμε στον Ελατιά, πριν από τον Αη-Σώστη, αριστερά κάτω. Είχαμε μαζί την κόφτρα και βγάξαμε σανίδια για όλα τα καμένα σπίτια. Ήταν πολύ σκληρή δουλειά. Τα χλωρά ξύλα ήταν πολύ βαριά για να τα μεταφέρουμε πάνω στο δρόμο και να τα φορτώσουμε στα ζώα. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Επειδή τα ξύλα ήταν πολύ χλωρά δεν καρφώνονταν εύκολα. Θυμάμαι ότι τα ποτίζαμε με πετρέλαιο για να μπορέσουμε να τα καρφώσουμε.

Όπως έκαναν και οι άλλοι χωριανοί, που χρειάζονταν ξυλεία για να σκεπάσουν τα καμένα σπίτια τους, άρχισα κι εγώ να φέρνω ξύλα από την Τσίρη. Ένα ήταν το καλό τότε, ότι οι χωριανοί συνεργαζόμασταν μεταξύ μας, ο ένας βοηθούσε τον άλλο. Όταν τελειώσαμε με την ξυλεία, όλοι οι χωριανοί άρχισαν να φτιάχνουν τα σπίτια τους με τη σειρά. Εγώ ήμουν μικρός ακόμα και με βοηθούσε ο Θανάσης Ματσούκας, που το δικό του σπίτι δεν είχε καεί. Μαζί ανεβάσαμε τα 'ματέρια' στη στέγη με μια πρόχειρη σκάλα που είχαμε φτιάξει από ελατάκια. Επικίνδυνο τόλμημα. Με το δίκιο του φώναζε και ξαναφώναζε ο μπαρμπα-Σπύρος (Φλέγγας): «Ε ωρέ σεις, προσέχτε μη πέσετε κάτω και τσακιστείτε». Μετά βάλαμε τα κουφώματα στα παράθυρα. Είχαν όλα καεί εκτός από κάνα δυο, που ήταν από ξύλο καστανιάς και ήταν μισοκαμένα. Τελικά καταφέραμε να μπούμε μέσα στο ισόγειο, όπου είχαμε ένα χώρο σαν κουζίνα και δωμάτιο μαζί και ένα άλλο μέρος δίπλα για τα ζώα.

Στην Πλατεία του Χωριού (δεκαετία του 1980)

Από αριστερά: Χρήστος Γιαννακόπουλος, Μιχάλης Τσίρος, Γιώργος Χονδρός, Τρύφωνας Κομπορόζος, Αλέκος Γρατσούνης. Όλοι αείμνηστοι αγαπημένοι συγχωριανοί. Όμως, μένουν πάντα χαραγμένα στη μνήμη μας η θερμή τους παρέα και τα πικάντικα καλαμπούρια τους.

Σπύρος Κυρίτσης

Σ' Αυτούς που Πέσανε για την Ελευθερία

Με αφορμή την 75^η επέτειο από τον πόλεμο του '40, ο Πάνος Ελευθερίου από τα Καστέλλια Φθιώτιδας έγραψε το παρακάτω ποίημα στη μνήμη των εκτελεσθέντων από τους Ιταλούς στα Καστέλλια, το 1942, ως αντίποινα της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοπόταμου. Ως γνωστόν ανάμεσα στους εκτελεσθέντες ήταν και ο συγχωριανός μας **Γιάννης Αθ. Κομπορόζος**, μόλις 20 χρονών τότε.

Η ώρα τρεις ακούστηκε ένα ποδοβολητό
μες το λιθόστρωτο από πέρα ένα πρωινό.
Δεμένα αράδα με ένα σκοινί σαν τα μοσχάρια
έχουν πιασμένα δεκατέσσερα του τόπου παλικάρια.
Οι Ιταλοί τους μπλόκαραν στου τραίνου το σταθμό
για να ξοφλήσουν την αυγή κάποιο λογαριασμό.

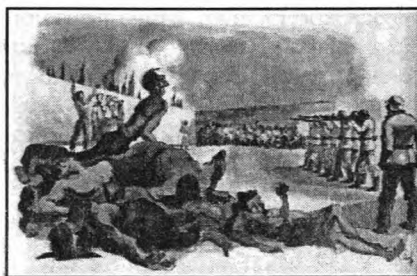
Πέρα στο ρέμα πέρασαν σε οργωμένη γη
και εκεί τους ετοιμάσανε να κάνουν τη σφαγή.
Ακούστηκαν βγαίνοντας ο ήλιος απανωτές ριπές
και η στενή αντιλάλησε στου πόνου τις κραυγές.
Από δρεπάνι σαν στάχτα πέσανε τα κορμιά τους
θολώσανε τα μάτια τους, σβήσαν τα όνειρά τους.
Ρογχάζοντας μπρούμυτα, πνιγμένοι μες το αίμα
ψάχνοντας για κεφάλια ο φονιάς σφηνώνει από μια σφαίρα.

Ανάστατοι, περήφανοι φορτώσαμε στους ώμους τα κορμιά
και τα περάσαμε σιγά σιγά πέρα απ' την ποταμιά.

Και βιαστικά ανοίξαμε γούρνα πολύ πλατιά
και όλους μαζί τους χώσαμε με πόνο στην καρδιά.

Σε λίγες μέρες έφθανε του καθενός η μάνα
και πήγαν και χτυπήσανε πένθιμα την καμπάνα.

Σκάψαμε και ξεχώσαμε τα άμοιρα παιδιά τους
και πήρανε για μια φορά ξανά στην αγκαλιά τους.

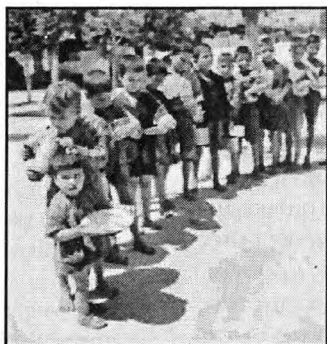
Οι Πιτσιρίκοι στην Κατοχή

Με τίτλο **Τα παιδιά μας στην αντίσταση** το βιβλίο, που επιμελήθηκε η Τ. Δρακοπούλου (1977), περιλαμβάνει αληθινές ιστορίες – άλλους μικρών παιδιών κατά τη διάρκεια της Κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης, όπως τις έζησαν, τις θυμούνται και τις ιστορούν άνθρωποι της εποχής εκείνης:

« Βραδάκι. Στο Ζάππειο. Ένα τεράστιο γερμανικό φορτηγό είναι σταματημένο κι έχει τα φώτα του αναμμένα. Ο γερμανός σκοπός έχει οργανώσει την άμυνα του για την περίπτωση επιδρομής των σαλταδόρων. Έχει τα μάτια δεκατέσσερα. Γιατί εκείνοι χιμούν σαν αετοί ακριβώς τη στιγμή που δεν τους περιμένεις και οι ρεζέρβες κάνουν φτερά. Μια αδιάκοπη απειλή είναι το τραγούδι τους:

Να σαλτάρω, να σαλτάρω, την ρεζέρβα να τού πάρω!

Τα ξέρει αυτά ο κάθε γερμανός που του εμπιστευθήκαν αυτοκίνητο, γιατί πολλά

είδαν και πάθαν όλοι τους από τους σαλταδόρους. Αλλά ο κίνδυνος των πιτσιρίκων δεν είναι μικρός. Ένας ακήρυκτος πόλεμος υπάρχει ανάμεσα στα θηρία και τα πεινασμένα αλητάκια της Αθήνας. Η πονηριά είναι το όπλο τους. Χωρίς αυτή, αν δηλαδή κάνουν τον πόλεμο ανοιχτά, πάνε χαμένα. Οι γερμανοί δεν χωρατεύουν. Στις αρχές που πρωτομπήκαν στην Αθήνα, παιδιά πετροβόλησαν ένα αυτοκίνητο. Λυσσασμένος φρενάρισε και κατέβηκε ο γερμανός. Έπιασε ένα. Άδραξε το χέρι του παιδιού το έφερε στο γόνατό του και το 'σπασε, όπως σπάζεις ένα ξύλο. Ούρλιαξε το παιδί κι έπεσε λιπόθυμο.

Κι ο γερμανός το παράτησε εκεί, ξανανέβηκε στο αυτοκίνητό του κι έφυγε. Η ανθρωπιά είναι πολυτέλεια περιττή, είπε ο γερμανός. Το περιστατικό μαθεύτηκε και έτσι απόκτησαν σκληρή πείρα ως και τα μωρά.

Να το βάλουν κάτω;

Όχι, δα! Είδαν ότι άνισος πόλεμος δίχως πονηριά δεν γίνεται. Κι από τότε το μυαλουδάκι της μαρίδας δεν σκεφτόταν μονάχα πώς θα εξοικονομήσει ένα ξεροκόμματο αλλά και πώς θα στραβώσει αυτόν τον φοβερό Κύκλωπα, τον Γερμανό, που τον τρέμει όλος ο κόσμος. Παίρνει τα μέτρα του ο Πολύφημος (γερμαναράς). Κοιτά γύρω. Κι ακριβώς για ν' αποφύγει κανένα αναπάντεχο έχει ανάψει και τα φώτα του αυτοκινήτου. Κι ακόμα για να 'ναι σίγουρος εκατό τα εκατό, δεν στέκεται σ' ένα μέρος παρά φέρνει βόλτες γύρω-γύρω απ' το φορτηγό, σα να λέει: Αν κοτάς, Οδυσσέα έλα! Κι έρχεται ο Οδυσσέας! Γιατί πατρίδα του είναι το χώμα που πατά ο κύκλωπας κι αν ζωντάνεψε αυτός σε τούτα τα χώματα, δεν πέθανε ποτέ το πολυμήχανο πνεύμα του Έλληνα. Μόνο που ο ομηρικός ήρωας τούτη τη φορά είναι παιδάκι δέκα χρονών. Πεινασμένο. Κουρελιασμένο. Εύθυμο ωστόσο και παμπόνηρο. Κρατά ένα τσιγάρο και πλησιάζει στο φανάρι του αυτοκινήτου. Σταματά ο γερμανός και το κοιτά. Τι θέλει να κάνει; Σκύβει ο μικρός ν' ανάψει το τσιγάρο του απ' το ηλεκτρικό φανάρι. Κι ο Κύκλωπας απορεί.

- Τι κάνει;
- Καμαράτ, ανάψει σιγαρέτ.
- Ηλεκτρικός;
- Για!

Ξεκαρδίζεται ο Κύκλωπας. Τι κουτοί που είναι οι πιτσιρίκοι στην Ελλάδα! Αν είναι δυνατόν ν' ανάψει το τσιγάρο του απ' το ηλεκτρικό φανάρι! Και τον κάνει χάζι.

- Ανάψει;
- Ανάψει, καμαράτ;
- Νιξ ανάψει.
- Για, για. Εγώ σου λέω ανάψει σιγαρέτ. Βάζουμε στοίχημα;

- Στοίχημα; Νιξ καταλαβαίνει.

Το λοιπόν άκου να δεις, μάγκα. Αν εγώ νιξ ανάψει το τσιγάρο απ' το φανάρι, εσύ εμένα καρπαζιά. Κλάπ! Αν εγώ ανάψει το τσιγάρο απ' το φανάρι, εγώ εσένα καρπαζιά. Κλάπ! Με παραστατικές χειρονομίες εξηγεί ο πιτσιρίκος την πρότασή του στον Κύκλωπα. Κι εκείνος τον κοιτά και διασκεδάζει.

- Ντεν καταλαβαίνει.
- Νιξ;
- Νιξ.
- Είσαι μάπας.

Ο γερμανός βγάζει τον αναπτήρα. Τον ανάβει και δίνει φωτιά στον πιτσιρίκο. Αλλά ο πιτσιρίκος τού κάνει χωρατά. Φου και σβήνει τον αναπτήρα. Γελά ο Κύκλωπας. Τι παιχνιδιάρηδες που είναι οι πιτσιρίκοι στην Ελλάδα! Ξανανάβει τον αναπτήρα. Τον απλώνει. Πλησιάζει το μούτρο του ο πιτσιρίκος, φέρνει κοντά το τσιγάρο του, κάνει τάχα πως ανάβει, ύστερα απότομα πάλι φου και ξανασβήνει τον αναπτήρα. Ξεκαρδίζεται ο γερμανός:

- Χο-χο-χο!
Κουτοί και πεισματάρηδες που είναι οι πιτσιρίκοι στην Ελλάδα! Ένας πελώριος γερμανός νιώθει την απέραντη υπεροχή του απέναντι σ' αυτό το μικροσκοπικό χαζόπραγμα και καθώς το βλέπει να τραβάει πάλι στο φανάρι για ν' ανάψει, βρίσκει πως έχει δίκιο ο Χίτλερ να βραχνιάζει πως οι γερμανοί είναι ο έξυπνος και περιούσιος λαός που προορίστηκε από τη Θεία Πρόνοια να κυβερνήσει όλους τους λαούς που είναι κουτοί. Αλλά το αστείο παρατραβά κι ο μικρός ανάβει επιτέλους απ' τον αναπτήρα:

- Τάκενσεν!
- Εν τάξει.
- Μπράβο, ρε Χιτλερία. Τα 'μαθες τα ρωμέϊκα. Αφίτερζεν.
- Αφίτερζεν.

Κι ο Κύκλωπας με το χαμόγελο στο πρόσωπο κοιτά τον πιτσιρίκο που χάνεται μεσ' στο σκοτάδι. Ύστερα ετοιμάζεται πάλι να ξαναρχίσει τις βόλτες του γύρω απ' το αυτοκίνητο. Αλλά όταν φτάνει στο πίσω μέρος γουρλώνει τα μάτια. Κομμάτια ξεβιδωμένα, λάστιχα κατατρυπημένα, κομμάτια που λείπουν, σωστή καταστροφή, και τότε μόνο καταλαβαίνει:

- Αχ ζόόόο!...

Λυσά, γαυγίζει. Τραβά το πιστόλι. Αλλά οι πιτσιρίκοι - γιατί ήταν ολόκληρη παρέα που μοίρασε τη δουλειά του σαμποτάζ - είχαν γίνει άφαντοι!»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΘΑΣ

Ο Βοσκός και η Βοσκοπούλα

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος

Γράφει η Λαμπρινή Τριχιά-Κάλλη

Πενσιλβάνια, Η.Π.Α., Σεπτέμβριος 2013

Αναμνηστικό αφιέρωμα στην κτηνοτροφική δράση των γονιών μου: 40 Χρόνια κτηνοτρόφοι «αιγοβοσκοί» στο Μικρό Χωριό Ευρυτανίας

Με το πρωινό μας ξεκίνημα χαιρόμασταν την φύση σ' όλο της το μεγαλείο κι αυτή χαιρόταν εμάς, που τόσο πολύ όλοι μας τη λατρεύουμε και την ευχαριστούμε για όσες χαρές μάς προσφέρει, αρκεί να τη σεβόμαστε, μικροί και μεγάλοι. Παρέα με τα πανύψηλα έλατα κι όλη τους τη μοσχοβολιά, βρεθήκαμε στις «Καψάλες», στο κοιμητήριο του Παλιού Μικρού Χωριού. Ευλαβικά προσκυνούμε. Λίγα λεπτά σιγής κι ένα

καυτό δάκρυ για τα προσφιλή μας άτομα, που αναπαύονται στα άγια αυτά χώματα! Με βήματα αργά και πόνο στην καρδιά μας γι' αυτούς που έφυγαν από κοντά μας, κατευθυνόμαστε στον Νικολό.

Εκεί, ο χώρος αυτός θα μας φιλοξενήσει για λίγο να ξεκουραστούμε και να απολαύσουμε τα γύρω πανύψηλα βουνά, με τις όμορφες κορφούλες τους να είναι ολόχρυσες απ' τις πρώτες χρυσές ηλιαχτίδες της ημέρας. Η θέα όμορφη και επιβλητική και οι αναμνήσεις μας πολλές απ' τον όμορφο μας Νικολό. Όλοι θυμόμαστε τις ανοιξιάτικες σχολικές μας εκδρομές εκεί, αλλά και τους καλοκαιρινούς μας περιπάτους και τα ανέμελα καλοκαιρινά μας βράδια. Ο χώρος του Νικολού αγαπήθηκε από μικρούς και μεγάλους, σε όλες τις εποχές του χρόνου. Μάς χάριζε κι ακόμα

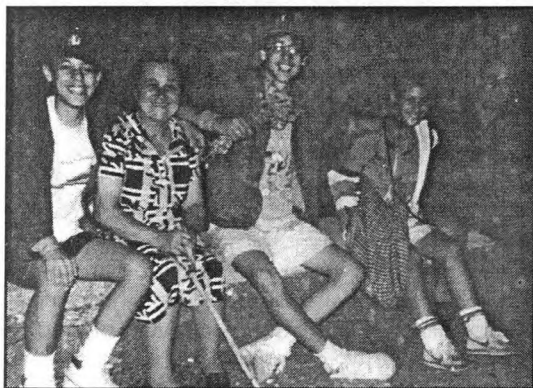

Σπυριδούλα και Κώστας Τριχιάς

μάς χαρίζει μια μαγευτική θέα προς όποια πλευρά κι αν κοιτάξεις. Ξεκουράζεται ο κάθε επισκέπτης, ηρεμεί η ψυχή του και το πνεύμα του. Χαίρεται η ματιά του ν' αγναντεύει και να μην χορταίνει το μάτι του, ν' απολαμβάνει όλες αυτές τις ομορφιές της φύσης, βυθισμένης μέσα στα καταπράσινα πανύψηλα έλατα, περικυκλωμένη απ' τα πανύψηλα και επιβλητικά βουνά της και το μικρό χωριουδάκι να φαίνεται σαν μια όμορφη ζωγραφιά απ' τον Νικολό, που έχει κλέψει την καρδιά όλων μας στο πέρασμα του χρόνου και παραμένει ο πιο κοντινός μας χώρος αναψυχής και περιπάτου, όταν βρισκόμαστε στο χωριό μας, το Παλιό Μικρό Χωριό, τη μικρή μας Ελβετία...

Ξημέρωσε και οι ηλιαχτίδες μάς χαϊδεύουν απαλά το πρόσωπο μαζί με το δροσερό πρωινό αεράκι. Πρέπει να αποχαιρετίσουμε τον Νικολό και ξεκούραστοι να συνεχίσουμε τώρα τον δρόμο μας, με προορισμό το «Μαντρί του βοσκού και της βοσκοπούλας μας». Ανάβουμε το καντηλάκι στο εξωκκλήσι απέναντι απ' τον Νικολό και με βήματα γοργά ανεβαίνουμε τον δρόμο που σε λίγο θα μας οδηγήσει στην ιστορική «πηγή του Μάρκου Μπότσαρη», πολύ κοντά στο μαντρί. Προχωρούμε απολαμβάνοντας τις ομορφιές της γύρω περιοχής με την ονομασία «Πάνω Γούρ-

νες». Φτάνουμε στο μικρό εξωκκλήσι. Ανάβουμε το καντηλάκι. Φέρει την εικόνα του Αγίου Σώζοντος. Ο Άγιος Σώζων είναι ο άγιος των ζώων. Κτήτορές του ο βοσκός και η βοσκοπούλα μας, οι οποίοι το έχτισαν για να φυλάει και να προστατεύει ο Άγιος τα γίδια τους, μέσω του Θεού μας. Είναι ακριβώς κάτω από το μαντρί τους και πολύ κοντά στην «Βρύση του Μάρκου Μπότσαρη», την οποία διακρίνουμε λίγο πιο κάτω από την σχετική επιγραφή στο δρόμο.

Καλοκαίρι του 1987 στο μαντρί στη Βρωμόβρυση. Από αριστερά, ο εγγονός Παναγιώτης, η γιαγιά Σπυριδούλα, ο εγγονός Βασίλης κρατώντας ένα ματσάκι ρίγανη, ο εγγονός Κώστας κρατώντας τον ντροβά και ο παππούς Κώστας Τριχιάς

μη και λουκούμι τον κερνούσαν! Ο «κούτας» ήταν όχι μόνο πολύ γλυκός αλλά και ο φρουρός των γονιών μου και η μόνη τους συντροφιά, όπως μάς έλεγαν. Όμως ήταν και η καλλίτερη συντροφιά και στη δική μου οικογένεια, όταν ερχόμασταν από την Αμερική τα καλοκαίρια. Μας συντρόφευε παντού και πάντα. Ήταν μοναδικός!

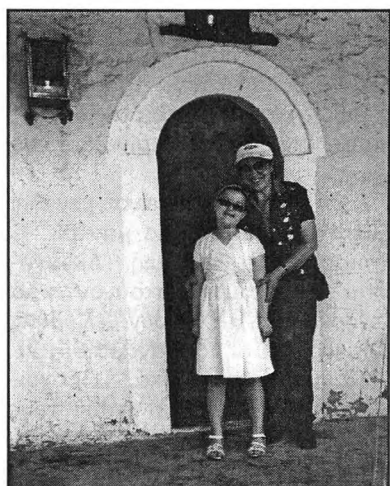
Βρισκόμαστε κιόλας μέσα στο αγρόκτημά τους, ονόματι «Βρωμόβρυση». Πλησιάζουμε με βήματα αργά προς το μαντρί, για να μην «σκιαχτούν» τα γίδια τους και «προγκίξουν», από εμάς τους ξένους επισκέπτες, τα οποία, μετά το «άρμεγμα» βγαίνουν ένα-ένα από το μαντρί τους για να συγκεντρωθούν όλα μαζί γύρω από τα ξύλινα «καλάνια», που ήταν τοποθετημένα μέσα στο αγρόκτημα, για την πρωινή τους τροφή, που περιλαμβάνει καρπό για ζώα, βελανίδια και αλάτι.

Ο 'βοςκός και η βοσκοπούλα μας' μάς υποδέχονται με όλη την ευγένεια και την καλοσύνη που τους διακρίνει, παρ' όλο που οι πρωινές τους ασχολίες βρίσκονται σε σημείο αιχμής, γιατί πρέπει να φροντίσουν το ζηλευτό κο-

Η χαρά μας είναι μεγάλη. Είμαστε κάτω από το μαντρί. Ο τόπος σφύζει από ζωή. Ακούγονται τα βελάσματα, ακούγονται τα 'τσουκάνια' να χτυπούν μελωδικά, ακούγονται οι τσοπαναράιοι μας. Όλα ηχούν αρμονικά. Προχωρούμε προς το μονοπατάκι τους κι εκεί μας υποδέχονται τα χαρωπά γαυγίσματα του σκύλου τους, του «κούτα». Ήταν ο πιστός τους σκύλος, όχι μόνο το τσοπανόσκυλό τους αλλά και ο πιο αγαπημένος σκύλος σε όλους εμάς που έτυχε να τον γνωρίσουμε και να τον θυμόμαστε. Ήταν και ο πιο κοινωνικός σκύλος του χωριού μας, αφού πέρα στο «χάνι» ακό-

Στο μαντρί στη Φτελιά το καλοκαίρι του 1959. Από αριστερά, ο Κώστας Τριχιάς, ο ανηψιός του Χρήστος Αντωνόπουλος από Αμερική, η κόρη του Λαμπρινή και η σύζυγός του Σπυριδούλα.

Η Λαμπρινή Τριχιά-Κάλλη με την εγγονούλα της Μελίνα-Λαμπρινή, δισέγγονη του Κώστα και της Σπυριδούλας Τριχιά, στον Άγιο Σώστη το καλοκαίρι του 2014

πάδι τους, το οποίο το καμαρώνουμε αθόρυβα, ενώ αυτό απολαμβάνει την πρωινή του τροφή. Τα κατσικάκια, όλο χάρη και νάζι, χοροπηδούν ολόγυρα στιςμανούλες τους και ο δικός μας φακός αποθανατίζει στιγμές μοναδικές, που κάθε καλλιτέχνης θα ζήλευε για τους πίνακες ζωγραφικής του, με φόντο την μοναδική θέα και άγρια καλλονή, την Καλλιακούδα μας!

Πραγματικά συγχαίρουμε τους «νοικοκυραίους» για την πανοραμική αυτή τοποθεσία, που διάλεξαν να στήσουν το μαντρί τους και δεύτερον για το πολύ γραφικό καλυβάκι του, το οποίο θα μάς φιλοξενήσει σε λίγο, μόλις οι πρωινές ασχολίες τους κοπάσουν, μόλις ο βοσκός μας «σαλαγήσει» το διψασμένο τώρα κοπάδι του στην πηγή του Μάρκου Μπότσαρη για να ξεδιψάσει με νερό από τις ειδικά κατασκευασμένες τσιμεντένιες γούρνες, οι οποίες υπάρχουν ακόμη, δίπλα στην πηγή με το κρυστάλλινο νεράκι της, για να μας θυμίζουν τα παλιά ωραία εκείνα χρόνια...!

Το κοπάδι μας μάς αποχαιρετά, όσο πιο όμορφα μπορεί, με τα βελάσματά του και τα μελωδικά του τσουκάνια και οδηγούμενο απ' το βοσκό του τραβάει προς τα νέα βοσκοτόπια της ημέρας, που για σήμερα ήταν οι «Κάτω Γούρνες», όπως μας είπε ο καλοσυνάτος βοσκός μας. Σαλαγώντας το κοπάδι του, με την «γκλίτσα» του και με τον «ντροβά» στον ώμο, μάς αποχαιρέτησε και κατηφόρισε με παρέα το σοπανόσκυλό του, τον «κούτα» και, προς μεγάλη μας έκπληξη, με τους τρεις εγγονούς του, που τον επισκέφτηκαν αυτό το καλοκαίρι από την Αμερική. Καθημερινά, κατά τη διάρκεια των διακοπών τους, συντροφεύουν τον παππού τους, τον βοσκό, στο πρωινό του ξεκίνημα για το μαντρί, βοηθούν στο άρμεγμα και κουβαλούν πολλούς «ντενεκέδες» νερό από την πηγή του Μάρκου Μπότσαρη για να ξεκουράσουν λίγο την γιαγιά τους, την βοσκοπούλα μας, στις δουλειές της...

Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος

Υποτροφία Κάλλη-Τριχιά 500 Δολαρίων

Η υποτροφία των αδελφών Βασιλείου, Παναγιώτη και Κωνσταντίνου Κάλλη στη μνήμη των αιμνήστων παππού τους Κωνσταντίνου Τριχιά και Γιαγιάς τους Σπυριδούλας Τριχιά, δόθηκε στη Θεοδώρα Ι. Ντζούφρα, φοιτήτρια του Τμήματος Φυσικής, με κατεύθυνση Ηλεκτρονικοί Υπολογιστές και Επεξεργασία Σήματος, του Πανεπιστημίου Πατρών

Τάματα και θαύματα

Ο συγχωριανός μας Στέφανος Μαστρογεωργόπουλος, που ζει με την οικογένειά του στην Καλιφόρνια της Αμερικής είναι ο επιζών γιος του Χρήστου και της Κωσταντίας Μαστρογεωργοπούλου, που χάθηκαν στην κατολίσθηση του Χωριού. Ως γνωστόν οι αδελφοί Μαστρογεωργοπούλου πριν λίγα χρόνια επισκέυασαν εκ βάθρων την εκκλησία των Αγίων Αποστόλων, που εικονίζεται στο εξώφυλλο του περιοδικού μας. Ο Στέφανος Μ. έστειλε για το περιοδικό μας την επιστολή που ακολουθεί:

Martinez, California, 14 Απριλίου 2016

Το έτος 1950 ήτο έτος που σταμάτησε ο εμφύλιος πόλεμος, ο εμφύλιος σπαραγμός και άρχισε ο επαναπατρισμός εις τα χωριά. Πολύς κόσμος είχαν ταχθεί εις την Παναγίαν του Προυσού, που σώθηκαν από πολλές συμφορές του εμφυλίου πολέμου.

Ένας από αυτούς ήμουνα κι εγώ, που με είχε τάξει η μητέρα μου. Το τάμα έπρεπε να εκπληρωθεί, παρ' όλο που ήταν διά έξι μήνες. Το δέχθηκα ευχαρίστως και τον Σεπτέμβριου του ίδιου έτους άρχισα να υπηρετώ το τάμα μου. Ηγούμενος τότε ήτο ο Γερμανός Σταθογιάννης. Ας σημειωθεί ότι οι ταμένοι που υπηρετούσαμε ήμασταν πολλοί, το δε Μοναστήρι ήταν καμένο, μόνο το ένα κτίριο είχε κάπως επισκευαστεί.

Στις 14 Σεπτεμβρίου ήτο η Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού και ήλθε πολύς κόσμος δια προσκύνημα και με πολλά τάματα. Τελειώνοντας οι εορτές του Σεπτεμβρίου, έπρεπε κάποιος να πάει τις εισπράξεις να τις καταθέσει εις την Τράπεζαν εις το Καρπενήσι, διά λογαριασμόν της Μητροπόλεως Ναυπάκτου. Διότι τότε το Καρπενήσι δεν είχε Μητρόπολη. Ο αείμνηστος ηγούμενος Γερμανός επέλεξε εμένα.

Εγώ, χωρίς να χρονοτριβώ, επήρα το δισάκι που είχε μέσα όλες τις εισπράξεις του μηνός Σεπτεμβρίου και αναχώρησα. Όταν έφθασα στα Διπτόταμα, που ο καιρός ήταν βροχερός και τα δύο ποτάμια κατεβασμένα, χωρίς να το καταλάβω ελύθηκε το δισάκι και έπεσε. Προτού όμως φθάσω στη γέφυρα άκουσα να κυλάνε πέτρες. Εγύρισα να δω τι συμβαίνει δια να προφυλαχθώ και είδα το δισάκι. Ευχαρίστησα την Παναγία, που μου το εφάνέρωσε. Για μένα ήταν πραγματικό θαύμα. Αυτό είναι το μεγαλείο της πίστεώς μας. Η Παναγία μας προστατεύει και προσεύχεται υπέρ ημών, εις τον Υιόν της και Θεό ημών, δια την Σωτηρίαν του κόσμου.

Μεγάλη η Χάρη της!

(Η.Π.Α., Στέφανος Μαστρογεωργόπουλος, διά τα Μικροχωρίτικα Γράμματα).

Δημοσιεύσεις στο περιοδικό μας

Τα Μικροχωρίτικα Γράμματα ευχαρίστως φιλοξενούν προσωπικές ιστορίες, σχόλια, ενθυμήσεις συμπατριωτών ή ανακοινώσεις – γνωστοποιήσεις τοπικών φορέων, αρκεί να αποστέλλονται έγκαιρα στη διεύθυνση του περιοδικού μας (μέχρι τέλος Οκτωβρίου για το τεύχος Δεκεμβρίου ή μέχρι τέλος Απριλίου για το τεύχος Ιουνίου)

Γίνονται θαύματα στις μέρες μας;

Και όμως γίνονται! Όλοι μας έχουμε βιώσει μικρά ή μεγαλύτερα ανέλπιστα ευχάριστα γεγονότα, που είτε τα βλέπουμε ως τύχη είτε ως καλή συγκυρία ή ως μικρά ή μεγαλύτερα θαύματα! Ένα τέτοιο περιγράφεται εδώ:

Ανέλπιστη Σωτηρία

Δελφίνα νιόνυμφη η «Αγγέλικα» λάμνει ρυθμικά στα γαλανόπλαστα λιβάδια του Αιγαίου. Πειραιά – Χίο – Μυτιλήνη. Το πολύτιμο φορτίο της, επιβάτες από διάφορα μέρη, ξεχύθηκαν στ' αστραφτερό κατάστρωμα να απολαύσουν το τέλει συναπάντημα ουρανού και θάλασσας, αιώνιο ειδύλλιο μεθυστικής ζεύξης... Το πλήρωμα του караβιού ευγενικό, στη θέση του, πάσκιζε στις επιθυμίες των ταξιδιωτών, που ήταν γι' αυτούς διαταγή... Τα νιάτα ανέμελα τραγουδούσαν κι είχαν στήσει χορό... Όλα χαρούμενα μέσα στο άπειρο της γαλάζιας αρμονίας... Τίποτα δεν προμήναγε άσχημα μελλούμενα...

Οι ώρες πεταρίζοντας έφεραν τη νύχτα κι οι πιο πολλοί επιβάτες πήγαν στις καμπίνες τους για ύπνο... Μερικοί που δεν είχαν ύπνο, γιατί είχαν έγνοιες, συζητούσαν στ' αναπαυτικά σαλόνια της «Αγγέλικας». Τα βλέφαρα δεν πρόλαβαν καλά-καλά να κλείσουν κι οι συζητήσεις σταμάτησαν κι αυτές μονομιás, όταν γερά τραντάγματα απανωτά και δίπλα τους παφλάρισμα αφρισμένου νερού τους ξεσήκωσαν. Ο αέρας λυσομανούσε απ' όλες τις μεριές. Απειλητικά τα αφρισμένα νερά της θάλασσας.

Ο καπετάνιος δοκιμασμένος κι έμπειρος, σταμάτησε τις μηχανές μην έρθει κόντρα στον άνεμο. Χτύπησε συναγερμό και διέταξε να λύσουν τις βάρκες και ν' αμολήσουν τα σωσίβια. Πήρε όλα τα μέτρα για το απρόσμενο αυτό συναπάντημα των στοιχειών της φύσης.

Οι επιβάτες μαζεύονταν στην πλώρη. Φωνές απελπισίας, κλάματα, χαμός παντού τριγύρω. Μέσα σ' αυτό το πανδαιμόνιο μια νέα γυναίκα σ' ενδιαφέρουσα, στον πέμπτο μήνα της, καλούσε σπαραξικάρδια τον άντρα της: Νίκο... Νίκο μου... που είσαι;

- Εδώ Κλάρα, στο σαλόνι... έχω μπλοκαριστεί... Είναι αδύνατο να σαλέψω... Προσπάθησε εσύ... αν μπορείς...

Η νέα γυναίκα, μπουσουλώντας με τα τέσσερα ανάμεσα σε βαλίτσες, καλάθια και κοφίνια, που παρέσυρε το νερό, προσπαθούσε να βρει διέξοδο, παρακαλώντας από τα μύχια της καρδιάς της το Θεό για τη σωτηρία τους... Ξάφνου εκεί μπροστά της ένα σεβάσμιο γεροντάκι, με αποκούμπι το μπαστούνι του, της έφραζε το δρόμο. Μην κάνεις έτσι, κοπέλα μου, της είπε.

- Πώς να μην κάνω έτσι παππού; Έχω και μικρό στην κοιλιά ... Θεούλη μου βοηθήσέ με.

- Ησύχασε, κόρη μου, και μην παραφοβάσαι... Θα σωθείτε... Πολλές φορές γίνονται αυτές οι καταστάσεις για να φανεί η Θεία χάρη σ' αυτούς που την καλούν...

- Μα δεν ακούς τι αντάρα και κακό γίνεται; Ο καπετάνιος διέταξε να μπούμε στις βάρκες.

Κι όλο σερνόταν η νέα γυναίκα... Όσπου να πιάσει τα πόδια του γέροντα αυτός εξαφανίστηκε... Στη θέση του μετέωρο ένα μικρό εικόνισμα ανέμιζε...

- Χριστέ και Κύριε! Απόρησε η Κλάρα. Αυτό είναι δικό μου... Ο Άγιος Νικόλαός μου, πανωπροίκι από την προγιαγιά μου. Πώς βρέθηκε εδώ;

Σταυροκοπιέται η γυναίκα και τρέμει ολάκερη από δέος. Όσπου να το ματαδεί αυτό εξαφανίζεται από μπροστά της... Όσπου να τραβήξει τα πράγματα από μπροστά της, ο μανιασμένος αέρας κόπηκε με μιας κι η μανιασμένη θάλασσα έγινε λάδι...

- Σ' ευχαριστώ Θεέ μου! Ψέλλισε ανάμεσα σε δάκρυα χαράς και αναγάλιασης. Σ' ευχαριστώ που έστειλες τον άγγελό σου, τον Άγιο Νικόλαο. Θα Σε δοξάζω και θα Σ' ευγνωμονώ, Θεέ μου! Κι όπου πάω κι όπου βρίσκομαι θα διαλαλώ τα έφραστα μυστήρια και θαυμαστά Σου!

Θαύματα. Δείγματα φανερά και σήμερα ακόμη και όχι μόνο «τω καιρώ εκείνω»!

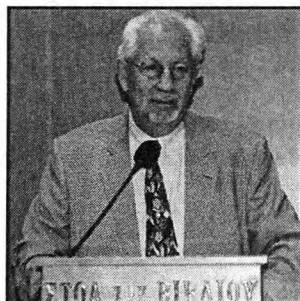
Από το βιβλίο: Ηλ. Σκριβάνου, *Χαρισματικά, πεζά και σίχτοι*

Κοπελιές του Μικρού Χωριού στη δεκαετία του 1950

Η Παναγία των Βλαχερνών

*Τα Μικροχωρίτικα Γράμματα, για να τιμήσουν τη μνήμη του αξιολογότατου συμπατριώτη επιστήμονα και ξεχωριστού ανθρώπου, **Θανάση Παλιούρα**, δημοσιεύουν απόσπασμα για την Παναγία των Βλαχερνών της Κωνσταντινούπολης από το βιβλίο του «4+1 Μικρές Ιστορίες», που εκδόθηκε στη μνήμη του από την κόρη του Μίρκα Παλιούρα:*

«...Αν τολμούσαμε μια διαχρονική ιστορική σύγκριση για δύο ξεχωριστά μνημεία στην Κωνσταντινούπολη θα σημειώναμε πως η Αγία Σοφία και η Παναγία των Βλαχερνών υπήρξαν τα μεγαλύτερα λειτουργικά κέντρα της αυτοκρατορίας. Εδώ θα μιλήσουμε για το δεύτερο, της Παναγίας των Βλαχερνών, η διαδρομή της οποίας μέσα στους αιώνες είναι από τη δόξα στην παρακμή και από την παρακμή στην πλάρια καταστροφή. Κατ' αρχήν να υπογραμμίσουμε πως ο ναός των Βλαχερνών υπήρξε το πιο γνωστό και το πιο φημισμένο ιερό της Παναγίας στην Κωνσταντινούπολη, με

διαρκή ακτινοβολία σ' ολόκληρο τον χριστιανικό κόσμο.

Το ναό έκτισε η αυτοκράτειρα Πουλχερία και μαζί με τον Μαρκιανό τον διακόσμησαν στα 450-453 μ.Χ. Στη συνέχεια προστέθηκαν και νέα κτίρια, που έδωσαν ιδιαίτερη ιερότητα και λάμψη σ' ολόκληρο τον χώρο...

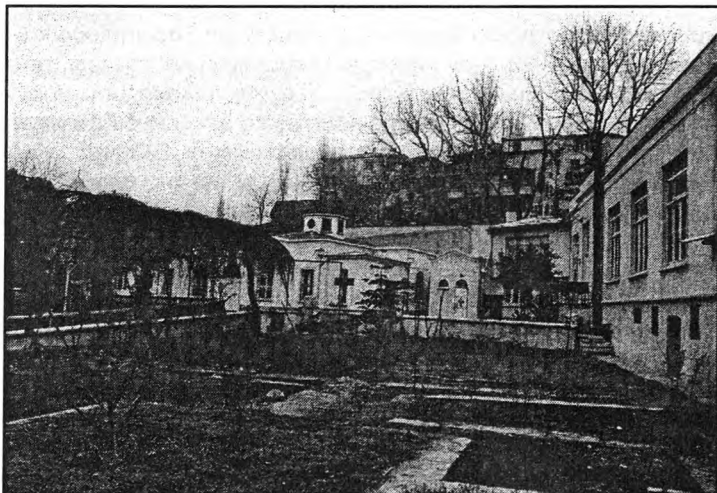
Πολλοί αυτοκράτορες κατά καιρούς ενίσχυναν ο καθένας με τον τρόπο του βοηθώντας στις λειτουργικές ανάγκες ολόκληρου του συγκροτήματος. Νεαρά του Ηρακλείου δίνει το μέγεθος των αναγκών του προσωπικού ορίζοντας συνολικά 74 ανθρώπους σε ιερατείο και διοικητικό προσωπικό, στην υπηρεσία του μεγάλου αυτού θρησκευτικού κέντρου: 12 πρεσβύτεροι, 18 διάκονοι, 6 διακόνισσες, 8 υποδιάκονοι, 20 αναγνώστες, 4 ψάλτες και 6 θυρωροί.

Ένα από τα σπουδαιότερα ιστορικά γεγονότα είναι η σωτηρία της Πόλης, το 626, όταν πολιορκήθηκε από τα στρατεύματα των Αβάρων. Η ιστορική εικόνα της Παναγίας της Βλαχερνίτισσας λιτανεύτηκε στις επάλξεις των τειχών από τον γιο του αυτοκράτορα Ηρακλείου, που έλειπε σε εκστρατεία, από τον Πατριάρχη Σέργιο και τον λαό. Η Πόλη σώθηκε και ο λαός απέδωσε τη σωτηρία στην Παναγία των Βλαχερνών. Έστησαν την εικόνα στο μέσον του ναού και όλοι αγρύπνησαν ψάλλοντας τον Ακάθιστο Ύμνο.

Αλλά ο μέγας ναός με τα παρεκκλήσιά του υπέστη φοβερές καταστροφές κατά την περίοδο της Εικονομαχίας... Οι εικονομάχοι κατέσκαψαν και κατέστρεψαν όλες τις περίφημες τοιχογραφίες, αλλά και τα εικονογραφικά αφιερώματα των πιστών και τα αντικατέστησαν με παραστάσεις δέντρων, πτηνών και θηρίων! Είναι χαρακτηριστική η φράση των πηγών: «οπωροφυλάκιον και ορνεοσκολείον την εκκλησίαν εποίησαν». Γι' αυτό και με τη λήξη της Εικονομαχίας, το 843, από το ναό των Βλαχερνών ξεκίνησε η γιορτή της Ορθοδοξίας, που καθιερώθηκε με τον θρίαμβο των εικόνων...

Στην αρχή ο ναός των Βλαχερνών είχε υψωθεί δίπλα στον Κεράτιο, αλλά όταν

χτίστηκε το μεγαλοπρεπές ανάκτορο των Βλαχερνών από τη δυναστεία των Κομνηνών, ο ναός περιτειχίστηκε και αποτέλεσε ένα κτιριακό σύμπλεγμα με το ανάκτορο, αφού επικοινωνούσαν με σκάλα και ειδική είσοδο. Από εκεί κατέβαινε ο αυτοκράτορας κάθε Παρασκευή και λουζόταν στο Λούσμα, που χωριζόταν σε τρία μέρη: α) στην ιματιοθήκη – «το αποδυτόν», β) στην δεξαμενή – «τον κόλυμβον» και γ) στον Άγιο Φωτεινό.

Ό,τι απέμεινε από τον μέγα και ιστορικό ναό της Παναγίας των Βλαχερνών

Υπάρχουν περιγραφές περιηγητών, που με τα πιο ζωηρά χρώματα πληροφορούν για τη θαυμάσια ορθομαρμάρωση του ναού, για τον χριστολογικό κύκλο με τις εκπληκτικές τοιχογραφίες και τα ψηφιδωτά, για το ασήμι που έφερε ο άμβωνας που ήταν τοποθετημένος στο κέντρο του ναού... Η Παναγία εικονίζεται ολόσωμη, μετωπική, με υψωμένα τα χέρια. Στο στήθος, σε μετάλλιο, παριστάνεται ο Χριστός ευλογώντας. Με την εικόνα της Βλαχερνίτισσας συνδέεται και το θαύμα του πέπλου που ανασηκωνόταν από το πρόσωπο της Θεοτόκου ανάλογα με την περίπτωση, όπως μαρτυρεί η Άννα η Κομνηνή.

Για να πάρει κανείς μια ιδέα σε ποια κατάσταση βρισκόταν η Κωνσταντινούπολη στις παραμονές της Αλώσεως δεν έχει παρά να παρακολουθήσει το άδικο τέλος αυτού του περίφημου κτιριακού συγκροτήματος, που έχει σφραγίσει την ιστορία, τη λατρεία και την τέχνη της αυτοκρατορίας.

Μια νύχτα του 1434, καθώς μάς διηγείται ο Γ. Φραντζής, μια παρέα από ανεύθυνα «αρχοντόπουλα» κατόρθωσαν να ανεβούν ως τη στέγη του μεγάλου ναού κρατώντας αναμμένους πυρσούς και δαυλούς, αναζητώντας νεοσσούς περιστερών στις φωλιές τους. Δεν άργησε ν' αρπάξει φωτιά η στέγη και ύστερα όλα τα κτίρια έγιναν παρανάλωμα πυρός!

Σήμερα ο φτωχικός ναός του Αγιάσματος της Παναγίας των Βλαχερνών αφήνει τη σκιά του στο δοξασμένο παρελθόν που πέρασε ανεπιστρεπті.

Γιατί Μισούν τους Έλληνες

Μία ενδιαφέρουσα αφήγηση Ελβετίδας εξηγεί τα ανθελληνικά αισθήματα των Ευρωπαίων χρησιμοποιώντας ως παράδειγμα μια συνομιλία του θείου της με ένα φίλο του γιατρό. Η κουβέντα περιστράφηκε γύρω από το τι είναι κακία, μίσος. Ο γιατρός για να γίνει πιο κατανοητός στον ορισμό του μίσους είπε τα ακόλουθα:

«...Είναι ακριβώς αυτό που συμβαίνει μ' εμάς τους Ευρωπαίους και τους Έλληνες! Αν υπάρχει μια φυλή στον κόσμο που κυριολεκτικά τη μισώ, αυτή η φυλή είναι οι Έλληνες! Τους βρίσκεις παντού. Στα γυμνασιακά μου χρόνια ένιωθα ψυχικά καταπιεσμένος διότι οι σοφοί μας καθηγητές δεν μάς διδάξανε τίποτα που να μην το 'χανε εξηγήσει, να μην το 'χανε ανακαλύψει οι Έλληνες. Κι αν κάποτε αναφέρονταν κανένα άλλο φτωχό συγγενή της γνώσης και της σοφίας, όχι Έλληνα, στο τέλος προσθέτανε, ότι αυτός ο κάποιος, ο φουκαράς, βασίστηκε για την ανακάλυψή του πάνω σ' ένα θεώρημα, προγενέστερο, κάποιου Έλληνα!

Σιγά-σιγά ένιωθα πως οι γνώσεις μου, οι σκέψεις μου, τα αισθήματά μου, η προσωπικότητά μου, ο κόσμος μου, η ύπαρξή μου χρωματίζονταν απ' αυτό που χαρακτηρίζουμε με την κλασσική πια έκφραση «ελληνικό παρελθόν». Αυτά όλα καταστάλαζαν μέσα μου ένα φλογερό μίσος για καθετί το ελληνικό!

Αργότερα, στο πανεπιστήμιο, η κατάσταση έγινε δραματική. Ο Ασκληπιός από τη μία, ο Ιπποκράτης απ' την άλλη. Ο Γαληνός τη μια μέρα, ο Ορειβάσιος την άλλη. Αέτιος το πρωί, Αλέξανδρος Τραλλιανός τ' απόγευμα. Παύλος ο Αιγινίτης από δω, Στέφανος ο Αθηναίος από κει...

Δεν μπορούσα ν' ανοίξω βιβλίο χωρίς να βρω μπροστά μου την ελληνική παρουσία. Δεν τολμούσα να πιάσω στα χέρια μου λεξικό για να βρω μια δύσκολη, μια σπάνια, μια χρήσιμη, μια έξυπνη, μια όμορφη, μια μεστωμένη λέξη. Όλες ελληνικές! Και άλλες αμέτρητες σαν την άμμο των θαλασσών και των ποταμών, ελληνικής κι αυτές προέλευσης! Αρχισα κ' εγώ με την πάροδο του χρόνου να νιώθω ζήλια και μίσος απέναντι στους Έλληνες.

Πρόκειται για φαινόμενο ομαδικό. Έτσι αισθανόμαστε λίγο πολύ όλοι μας απέναντι στους Έλληνες. Τους μισούμε και μόλις μάς δίνεται η ευκαιρία χιμάμε και τους δαγκώνουμε. Γιατί στο βάθος ξέρουμε ότι κάποτε ήμασταν ζώα μ' όλη τη σημασία της λέξης, κ' είναι αυτοί, οι Έλληνες, πάλι οι Έλληνες, πάντα οι Έλληνες, που μάς βγάλανε από τη ζωώδη υπόσταση και μάς ανεβάσανε στην ίδια με τους εαυτούς τους ανθρώπινη βαθμίδα!

Δεν αγαπάμε κάτι που θαυμάζουμε... Ρίξε μια ματιά στην ιστορία και θα διαπιστώσεις ότι όλοι οι Ευρωπαίοι, με αρχηγούς τους Λατίνους, λυσάξαμε να εξαφανίσουμε τους Έλληνες. Ο σύγχρονος «πολιτισμένος» άνθρωπος είναι ίδιος και χειρότερος...

Η δική μας ηγεσία, οι δικοί μας ταγοί, η δική μας εκκλησία, δεν θα επιτρέψουν ποτέ την προκοπή τους, γιατί αν μονοιάσουνε και στο κοινωνικό πεδίο ... χαθήκαμε. Ποιος τους πιάνει αν ο λαός τους, που στενάζει κι αναστενάζει φτάσει να κουμαντάρει τον τόπο του! Θα ξαναπιάνουνε το πολιτιστικό μαστίγιο στα χέρια τους και θα τους θωρούμε πάλι από το ύψος των αστραγάλων τους, εμείς τα σκαθάρια, αυτούς τους γίγαντες!»

Χ.Σ.

Μία διαχρονική προφητεία για τον Ελληνισμό:

Όταν στις αρχές του 2^{ου} π.Χ. αιώνα ο πολύπειρος Αρκάδας στρατηγός Φιλοποίμην, είδε την διάθεση του Ρωμαίου ύπατου Φλαμίνικου για εμπλοκή στα ελληνικά πράγματα, κατάλαβε πως οι Έλληνες θα κινδύνευαν. Αποφάσισε, λοιπόν, να συμβουλευθεί το Μαντείο των Δελφών για το μέλλον της Ελλάδος.

Η Πυθία του έδωσε τότε τον εξής χρησμό: «Ασκός κλυδωνιζόμενος μηδεπώποτε βυθιζόμενος»

Η ιέρεια των Δελφών παρομοίασε, δηλαδή, την Ελλάδα με φουσκωμένο ασκί στο φουρτουνιασμένο πέλαγος, που κλυδωνίζεται μεν λόγω των κυμάτων, αλλά που δεν βυθίζεται ποτέ!

Και πράγματι, οι Ρωμαίοι, επιβεβαιώνοντας τους φόβους του Φιλοποίμενα, ήρθαν. Οι Γότθοι ήρθαν. Οι Άβαροι ήρθαν. Οι Φράγκοι ήρθαν. Οι Τούρκοι ήρθαν. Οι Άραβες ήρθαν. Οι Γερμανοί ήρθαν. Σύμμαχοι ήρθαν, προδότες ήρθαν, χρεωκοπίες ήρθαν, μνημόνια ήρθαν... Αλλά ο ασκός (της Ελλάδας), σε πείσμα όλων αυτών και πολλών άλλων, **«μηδεπώποτε βυθίζεται»!**

Λίγο χέλιο

Οι φίλοι κυνηγοί

Ήταν 4 φίλοι που πήγαιναν για κυνήγι ελαφιού για πολλά χρόνια.

Φέτος, δύο μέρες πριν αναχωρήσουν, η γυναίκα του ενός, του Γιάννη, πατάει πόδι και του λέει να μην πάει.

Οι άλλοι τρεις απογοητεύτηκαν, αλλά δε μπορούσαν να κάνουν και τίποτα. Έφυγαν λοιπόν μόνοι τους. Όταν έφθασαν στο προορισμό τους, βλέπουν το Γιάννη να είναι εκεί, να έχει στήσει σκηνή, ανάψει φωτιά και να έχει και φαγητό έτοιμο.

-Καλά, ρε φίλε, του λέει ο Κώστας, πόση ώρα είσαι εδώ;

-Για να σας πω την αλήθεια, λέει ο Γιάννης, ήρθα χθες το βραδάκι.

-Και πώς το κατάφερες αυτό, του λένε.

-Να χθες το απογευματάκι που καθόμουν κι έβλεπα τηλεόραση, ήρθε η γυναίκα μου με άγριες διαθέσεις. Με τράβηξε στο υπνοδωμάτιο, στο οποίο είχε δημιουργήσει μια ρομαντική ατμόσφαιρα και στο κρεβάτι είχε ακόμα και χειροπέδες. Μου είπε λοιπόν να τη δέσω και μετά να κάνω ό,τι γουστάρω! Οπότε εγώ υπάκουσα και να 'μαι! Ήρθα πριν από σάς!!!

Ζητείται βοηθός

Ένας άνεργος βλέπει στις αγγελίες «Ζητείται βοηθός γυναικολόγου, περιοχή Αθήνα»

Κατευθείαν, παίρνει τηλέφωνο:

-Γεια σας, μπορείτε να μου πείτε λεπτομέρειες για την δουλειά;

-Βεβαίως. Οι αρμοδιότητες του βοηθού είναι να προετοιμάζει τις γυναίκες για την γυναικολογική εξέταση, δηλαδή να πλένει την ευαίσθητη περιοχή με ζεστό νερό, να τις ξυρίζει, και να κάνει μασάζ με ειδικά λάδια για την αποφυγή φλεγμονών.

-Ενδιαφέρομαι!!! πότε μπορώ να έρθω;

-Αν θέλετε και αύριο, άλλα πρέπει να πάτε στην Ορεστιάδα.

-Ορεστιάδα; μα... η αγγελία λέει για Αθήνα.

-Στην Αθήνα είναι η δουλειά, άλλα στην Ορεστιάδα είναι το τέλος της ουράς όσων ενδιαφέρονται.

Η πιο σημαντική κούρσα της ζωής μου

Η συγκινητική εμπειρία ενός ταξιτζή

Μόλις έφτασα στην διεύθυνση, πάτησα την κόρνα του αυτοκινήτου μου. Περίμενα μερικά λεπτά και κόρναρα ξανά. Ήταν η τελευταία κούρσα της βάρδιας μου, οπότε σκέφτηκα να συνεχίσω την πορεία μου. Αντί να συνεχίσω όμως, σταμάτησα, περπάτησα έως την πόρτα και χτύπησα το κουδούνι.

«Μισό λεπτό», απάντησε μια αδύναμη, ηλικιωμένη φωνή.

Ακουγόταν σαν να σέρνει κάτι στο πάτωμα. Μετά από μια μικρή παύση, η πόρτα άνοιξε και μπροστά μου στάθηκε μια γυναίκα γύρω στα 90. Φορούσε ένα φόρεμα και ένα καπέλο με πέπλο, έμοιαζε με χαρακτήρα από ταινία του 1940. Είχε δίπλα της μια μικρή τσάντα από νάιλον. Το σπίτι έμοιαζε εγκαταλειμμένο. Όλα τα έπιπλα ήταν καλυμμένα με σεντόνια. Δεν υπήρχαν πουθενά ρολόγια, διακοσμητικά και γενικώς αντικείμενα. Σε μια γωνία υπήρχε ένα χαρτονένιο κουτί γεμάτο παλιές φωτογραφίες και γυαλικά.

«Θα μπορούσες να πας την τσάντα μου στο αυτοκίνητο;» είπε. Πήρα την τσάντα και την πήγα μέχρι το ταξί, έπειτα γύρισα για να τη βοηθήσω. Πιάστηκε από το χέρι μου και πήγαμε σιγά σιγά προς το ταξί. Με ευχαριστούσε διαρκώς για την καλοσύνη μου. «Δεν κάνει τίποτα» της είπα. «Προσπαθώ απλώς να συμπεριφέρομαι στους επιβάτες μου, όπως θα ήθελα να συμπεριφέρονται στην μητέρα μου» συνέχισα, «Είσαι τόσο καλό παιδί» είπε.

Όταν μπήκαμε στο ταξί, μου έδωσε μια διεύθυνση και με ρώτησε αν θα μπορούσαμε να πάμε εκεί μέσω του κέντρου της πόλης. Της είπα πως δεν ήταν η γρηγορότερη διαδρομή αλλά μου απάντησε πως δεν έχει πρόβλημα. «Δεν βιάζομαι, η διεύθυνση που σας έδωσα, είναι η διεύθυνση ενός ασύλου», κοίταξα στον καθρέφτη και είδα πως τα μάτια της άστραφταν και πως ήταν έτοιμη να κλάψει, «έχω χάσει όλη μου την οικογένεια», συνέχισε με μια γλυκιά και κουρασμένη φωνή. «Ο γιατρός μου, μού είπε πως δεν μου έχει μείνει πολύς χρόνος». Ακούγοντάς την έκλεισα διακριτικά το ταξίμετρο.

«Ποια διαδρομή θα θέλατε να ακολουθήσω;» την ρώτησα. Για τις επόμενες δύο ώρες οδηγούσαμε μέσα στην πόλη. Μου έδειξε το κτήριο που εργαζόταν κάποτε, μου έδειξε το σπίτι που εκείνη και ο σύζυγός της έμεναν όσο ήταν νιόπαντροι, σταματήσαμε μπροστά από ένα κατάστημα επίπλων που παλιότερα ήταν αίθουσα χορού και πήγαινε όσο ήταν νέα. Πολλές φορές μου ζήτησε να επιβραδύνω μπροστά από κάποιο κτήριο ή κάποια γωνία ενώ εκείνη κοιτούσε μέσα από το σκοτάδι, χωρίς να λείει κουβέ-ντα.

Καθώς η πρώτη αχτίδα του ήλιου γεννιόταν από τον ορίζοντα, μου είπε απότομα «Κουράστηκα, ας πάμε τώρα». Οδηγούσαμε στη σιωπή. Όταν φτάσαμε είδαμε μπροστά μας ένα χαμηλό κτήριο, σαν μικρό αναρρωτήριο, με ένα δρομάκι που περνούσε από μια στοά. Δύο νοσηλευτές βγήκαν έξω, και ήρθαν προς το μέρος μας. Ήταν σχολαστικοί και παρακολουθούσαν την κάθε τους κίνηση. Υπέθεσα πως την περίμεναν.

Άνοιξα το πορτμπαγκάζ και πήγα την τσάντα της μέχρι την πόρτα. Όταν έφτασα, η γυναίκα είχε ήδη καθίσει σε ένα αναπηρικό καροτσάκι. «Πόσο σας οφείλω;» με ρώτησε. «Τίποτα» της απάντησα. Μου είπε πως δουλεύω για να βγάλω λεφτά, και της απάντησα πως υπάρχουν και άλλοι πελάτες. Σχεδόν χωρίς να το σκεφτώ, έσκυψα και την αγκάλιασα. Με κράτησε σφιχτά και μου είπε πως της έδωσα μια μεγάλη χαρά, «Σε ευχαριστώ» μου είπε. Έσφιξα το χέρι της και έφυγα μέσα στο αμυδρό πρωινό φως.

Πίσω μου έκλεισε μια πόρτα, η πόρτα μιας ζωής. Δεν πήρα άλλους επιβάτες εκείνη την μέρα, οδηγούσα χωρίς προορισμό βυθισμένος στις σκέψεις μου. Για το υπόλοιπο της μέρας δεν μπορούσα καν να μιλήσω. Σκεφτόμουν πόσο εύκολα θα μπορούσε να έχει πετύχει έναν νευρικό οδηγό, ή κάποιον που θα βιαζόταν να τελειώσει την βάρδια του. Τι θα συνέβαινε αν είχα αρνηθεί την κούρσα ή αν είχα κορνάρει άλλη μια φορά και είχα φύγει. Κάνοντας μια φευγαλέα αναδρομή, *συνειδητοποίησα πως αυτή η κούρσα ήταν ό,τι πιο σημαντικό είχα κάνει στη ζωή μου*. Είμαστε προγραμματισμένοι να πιστεύουμε πως οι ζωές μας περιστρέφονται γύρω από τις μεγάλες μας στιγμές. Οι μεγαλύτερες στιγμές μας όμως, συνήθως έρχονται όταν δεν τις περιμένουμε.

Οδηγός ταξί της Νέας Υόρκης

Ο Γέρος

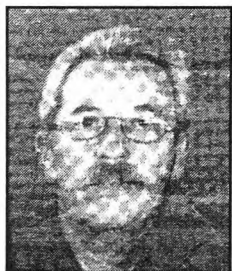

Μια ιστορία θα σας πω, που γνώρισα ένα γέρο
εδάκρυσαν τα μάτια μου, δίχως να το ξέρω.
Μια συμβουλή στον άνθρωπο γράφω, προτού γεράσει,
να την διαβάξει πάντοτε και να μην την ξεχάσει.
Άμα γεράσει ο άνθρωπος δεν τότε συμπαθούνε,
τον θάνατον παρακαλούν να τον ξεφορτωθούνε...
Γι αυτό κράτα καημένες γέροντα τα περυσιακά σου,
γιατί μια μέρα θα βρεθείς στο δρόμο απ' τα παιδιά σου.
Ο μεγαλύτερος εχθρός στον άνθρωπο γίνεται το παιδί σου,
και ο καλύτερος φίλος σου είναι η σύνταξή σου.

Άμα γεράσει ο άνθρωπος και δεν αυτοσυντηρείται
καλύτερα ο θάνατος παρά να τυρανείται!
Σε μια γωνιά τον βάζουνε τον φουκαρά το γέρο
και για να τον κοιτάζουνε χρειάζεται συμφέρο!...
Άμα γεράσει ο άνθρωπος και φύγουν τα παιδιά του,
είναι απαραίτητο να 'χει την συντροφιά του.
Άμα φύγει ο ένας απ' τους δυο, ο άλλος γίνεται κουρέλι,
ο ένας τον σπρώχνει απ' τη μια κι ο άλλος δεν τον θέλει...
Τη συμβουλή μου ανέλυσα και μην την ξεχάσεις,
να την διαβάξεις πάντοτε αλλά προτού γεράσεις...

Από σταθμάρχης ...γιατρός!... Εθελούσια μετάταξη...

Με αφορμή τις μετατάξεις καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών σε γραμματείς στα Δικαστήρια, που απασχόλησε τον ημερήσιο τύπο, δημοσιεύουμε συναφές ευθυμογράφημα του ταλαντούχου συγχωριανού μας Γιώργου Τσατσαράγκου, συνταξιούχου καθηγητή Λυκείου, που δημοσιεύθηκε στην εφ. *Ευρυτανικός Τύπος* (7-12-2011):

- Αλήθεια, Χρήστο, τι έγινε με την εγγονή σου; Βγήκε στην εφεδρεία όπως φοβόσουν;

- Όχι, Τέλη. Μετατάχτηκε σε άλλη υπηρεσία. Από το Υπουργείο Οικονομικών βρέθηκε στο Υπουργείο Υγείας. Πάλι καλά που δεν την απόλυσαν...

- Αν δεν κάνω λάθος η Αννούλα σπούδασε οικονομικά... Στο Υπουργείο Υγείας τι κάνει; Τη νοσοκόμα ή τη γιατρίνα;

- Μη με ρωτάς λεπτομέρειες γιατί δεν ξέρω... Δουλεύει σε μεγάλο νοσοκομείο στον Πειραιά. Πάντως δεν κάνει τη γιατρό... Μάλλον διοικητική υπάλληλος πρέπει να είναι. Χρειάζονται

οικονομολόγους και στις υπηρεσίες υγείας.

- Τι μου θύμισες τώρα βρε Χρήστο!... Τι μου θύμισες...

- Που θες να ξέρω; Για πες μας!... Σε βλέπω να χαμογελάς...

- Είμαι έτοιμος να ξεκαρδιστώ απ' τα γέλια!... Δε χαμογελάω απλά... Θυμάσαι την ιστορία που μας έλεγε ο θείος μου, ο μπαρμπανίκος ο Κολιός;

- Πολλά έλεγε ο μακαρίτης και μας έκανε να γελάμε!... Ειδικά όταν κατέβαζε το μισόκιλο, ήταν πανηγύρι!..

- Αστείρευτος σίγουρα ο μακαρίτης... Αστείρευτος.

- Θυμάσαι αυτή την ιστορία με το σταθμάρχη που δούλευε στο Λιανοκλάδι και τον παλιό βουλευτή μας; Αυτή μου θύμισες, όταν είπες πως η εγγονή σου δεν κάνει τη γιατρό... Θα μας τη διηγηθείς;

- Ευχαρίστως!... Μετά χαράς μάλιστα!..

Που λέτε, λοιπόν, εδώ και κάποια χρόνια δούλευε στο σιδηροδρομικό σταθμό του Λιανοκλαδίου ένας συμπατριώτης μας από ένα χωριουδάκι του νομού μας. Κατά την προεκλογική περίοδο πέρασε από εκεί ένας παλιός γνωστός πολιτικός, κατ' επανάληψη βουλευτής του νομού μας, που διετέλεσε μάλιστα και Υφυπουργός. Ο εν λόγω πολιτευτής έκανε αυτή την επίσκεψη με προφανή στόχο τη θήρα ψήφων. Άλλωστε στο σταθμό αυτό δούλευαν μερικοί Ευρυτάνες. Τους μίλησε λοιπόν και τους παρακάλεσε να τον ψηφίσουν. Μετά την ομιλία τον πλησίασε ο σταθμάρχης που ήταν και κομματάρχης στο χωριό του και του είπε: «Κοίτα, κύριε πολιτευτή, μ'...εμένα που με βλέπ'ς έχω μεγάλ' δύναμ'... Πενήντα σταυρούς τσ'ς έχω στ'ν τσέπη μ' και θα τσ'ς βρεις στ'ν κάλπ' ... Με μια προϋποθεσ' όμως. Θα μ' υποσχεθείς ότι θα μ' κάμ'ς ό,τι σ' ζητήσω... Υπόσχεσαι;» «Έχεις το λόγο μου!... Άλλωστε ξέρεις... Ο λόγος μου είναι συμβόλαιο!... Ό,τι θέλει ο φίλος μου!...»

Έγιναν οι εκλογές, ο πολιτευτής εκλέχτηκε άνετα και μάλιστα έγινε και υφυπουργός! Ο σταθμάρχης πήρε άδεια απ' την υπηρεσία του, κατέβηκε στην Αθήνα και πήγε κατ' ευθείαν στον κύριο Υφυπουργό. Έδωσα το όνομά του στον ιδιαίτερο του κ. Υφυπουργού και περίμενε να τον δεχτεί. Περίμενε όμως μάταια... «Για να σ' πω, ρε φίλε!... Ξερ'ς ποιος είμ' εγώ; Πες στον Υπουργό πως θέλω να τον 'δω». Ο ιδιαίτερος του απάντησε

ενοχλημένος: «Του έδωσα, κύριε, το όνομά σας και μου είπε πως δε μπορεί να σε δει...»

Οργίλος ο κομματάρχης σπρώχνει τον κύριο ιδιαίτερο και μπαίνει στο γραφείο. «Ώστε ετς' ε; Ούτε με ξερ'ς, ούτε θέλ'ς να με δεις... Εγώ τήρ'σα το λόγο μ', σ' έβγαλα βουλευτή και υπουργό! Του λόγου σ' δε θα τηρή'εις τ'ν υπόσχεσή σ'; Μου 'δωκες το λόγο σου... Μην ξεχνάς πως θα 'ρθουν κι άλλες εκλογές...»

«Μα τι λες καλέ μου φίλε!... Εγώ να σε ξεχάσω; Ποιον; Εσένα; Δεν είμαστε καλά!... Να, έκανε λάθος ο γραμματέας μου!... Άλλο όνομα μου είπε!... Λοιπόν σε ακούω. Είμαι όλος αυτιά!...»

Παίρνει, που λέτε, θάρρος ο «σταθμάρχης» και του λέει: «Υπουργέ μ', βαρέθ'κα μια ζωή με το φανάρ' στο χερ', να με ψήν' ο ήλιος το καλοκαίρ' και το κρύο το χ' μώνα!... Θέλω λοιπόν να με κάν'ς γιατρό!...»

«Τι είπες; Γιατρό; Άκουσα καλά; Θέλεις να σε κάνω γιατρό; Μα γίνονται αυτά τα πράγματα; Για να γίνεις γιατρός πρέπει να σπουδάσεις ιατρική...»

Ο σταθμάρχης δεν παίρνει από λόγια. Λέει λοιπόν στον κύριο Υφυπουργό. «Άσε τα πολιτικάντ'κα στ'ν άκρ'... Εγώ δε φεύγω από 'δω αν δεν κρατή'εις το λόγο σ'... Θα ανοίξω γιατρείο στο χωριό μ'... Να, τ'ν πινακίδα τ'ν έχω έτοιμ'... Ξέρω ένα σωρό γιατροσόφια. Ακόμα ξέρω κι όλα τα φαρμακευτικά βότανα... Βοτάνια π' γιατρεύνι όλες τς'ς αρρώστιες... Μη σκιάζεσαι!... Δε θα κάνω κακό σε κανένανε... Άλλωστε στο χωριό μ' γιατρό με φωνάζ'νε οι χωριανοί μ'... Τι λες, Υπουργέ μ';»

«Τι να πω... Ο Θεός να βάλει το χέρι του. Πήγαινε και κάνει ό,τι σε φωτίσει!...»

Ο σταθμάρχης-γιατρός φεύγει χαρούμενος, πάει στο χωριό μου, βάζει στην πόρτα του σπιτιού του την πινακίδα «Γιατρείο» και ενημερώνει τους χωριανούς του πως πλέον είναι γιατρός «με τη βούλα», μια και πήρε έγκριση από τον κύριο Υπουργό.

Βέβαια στο χωριό η ζωή του κυλούσε ήρεμα, έδινε τα γιατροσόφια στους γνωστούς του, μέχρι που η επίσκεψη μιας τουρίστριας στο «ιατρείο» του είχε σαν αποτέλεσμα το εξής ευτράπελο συμβάν:

«Αχ γιατρέ μου, του λέει. Τι μεγάλη τύχη να υπάρχει ιατρείο εδώ στην ερημιά. Σώστε με!... Μ' έπιασε πονόκοιλος και διάρροια ασταμάτητη. Κάν' τε κάτι... Υποφέρω!...»

«Μη φοβάστε κυρία μου! Η επιστήμη είναι εδώ. Τι είπατε; Έχετε διάρροια; Θα τη σταματήσω!... Βγάλτε τα ρούχα σας και περιμένετε...» «Μα, γιατρέ μου, διάρροια έχω... Γιατί να βγάλω τα ρούχα μου;» «Όταν μιλάει η επιστήμη οι ασθενείς υπακούουν!... Βγάλτε λοιπόν τα ρούχα σας και περιμένετε. Δε θα αργήσω».

Μπαίνει που λέτε ο «γιατρός» στο διπλανό δωμάτιο, παίρνει το φανάρι του σταθμάρχη, το ανάβει και γυρίζει στο «ιατρείο» του και λέει στην ασθενή. «Κυρία μου, σκύψτε και περιμένετε. Σε λίγο θα σταματήσει η ευκοιλιότητα». Παίρνει το αναμμένο φανάρι και αρχίζει να το κουνά πέρα-δώθε πίσω από την ασθενή λέγοντας «Σε διατάζω να σταματήσεις!...» Η ασθενής γυρίζει και τον κοιτάζει: «Μα τι κάνετε εκεί; Ρωτάει. Μ' αυτό θα σταματήσετε τη διάρροια; Ωχ Θεέ μου!... Με τρελό έμπλεξα...»

Κι ο «γιατρός μας» με αφοπλιστικό ύφος: «Μα τι λέτε τώρα κυρία μου; Ξέρετε πόσα τρένα σταμάτησα μ' αυτό το φανάρι; Και μάλιστα τρένα με εκατό βαγόνια!... Ε, λοιπόν, μια διάρροια δε θα καταφέρω να σταματήσω;»

Όπως καταλαβαίνετε η κυρία ντύθηκε γρήγορα κι έφυγε απ' το ιατρείο τρέχοντας. Κι ακόμα τρέχει... Δεν ξέρω αν φταίει ο γιατρός ή η διάρροια... Λέτε να έχουμε παρόμοια φαινόμενα και με τις μετατάξεις, που γίνονται σήμερα στο Δημόσιο;

Δεν ξέρω, Χρήστο!... Ο Θεός να βάλει το χέρι του...

Έρωτος και Ρέντη γωνία

του Κώστα Τριανταφύλλη

Συνέχεια από προηγούμενο

» Με το που σταμάτησε το αυτοκίνητο σχεδόν έξω απ' το σπίτι, ακούστηκαν απειλητικά γαβγίσματα δύο σκυλιών που 'χαν σκαρφαλώσει στα κάγκελα. Προσέχω καλά και, τι να δω!, ο σκύλος μου ο Ντέκα με τον άλλον τού απέναντι, τού Άρη. Τέτοια υποδοχή δεν την περίμενα. Δε μου πήγε στο μυαλό ότι αυτά τα σκυλιά θα μπορούσε να ζουν ακόμα. Ειλικρινά, η αγάπη τους μ' έκανε να μην προσέχω το κατάστημα της αυλής και γενικά του περιβάλλον του σπιτιού. Οι ασβέστες, τα τσιμέντα και η άμμος που 'ταν σκορπισμένα στο δρόμο μ' έκαναν να προσέξω ότι ο γείτονάς μου ο Άρης ψήλωνε το σπίτι του. Μέσα από τις σκαλωσιές και τις σανίδες που ήταν κυκλωμένο το ισόγειο του σπιτιού του, πρόβαλε με βλέμμα ερευνητικό η μικρή του κόρη για να φωνάξει στη συνέχεια μ' όλη της τη δύναμη: «Μαμά, μπαμπά, ο κυρ Δημήτρης, ο κυρ Δημήτρης, βγείτε!»

» Σ' ελάχιστο χρόνο ήταν στο δρόμο ο Άρης, η Βάνα, τ' άλλα δυο παιδιά μαζί τους και μερικοί μάστορες που έτυχε να 'ναι εκείνη τη στιγμή εκεί.

» Χαιρετηθήκαμε με αισθήματα όχι και τόσο θερμά, ούτε από εμάς, ούτε κι από εκείνους υπήρξε κάτι που να φανέρωνε οποιαδήποτε ιδιαίτερη χαρά γι' αυτή τη συνάντηση.

» Μόνο τη στιγμή που χαιρετήθηκα με τη Βάνα κράτησε σφιγμένο λίγο περισσότερο το χέρι μου με τα δυο δικά της, καρφώνοντας παράλληλα τα δυο της μάτια στα δικά μου. Κατάλαβα πολλά, μα δεν αποκρίθηκα. Παρατήρησα όμως ότι, παρά τα πέντε χρόνια που 'χανε περάσει από τότε που είχα να την ξαναδώ, τα χαρακτηριστικά εκείνα που της χάριζαν εκείνη τη γλυκιά θηλυκότητα που με πλάνευσε, που 'ταν η αιτία να βρίσκομαι σ' αυτή την κατάσταση, δεν είχαν αλλάξει καθόλου.

» Γύρισα το κεφάλι μου προς το σπίτι, όπου ο γιος μου, κρατώντας την κόρη του στην αγκαλιά, έπαιζε με το σκύλο που εξακολουθούσε να είναι σκαρφαλωμένος στα κάγκελα, ενώ ο Άρης προσπαθούσε ν' ανοίξει τη σκουριασμένη κλειδαριά της αυλόπορτας για να περάσουμε στην αυλή. Αυτός είχε και το δεύτερο κλειδί της κυρίας εισόδου, του το είχε αφήσει η Βάγια, όταν έφυγε για το νησί.

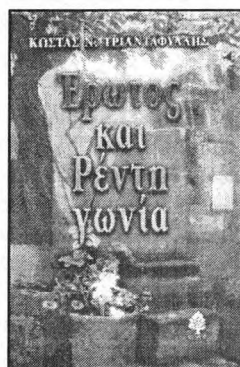
» Σαν πέρασα το κατώφλι και μπήκα στο εσωτερικό του σπιτιού, ένα σύγκροτο διαπέρασε το κορμί μου, με στόμα κλειστό και μάτια βουρκωμένα ερευνούσα με κινηματογραφική ταχύτητα τ' αντικείμενα που με περιέβαλαν. Το καθένα απ' αυτά ήταν μια μικρή ή μεγάλη ιστορία, ένα μικρό ή μεγάλο κομμάτι από εκείνη την όμορφη και ήρεμη οικογενειακή ζωή.

» Έτσι αμίλητος, περιφερόμουν γι' αρκετή ώρα σε όλους τους χώρους. Πρέπει να πω πως μέσα στο κράμα των συναισθημάτων που με είχαν κατακυριεύσει εκείνη τη στιγμή ήταν και το γαλήνεμα, η σιγουριά που μου προσέφερε ο χώρος.

» Το ίδιο αμίλητοι περιφερόντουσαν από χώρο σε χώρο και οι υπόλοιποι της παρέας, ρίχνοντας κάπου κάπου διερευνητικές ματιές προς εμένα, για να μαντέψουν την ψυχολογική μου κατάσταση. Ο Άρης, κρατώντας το μάτσο με μισοσκοριασμένα κλειδιά από τους χώρους του σπιτιού μου, πάντα είχε κάτι να δείξει, πάντα είχε κάτι να μου θυμίσει:

» «Εδώ έχει πολλή υγρασία, θυμάσαι, Δημήτρη; Αυτό το τζάμι το έσπασε ο Παναγιώτης σου. Θέλει αλλαγμα. Αχ, θυμάσαι τι τραγούδι είχαμε κάνει εδώ;» - και μου 'δειχνε τη μικρή τραπεζαρία. Έλεγε, έλεγε. Το μυαλό μου κάπου-κάπου βρισκόταν σε νεκρό σημείο, δεν μπορούσε να σκεφθεί, να επεξεργαστεί τίποτα.

» Απ' την πόρτα της κουζίνας βγήκα στο πίσω μέρος του οικοπέδου, που ήταν γεμάτο λεμο-

νιές. Πάντα μ' άρεσε να βρίσκομαι σ' αυτή τη θέση, για το λόγο αυτό είχα φτιάξει εκεί και ένα αναπαιτικό παγκάκι. Δεν μ' ακολούθησε κανένας. Φαίνεται ότι το πρόσωπό μου δεν είχε καλή όψη και μ' άφησαν να συνέλθω.

» Καθάρισα όσο μπορούσα μιαγωνιά από το εγκαταλειμμένο παγκάκι, που ήταν πολιορκημένο απ' τ' άγρια χόρτα, και κάθισα. Οι χώροι του σπιτιού και ιδιαίτερα η θέση που βρισκόμουν, μέσα στις λεμονιές, μου γέννησαν, μαζί με τα άλλα συναισθήματα, και το αίσθημα της ηρεμίας και της σιγουριάς. Άρχισε να μου αρέσει η πρόταση του γιου μου να μείνουμε στο δικό μας σπίτι. Με την άλλη, όμως, απέναντι, τι γίνεται;

» Τις σκέψεις μου διέκοψε η παρουσία του Άρη: «Τα ποτίζουμε συχνά τα κακόμοιρα τα δέντρα. Δεν μας πηγαίνει η καρδιά να τα' αφήσουμε να ξεραθούνε».

» «Το βλέπω», του απαντάω.

» «Βέβαια, το νερό είναι κομμένο, αλλά δε βαριέσαι, αγοράσαμε σωλήνα και τη συνδέσαμε με το δικό μου. Να τη, την έχω μαζεμένη εκεί στη γωνιά. Λουπόν, εσύ μείνε εδώ όσο θέλεις. Εγώ με τη Βάνα θα ετοιμάσουμε κάτι πρόχειρο για βραδινό», πρόσθεσε ο Άρης, και, χωρίς να προφτάσω να εκφέρω γνώμη, έφυγε με γρήγορα βήματα.

» Μιας κι ο γιος μου με την κόρη του και τη γυναίκα του έπιασαν κουβέντα με τα παιδιά των γειτόνων μου, με τα οποία οπωσδήποτε ο Γιώργος είχε παιδικές φιλίες, εγώ έμεινα μόνος στο παγκάκι και προσπαθούσα να βάλω σε τάξη τα μπερδεμένα συναισθήματά μου και τις αλληλοσυγκρουόμενες επιθυμίες μου. Έπρεπε να πάρω μια πάρα πολύ σημαντική απόφαση. Να μείνω σ' αυτό το σπίτι και να μπερδευτώ, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, με την απέναντι ή να επιμεινώ στην αρχική μου απόφαση και να μην ξαναπατήσω.

» Όπως σου είπα και προηγουμένως, η ζυγαριά έγειρε προς την άποψη ότι η παραμονή μου εδώ θα ήταν πιο ευεργετική για τη δική μου κατάσταση, ακόμα κι αν οι σχέσεις με την κυρία απέναντι δε θα ήταν φιλικές, ακόμα και αν συνέχιζα να τη μισώ.

» «Δημήτρη, Δημήτρη!» Ήταν η φωνή της Βάνας, μ' έβαχνε μέσα στα δωμάτια του σπιτιού μου. Της αποκρίθηκα. Ήρθε κατευθείαν στις λεμονιές και χωρίς να της το προτείνω, καθάρισε ένα τμήμα απ' το παγκάκι και κάθισε δίπλα μου, σε τέτοια θέση που να μην είναι δυνατόν να με κοιτάξει κατάματα. Γι' αρκετά δευτερόλεπτα δεν έβγαλε τιμωυδιά.

» «Εγώ, εγώ φταίω για όλα, είμαι ένα παλιοθήλυκο», μουρμούρισε κάποια στιγμή. Δεν της απάντησα.

» «Δημήτρη, το ξέρω, εγώ σου διέλυσα την οικογένεια, εγώ σε κατέστρεψα», ξαναείπε κι έκρυψε το πρόσωπό της με τα δυο της χέρια, ξεσπώντας παράλληλα σε ασταμάτητο κλάμα. Μου ήταν γνωστό το κλάμα της, μα προπάντων γνώριζα ότι δεν έκλαιγε ποτέ ψεύτικα. «Αλλά σε τι ωφελούν όλ' αυτά τώρα», σκεφτόμουν «μόνο ρίχνουν περισσότερο σκοτάδι στη μαύρη μου ψυχή».

» Το κλάμα της Βάνας δεν άρεσε στο σκύλο μου, τον Ντάκα, που έτρεξε αμέσως κοντά της και με τ' αραιά γαβγίσματά του της έδειχνε τη συμπαράστασή του. Σηκώθηκα αφήνοντάς τη να κλαίει και με αργά βήματα μπήκα στο εσωτερικό του σπιτιού, διότι πίστευα ότι, όπως και να εξελιχθούν τα πράγματα, εγώ δεν πρέπει να έχω καμιά θέση δίπλα της.

» Δεν πέρασε πολύς χρόνος και μ' ακολούθησε, πάντα με τη συνοδεία του σκύλου και με τα μάτια της κατακόκκινα σαν παντζάρια. «Δε νομίζω πως μπορείς να εμφανιστείς μ' αυτά τα μάτια στον κόσμο», της είπα.

» «Δε μ' ενδιαφέρει», ήταν η απάντηση. Χωρίς να μιλάμε, περιεργαζόμαστε από αμχανία διάφορα πράγματα του σπιτιού, για κάποια λεπτά της ώρας, ώπου μου πιάνει το χέρι και κοιτώντας με στα μάτια με ρωτάει: «Δημήτρη μου, στην ομελέτα να σου βάλω λίγο ψιλοκομμένο μαϊντανό, όπως συνήθιζες;» Χωρίς να σκεφθώ, της είπα «ναι».

» «Ναι», είπα και στο γιο μου, όταν, την ώρα που τρώγαμε, με ρώτησε αν τελικά θα μείνουμε στο σπίτι μας ή αλλού.

Συνέχεια στο επόμενο

Ιστορικές Μηνίμες & Προσωπικές Αναμνήσεις

Συνέχεια από προηγούμενο

Στο Χωριό μετά την Κατοχή

.... Φεύγοντας οι κατακτητές Γερμανοί από την πατρίδα μας και μετά τα Δεκεμβριανά και αφού επήλθε η συμφωνία της Βάρκιζας, θα έπρεπε να ησυχάσουμε. Αυτό όμως δεν συνέβαινε. Δεν μας άφηνε η κατάσταση να οργανώσουμε τη ζωή μας, να φτιάξουμε το σπίτι μας, να κοιτάξει ο καθένας την οικογένειά του και άλλοι να δημιουργήσουν οικογένεια. Όπως ήταν η περίπτωση η δική μου, που μόνη μου επιθυμία ήταν να βρω δουλειά, να φτιάξω το σπίτι και να δημιουργήσω οικογένεια. Αλλά αυτό με τις συνθήκες της αβεβαιότητας και του άγνωστου μέλλοντος ήταν όνειρο άπιαστο.

Όταν, μετά την επιστροφή μου από το αντάρτικο, ήρθα στο χωριό οι οργανώσεις υπήρχαν ακόμη, αλλά κάπως σε χαλαρή κατάσταση. Αρχίσαμε πάλι να δραστηριοποιούμαστε όταν παρουσιάστηκαν τα πρώτα κρούσματα στα χωριά, ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια, ακόμα και φόνοι. Στο χωριό μας επικρατούσε η μετριοπάθεια. Και σε τούτο συνέβαλε και η ταπεινότητά μου, που, όπως μπορούσα, δεν άφηνα να καταφεύγουμε στα άκρα, για ό,τι αντιθέσεις είχαμε ο ένας με τον άλλο στο χωριό.

Λόγω της Κατοχής, την εποχή εκείνη στο χωριό μας βρισκόταν ένας σημαντικός άνθρωπος. Αυτός, λόγω του επαγγέλματός του, ως ασυρματιστής στα καράβια, είχε γυρίσει όλο τον κόσμο. Η πείρα του ήταν μεγάλη, αλλά χαρακτηριζόταν από μεγάλη εξυπνάδα και λογική. Δεν διακρινόταν από ιδεολογικές και πολιτικές τοποθετήσεις και χωρίς να θέλει να επηρεάσει κανέναν για αποχή από οργάνωση, οι συμβουλές του ήταν αξιοπρόσεχτες και πολύτιμες. Με αυτόν, το Δημήτρη Παπαδημητρίου, μιλούσα και συμβουλευόμουν πάντοτε και σ' αυτόν χρωστώ τη μετριοφροσύνη για το ότι αγωνίσθηκα χωρίς ακρότητες και εξτρεμισμούς.

Στην κυβέρνηση μετά τον Παπανδρέου δοκιμάστηκε ο δικός μας πατριώτης, ο Ευρυτάνας Καφαντάρης. Η κατάσταση εξακολουθούσε να είναι ίδια. Στην Αθήνα κυβερνούσαν οι παλαιοπολιτικοί και στην ύπαιθρο οργιάζαν οι παρακρατικοί δολοφονώντας, βασανίζοντας, συκοφαντώντας κόσμο για τα δικαστήρια. Και τούτο γίνεται γιατί οι φωσθήρες αρχηγοί μας στη συμφωνία τους για την εξασφάλιση των αγωνιστών και τη δική τους, άφησαν ανοιχτό το θέμα της αμνήστευσης του μαχόμενου λαού. Την τυχόν εκτέλεση στην κατοχή προδοτών και ταγματασφαλιστών, τους οποίους καταδίκάζαν και επικλήρυσαν, τόσο οι σύμμαχοι, όσο και όλοι οι οργανωμένοι Έλληνες δεξιοί και αριστεροί. Τώρα ό,τι συνέβη με αυτούς τα θεωρούσαν εγκλήματα και ήταν το ευκολότερο πράγμα να γίνονται καταγγελίες. Δίκαιά και άδικα να συκοφαντείται και να σκοτώνεται κόσμος.

Αυτή ήταν η κατάσταση τότε που, ο αγαπητός μας Μήτσος (Παπαδημητρίου), υπό την προεδρία του με την έγκριση της νομαρχίας, φρόντισε να φτιάξει μικτό κοινοτικό συμβούλιο από δεξιούς και αριστερούς. Στα μετέπειτα χρόνια μπήκα τρεις φορές ακόμα κοινοτικός σύμβουλος και σε δύσκολους χρόνους. Δεν ξεχνώ όμως την τότε θητεία μας και την προσφορά μας, τόσο για την πρόοδο του χωριού, όσο και την ασφάλεια που επιτύχαμε στο λίγο σχετικά εκείνο διάστημα που μεσολάβησε ώσπου να ξαναβγάλουν στο κλαρί, όπως και επιδίωκαν οι Εγγλέζοι με τους υποτακτικούς τους, να βγάλουν πάλι στο βουνό τον κόσμο με την τρομοκρατία και να δημιουργήσουν το δεύτερο αντάρτικο. Θέλω όμως λίγο ν' αναφερθώ στη δράση αυτού του μικτού κοινοτικού συμβουλίου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΠ. ΔΕΡΜΑΤΑ

Ιστορικές Μηνίμες
&
Προσωπικές Αναμνήσεις

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1998

Η πρώτη μας δουλειά ήταν να συστήσουμε στους χωριανούς μας την αγάπη, τη συνεννόηση, την ανοχή που πρέπει να έχουμε μεταξύ μας. Να ξεχάσουμε τις όποιες διαφορές που έχουμε και να προστατεύσουμε ο ένας τον άλλο από τη δύσκολη κατάσταση που πάνε πάλι να μας δημιουργήσουν με την τρομοκρατία και τη διαίρεση. Η ασχολία μας να είναι να φτιάξουμε τα ρημαγμένα σπίτια μας. Ακόμα να συνεχίσουμε την καλή μας παράδοση, δηλαδή την προσφορά μας στα κοινά για την συντήρηση των δρόμων, αυλακιών κ.λπ.

Ένα δείγμα αυτής της προσπάθειας ήταν όταν οι ξενιτεμένοι μας στην Αμερική, θέλοντας να βοηθήσουν τους φτωχούς του χωριού μας, συγκέντρωσαν χρήματα και τα έστειλαν στο κοινοτικό συμβούλιο να τα μοιράσει. Όταν συνεδρίασε το συμβούλιο για να βρει τους φτωχούς, διαπιστώσαμε ότι μετά τον πόλεμο ήμασταν σχεδόν όλοι ισοπεδωμένοι με τα ίδια συμπτώματα φτώχειας. Αποφασίστηκε λοιπόν ότι τα χρήματα έπρεπε να δοθούν σε όλους εξίσου. Όταν όμως κάναμε το λογαριασμό είδαμε ότι στην κάθε οικογένεια αναλογούσαν 50 δολάρια σχεδόν, ποσό δηλαδή ασήμαντο, ισοδυναμούσε με ένα σακί αλεύρι.

Προτάθηκε, λοιπόν, από τον Πρόεδρο, όλα αυτά τα χρήματα να μένανε όλα μαζί και να γίνονταν ένα έργο στο χωριό για κοινό σκοπό. Η γνώμη αυτή εγκρίθηκε παμψηφεί από το κοινοτικό συμβούλιο και αποφασίστηκε να καλέσουμε σε συνέλευση όλο το χωριό, να εγκρίνει ο κόσμος, από τον οποίο εξαρτιόταν η τελική απόφαση.

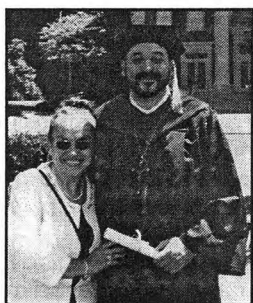
Άκουσαν τον πρόεδρο και αποδείχτηκε άλλη μια φορά η κατά παράδοση προοδευτικότητα και το ενδιαφέρον των χωριανών μας για τα κοινά, παρ' όλη τη φτώχεια και την ανάγκη που είχε ο καθένας, έστω και για αυτά τα λίγα χρήματα. Με μεγάλη προθυμία, εκτός ελαχίστων που πάντα σχεδόν αντιδρούσαν για κάθε καλό στο χωριό, όλοι οι χωριανοί ενέκριναν την απόφαση και έμειναν τα χρήματα και αργότερα έγινε με αυτά το ξενοδοχείο, που ήταν πρωτότυπο την εποχή εκείνη, γιατί λειτουργούσε σαν τουριστικό ξενοδοχείο και παρόμοιο δεν υπήρχε τότε σε κανένα άλλο χωριό.

Υπήρχε η σύμπτωση και αποφασιστικότητα, αλλά και η θέληση των χωριανών για ό,τι καλό μπορούσαν να φτιάξουν για το χωριό. Τότε πήραμε στο κοινοτικό μας συμβούλιο και μια μεγάλη και θαρραλέα απόφαση. Και το λέω αυτό, γιατί την εποχή εκείνη, που είχε ο καθένας μας τα δικά του προβλήματα, ανοικοδόμηση σπιτιών, καλλιέργεια εντατικής χωραφιών για την επάρκεια του ψωμιού, προγραμματίσαμε ένα έργο που φαινόταν απίθανο να εκτελεσθεί. Και αυτό το έργο ήταν να χαράξουμε δρόμο και να τον φτιάξουμε με προσωπική εργασία. Ένα δρόμο που θα έρχεται από τις Κριμενίτσες, καταργώντας τον άλλο δρόμο που ερχόταν από το Γαύρο. Προπαγανδίστηκε, κοινοποιήθηκε και αυτό στους χωριανούς, οι οποίοι δέχθηκαν την πρόταση με ενθουσιασμό και αποφασίστηκε ομόφωνα να βάλουμε μπροστά το έργο με προσωπική εργασία. Αλλά πως; Δεν είχαμε χρήματα ούτε για κασμάδες. Παρ' όλα αυτά άρχισε το έργο. Θέλαμε στην αρχή να χαράξουμε το δρόμο, όπως έρχεται ο παλιός, δηλαδή από το Πουρναράκι, αλλά αυτό απαιτούσε μεγάλα έξοδα, δεδομένου ότι ήθελε πολλά τεχνικά, γιατί θα πέρανε ρέματα.

Για μηχανικοί χρησιμοποιήθηκαν, αν θυμάμαι καλά οι σωφεραίοι μας, Μιχάλης Νικολόπουλος, Γιάννης Ζαχαρόπουλος και Κώστας Γιώτας. Χαράχθηκε, λοιπόν, όπως είναι σήμερα, από τις Κριμενίτσες. Για την εκτέλεση των εργασιών έγινε από το συμβούλιο μας μεγάλη οργανωτική δουλειά. Υπολογίστηκαν πρώτα οι ικανές οικογένειες για δουλειά. Μοιράσθηκε η απόσταση σε ισάριθμα κομμάτια σε μέγεθος, ανάλογα με τη δουλειά που απαιτούσε το κάθε κομμάτι. Αν συναντιόνταν βράχοι ή ημίβραχοι αναλάμβανε ειδικό συνεργείο την εργασία.

Και ώ του θαύματος, κατορθώσαμε μέσα σε λίγο διάστημα, με τη δουλειά μας, μέσα σε ενθουσιασμό και τραγούδια, να περατωθεί αυτό το έργο, το οποίο, εκτός της ευκολίας, της ασφάλειας, της ομίκρυνσης της απόστασης, ένωσε πιο πολύ και τον κόσμο και τον έκανε να θυμηθεί τις παλιές καλές προπολεμικές μέρες που δούλευε και ζούσε ήσυχος.

Η στήλη αυτή φιλοξενεί κοινωνικά γεγονότα Μικροχωριτών, τα οποία γνωστοποιούνται έγκαιρα στη διεύθυνση του περιοδικού μας.

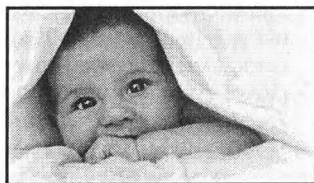

Θερμά συγχαρητήρια στον **Βασίλειο Κάλλη** (Dr. Vasilios Kallis), για την απόκτηση του Διδακτορικού τίτλου σπουδών στις 9 Μαΐου 2015, μετά από επιτυχείς μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια (Virginia Η.Π.Α.) στον κλάδο της Θεολογίας.

Ο Βασίλειος Κάλλης είναι γιος της Λαμπρινής Τριχιά-Κάλλη και εγγονός των αειμνήστων συγχωριανών Κώστα και Σπυριδούλας Τριχιά.

Θερμά συγχαρητήρια στο ζεύγος **Παναγιώτη και Γλυκερίας Κάλλη**, για το νεογέννητο αγοράκι τους. Γεννήθηκε στις 7 Αυγούστου 2015, είναι εγγονός της Λαμπρινής Τριχιά-Κάλλη και δισέγγονος των αειμνήστων συγχωριανών μας Κώστα και Σπυριδούλας Τριχιά.

Ευχόμαστε να τους ζήσει και οι πανευτυχείς γονείς του να το καμαρώσουν όπως επιθυμούν.

Οι συγχωριανοί μας Νικόλαος και Παρασκευή **Νταφύλλη** ήλθαν από την Αυστραλία για τους γάμους του γιου τους Σεραφείμ με την εκλεκτή της καρδιάς του Ανθή (Κωνσταντίνιδη).

Οι γάμοι τελέστηκαν στον Ι.Ν. Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στις 40 Εκκλησιές Θεσσαλονίκης στις 8 Μαΐου 2016. Μετά το στέψη ακολούθησε γαμήλια δεξίωση στο ξενοδοχείο

Porto Palace. **Ο Σεραφείμ και η Ανθή** γράφουν στο προσκλητήριο του γάμου τους:

«Γνωριστήκαμε από «ένστικτο», τα φτιάξαμε από «επιλογή», παντρενόμαστε από «αγάπη».

Τα Μικροχωρίτικα Γράμματα τούς εύχονται να 'ναι πάντα ευτυχισμένοι.

Στη στήλη αυτή παρουσιάζονται συνοπτικά βιβλία ή έντυπα που αποστέλλονται στην Αδελφότητα και αφορούν κυρίως τους Ευρυτάνες, την Ευρυτανία ή γενικότερα τη Ρούμελη

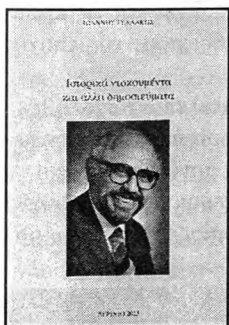
Παναγιώτου Κων. Βλάχου, Φιλολόγου: *Αίρεσις Βίου η Παιδεία, Αυτοβιογραφία*, Αθήναι, 2015

Με ιδιαίτερα ελκυστική γλώσσα και ενδιαφέρουσα διάταξη της ύλης, ο γνωστός σε όλους μας για το συγγραφικό και πνευματικό του έργο, Ευρυτάνας εκπαιδευτικός κ. Παν. Βλάχος, στο βιβλίο του αυτό μάς δίνει τη διαδρομή της ζωής του: Ως μικρό παιδί αμερικάνου μετανάστη, που μεγάλωσε στο χωριό του, Στένωμα Ευρυτανίας, ως μαθητής στο σχολείο του χωριού, ως μαθητής στο Γυμνάσιο Καρπενησίου, ως φοιτητής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και ως επιτυχημένος Φιλολόγος καθηγητής αργότερα, που τον έφερε στο βαθμό του Επιθεωρητή Μέσης Εκπαίδευσης.

Ως άριστος χειριστής της ελληνικής γλώσσας αφηγείται χωρίς να κουράζει και τις ποικίλες άλλες πνευματικές ενασχολήσεις του στο πανεπιστήμιο και περιώνυμες σχολές, όπως του Αρσακείου, καθώς και τις πολλές δραστηριότητές του στην Ευρυτανία, με έμφαση στην ίδρυση και λειτουργία του Ελληνομουσείου «Ευγένιος ο Αιτωλός». Με πολλή σεμνότητα παραθέτει στο τέλος και τους επάξιους επαίνους και τιμητικές διακρίσεις που δέχτηκε από διάφορους φορείς.

Ιωάννης Τσαλάκος: *Ιστορικά ντοκουμέντα και άλλα δημοσιεύματα*, Αργίνιο, 2015

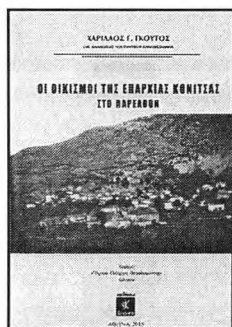
Στο βιβλίο του αυτό ο κ. Τσαλάκος, Δικηγόρος ε.τ. έχει συγκεντρώσει άρθρα του που δημοσίευε στην εφ. «Μαχητής Αργινίου». Στο Α' μέρος κυρίως, τα άρθρα αναφέρονται στην προσωπικότητα και πολιτική του Κων. Καραμανλή και τους χειρισμούς του στο Κυπριακό θέμα από την Συμφωνία της Ζυρίχης μέχρι την κατάληψη μέρους της νήσου από τους Τούρκους (1974).

Στο Β' μέρος αναδημοσιεύονται ομιλίες του για τον παππού του Ιωάννη Κούρο, που άφησε εποχή ως σχολάρχης του Αγίου Βλασίου, ιδιαίτερα για τα αποκαλυπτήρια της προτομής του, αλλά και της προτομής του αδελφού του ευέλπιδα Ηλία Τσαλάκο, όλα αυτά έργα των οποίων υπήρξε δωρητής ο ίδιος. Για

τις δωρεές του αυτές και άλλα κοινωφελή έργα ο Δήμος Παρακαμπηλίων τον τίμησε σε ειδική τελετή.

Χαρίλαος Γ. Γκούτος, Ομ. Καθ. Πανεπιστημίου: *Οι οικισμοί της επαρχίας Κόνιτσας στο παρελθόν*, Λειμών, Αθήνα, 2015

Ο καθηγητής Χαρ. Γκούτος, που έχει τιμήσει το περιοδικό μας στο παρελθόν με ενδιαφέροντα άρθρα του, στο βιβλίο του αυτό ασχολείται με 54 οικισμούς (χωριά) της περιοχής της Κόνιτσας. Για τους περισσότερους οικισμούς μάς δίνει την δημογραφική τους

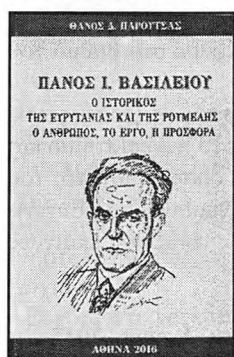

εξέλιξη, ιστορικές ρίζες, αρχαιότητες καθώς και μονοπάτια.

Περιγράφει τα ιστορικά τους μνημεία, τη διοικητική τους πορεία, την εκπαίδευση, τα σχολεία και τα πρόσωπα που ξεχώρισαν. Καταγίνεται επίσης με λαογραφικά στοιχεία για επαγγέλματα, υδάτινες πηγές, οδικές αρτηρίες, αλλά και ληστρικές επιδρομές. Για ορισμένα χωριά περιγράφει σημαντικά ιστορικά γεγονότα, πρόσωπα που ξεχώρισαν κ.ά.

Είναι ένα βιβλίο που εξοικειώνει τον αναγνώστη με την οργανωτική, κοινωνική, ιστορική, πολιτισμική κίνηση και γενικά τη ζωή στα χωριά της Κόνιτσας, που θα ήταν πολύ χρήσιμο να διαθέτει κάθε ευρύτερη περιοχή της χώρας μας.

Παρούτσας Δ. Θάνος: *Πάνος Ι. Βασιλείου. Ο Ιστορικός της Ευρυτανίας και της Ρούμελης. Ο άνθρωπος, το έργο, η προσφορά.* Αθήνα 2016

Ο έγκριτος Ευρυτάνας Δικηγόρος και Πανεπιστημιακός, Αθανάσιος Παρούτσας, με πλήθος επιστημονικών συγγραφών στο ενεργητικό του, στο βιβλίο του αυτό ασχολείται εκτενώς με τον αείμνηστο συγχωριανό του, Πάνο Ι. Βασιλείου, από την Αγία Τριάδα Ευρυτανίας.

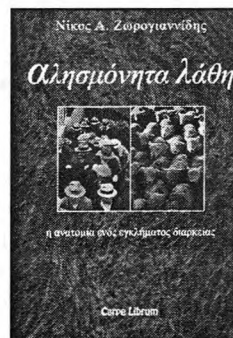
Ο κ. Παρούτσας είναι ο μόνος, ίσως, που καταπιάνεται πλήρως με την ζωή, δράση και προσωπικότητα του Π.Ι. Βασιλείου, που υπήρξε ο πρώτος ιστορικός και ιστοριοδίφης της Ευρυτανίας. Εξετάζει την πνευματική του πορεία από το 1924, δίνοντάς μας ένα πλήρες βιογραφικό και κατάλογο των έργων του. Δεν περιορίζεται μόνο στους τίτλους και την ανάλυση του περιεχομένου των κυριότερων από αυτά, αλλά μάς δίνει και τις εγκω-

μαστικές κριτικές που δέχτηκε από κορυφαίους πνευματικούς ανθρώπους της εποχής του. Ιδιαίτερα, βέβαια, σε ό,τι αφορά την ευρυτανική ιστορία.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι σ' ένα από τα βιβλία του, ο Π.Ι. Βασιλείου ασχολήθηκε με την μάχη του Μικρού Χωριού και την εκτέλεση των Μεγαλοχωριτών και Μικροχωριτών από τους Ιταλούς στις 24 Δεκεμβρίου 1942. Έγραψε επίσης αργότερα και για τα τοπωνύμια του Μικρού Χωριού. Όπως θα θυμούνται οι παλαιότεροι, ερχόταν συχνά στο χωριό μας και τιμούσε με τη φιλία του τον ερευνητή της ιστορίας του χωριού μας Μένιο Κουτσούκη.

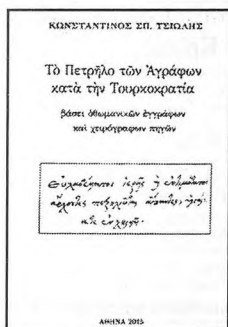
Νίκος Α. Ζωρογιαννίδης: *Αλησμόνητα λάθη. Η ανατομία ενός εγκλήματος διαρκείας*, Αθήνα, Carpe Librum, 2014

Η σημείωση του συγγραφέα: *Ποιοι, πώς και γιατί μάς έφεραν στη σημερινή γερμανική νομισματική κατοχή*, τα λέει όλα. Περιγράφει το περιεχόμενο του βιβλίου του με μια φράση. Πράγματι, ο κ. Ζωρογιαννίδης, μέσα από μικρά διηγήματα, που πηγάζουν από πραγματικά γεγονότα, μάς δείχνει με γλαφυρότητα, πώς μικρά ή μεγάλα λάθη της ζωής μπορούν να επηρεάσουν μια λανθασμένη πορεία ενός ατόμου ή ενός λαού.

Λόγω της πολύχρονης θητείας του, στο Ελληνικό Δημόσιο, ο συγγραφέας μπορεί να δει τα τεκταινόμενα πίσω από τις κλειστές πόρτες της Εκτελεστικής Εξουσίας και με αφορμή λάθη που περιγράφονται στο Α' μέρος του βιβλίου, προχωρά, στο Β' μέρος του βιβλίου του, στις αιτίες της υποβάθμισης των κοινωνικών συνθηκών, που οδήγησαν στην οικονομική, κοινωνική και πολιτισμική κρίση που μαστιάζει τη χώρα μας.

Κωνσταντίνος Σπ. Τσιώλης, *Το Πετρήλο των Αγράφων κατά την Τουρκοκρατία*, Αθήνα 2015

Ο συγγραφέας, αν και γιατρός, είναι ένας αξιόλογος ερευνητής και ιστορικός συγγραφέας, που ασχολείται ιδιαίτερα με τα Άγραφα και τις μορφές που τα δόξασαν, όπως ο Ευγένιος ο Αιτωλός, ο Αναστάσιος Γόρδιος κ.ά.

Σε τούτο το βιβλίο του ασχολείται με το ιστορικό χωριό των Αγράφων, το Πετρήλο, κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας, φέρνοντας στην επιφάνεια, όχι μόνο ελληνικά, αλλά και οθωμανικά έγγραφα του 15^{ου} και 16^{ου} αιώνα.

Ιδιαίτερα συγκινητικές είναι οι επιστολές των δασκάλων του γένους, Γιαννούλη του Αιτωλού και Αναστασίου Γορδίου, τις οποίες εντόπισε στα Γενικά Αρχεία του Κράτους. Σ' αυτές φαίνεται το ενδιαφέρον τους για την εκκλησία και τους χριστιανούς, που ζούσαν στην περιοχή και φρόντιζαν να διευθετήσουν ζητήματα και δυσκολίες της ζωής τους στο Πετρήλο των Αγράφων.

Αθανάσιος Δ. Σταμάτης: *Η Τάξη του '65. Από όσα κρατά ο νους και λαχταρά η καρδιά. Μνήμες αγαπημένες για αγαπημένους. Στα 50 χρόνια της αποφοίτησης από το Γυμνάσιο Καρπενησίου (1965-2015)*, Καρπενήσι, 2015

Ο συγγραφέας, Αθανάσιος Σταμάτης, που ήταν ο Πρόεδρος της Τάξης, μάς περιγράφει την καθημερινή μαθητική ζωή, τόσο μέσα στο Σχολείο-Γυμνάσιο, όσο και έξω απ' αυτό, μέσα στην πόλη του Καρπενησίου.

Μάς κατατοπίζει για τους καθηγητές του Γυμνασίου με ιδιαίτερη αναφορά σε ορισμένους, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην μάθηση και γενικότερα την πρόοδο τους, γιατί τους ενέπνεαν, τόσο μ' αυτά που έλεγαν, αλλά και με την υποδειγματική τους συμπεριφορά. Επίσης μάς δίνει και εικόνες από το περιβάλλον, την κοινωνία του Καρπενησίου, καθώς και το γενικότερο πολιτικό κλίμα της εποχής, του β' ανένδοτου αγώνα και τα Ιουλιανά του '65.

Ένα βιβλίο γεμάτο νοσταλγικές εικόνες, άδολα εφηβικά όνειρα, πρωτόγνωρες εμπειρίες, πετάγματα για το κυνήγι της προόδου και την κατάκτηση της ζωής. Όποιος το διαβάσει, χωρίς αμφιβολία, θα γυρίσει πίσω μερικές δεκαετίες για να ζήσει νοερά αυτά που δεν εκτιμούσε τότε.

Φθιωτικά Χρονικά, Ετήσια Φιλολογική Έκδοση, Λαμία 2015
Τα «Φθιωτικά Χρονικά» είναι ένας αξιόλογος τόμος, που εκδίδει ο φιλόλογος, συγγραφέας κ. Δημήτριος Νάτσιος. Στο τεύχος αυτό έχει αφιέρωμα στην εφ. «Ρούμελη» (1923-1977), που στη διάρκεια της Κατοχής έβγαине στο χωριό μας. Όπως θα θυμούνται οι παλαιότεροι, το τυπογραφείο ήταν εγκατεστημένο στο ισόγειο κατάστημα του Γιώργου Κυρίτση. Εκεί εργαζόταν τότε και ο νεαρός Μικροχωρίτης Μήτσος Σ. Κρίκος.

Λίγο Γέλιο

Ο κλέφτης

Δυο φίλοι συναντιούνται έπειτα από χρόνια και, όπως είναι φυσικό, ρωτάει ο ένας τον άλλο τα νέα του.

Πώς είναι τα παιδιά σου;

Καλά, ο ένας έγινε δάσκαλος, ο άλλος γιατρός, η κόρη μου δικηγόρος και ο μικρός κλέφτης.

Κλέφτης με τόσο σπουδαία τα άλλα σου παιδιά; Γιατί δεν τον διώχνεις;

Είσαι καλά; Αυτός μας συντηρεί. Οι άλλοι τρεις είναι άνεργοι!

Πόσες φορές

Ο ηλικιωμένος σύζυγος είναι στα τελευταία του. Ρωτάει τη γυναίκα του, που καθόταν δίπλα του:

Τώρα που πεθαίνω σε παρακαλώ να μου πεις κάτι ειλικρινά. Πόσες φορές με απάτησες;

Τρεις φορές.

Τρεις φορές; Με ποιους;

Θυμάσαι τότε που ήταν να μπεις στο Δημόσιο και σε έβαλε ο Γιάννης; Ε, εγώ τον έπεισα να σε βοηθήσει. Τα χάνει ο γέρος.

Για πες μου για τη δεύτερη φορά...

Θυμάσαι τότε που είχες πάρει προαγωγή και έγινες υποδιευθυντής; Ε, εγώ είχα μιλήσει με τον διευθυντή. Τρελαίνεται ο γέρος.

Για πες μου και την τρίτη φορά να τελειώνουμε...

Θυμάσαι τότε που είχες βάλει υποψηφιότητα για δήμαρχος και σου έλειπαν πεντακόσιες ψήφοι; Σέκος ο γέρος!

Οι μάρτυρες

Σε ένα επαρχιακό δικαστήριο ρωτάει ο πρόεδρος τον κατηγορούμενο:

- Κατηγορούμενε, τι έχεις να δηλώσεις;

- Είμαι αθώος, κύριε πρόεδρε.

- Καλά μας κοροϊδεύεις; Εδώ υπάρχουν 3 συγχωριανοί σου μάρτυρες που σε είδαν να κλέβεις τις κασίδες του γείτονά σου.

- Και τι σημαίνει αυτό, κύριε πρόεδρε; Εγώ μπορώ να σας φέρω 200 που δεν με είδαν!

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας Μικροχωριτών ευχαριστεί όλους όσους εξοφλούν τις συνδρομές τους ή με χρηματικές δωρεές στηρίζουν το έργο της. Η συμβολή αυτή αποτελεί την κινητήρια δύναμη της Αδελφότητας, που λειτουργεί χάρη στην εθελοντική στράτευση των μελών του Διοικητικού της Συμβουλίου.

Συνδρομές που έχουν εισπραχθεί από 1/5/2015 – 1/5/2016

Ονοματεπώνυμο	Συνδρομή	Ευρώ
Σταμούλης Φώτιος	2015	20,00
Κουτσούκης Γιάννης- Βασιλική	2015	20,00
Κουτσούκης Ι. Σπύρος – Κλαίρη	2015	20,00
Κουτσούκης Ι. Γιώργος – Ρένα	2015	20,00
Αθανασιάδης Λάκης – Ασπασία	2015	50,00
Κουτσούκης Αλέκος – Νίκη	2015	50,00
Κουτσούκης Κλεομένης – Αιμιλία	2015	50,00
Κουβέλης Παντελής	2015	20,00
Κουτσούκης Νικήτας – Έφη	2015	20,00
Μαστρογεωργοπούλου-Πετροπούλου Ευαγγελία	2014	20,00
Κάλλης Γρηγόριος και Λαμπρινή	2016	\$ 50,00
Κάλλης Παναγιώτης και Γλυκερία	2016	\$ 50,00
Κάλλης Κωνσταντίνος και Στεφάνια	2016	\$ 50,00
Κεράνη-Μπαμπανικολού Ιωάννα	2016	50,00
Πουρνάρα-Καρκαζή Ελένη	2016	50,00
Νικολοπούλου Φανή	2016	20,00
Κουβέλης Παντελής	2016	20,00
Πολύζου Φανή	2015-16	50,00
Λιάπης Δημήτριος	2014-15	100,00
Αθανασόπουλος Αριστείδης	2014-15	40,00
Αθανασόπουλος Ιωάννης	2014-15	40,00
Αθανασοπούλου Γεωργία	2014-15	40,00
Φλέγγας Τάσος	2015	20,00
Κουφαλιώτης Κλεομένης	2015	20,00
Σκαλτσάς Θεόδωρος	2015	20,00
Ραβδός Παντελής	2015	20,00
Φατούρος Ελευθέριος	2015	20,00
Γαλανούδης Αθανάσιος	2015	20,00
Φλώρος Νίκος	2015	20,00
Κυρίσης Σπύρος	2015	20,00
Βενέτης Παναγιώτης	2015	20,00

Κοκόσιας Ιωάννης	2015	20,00
Λιαροκάπη Ελένη	2015	20,00
Δημητρακοπούλου Σωτηρία	2015	20,00
Ανδρεοπούλου Ευαγγελία	2015	20,00
Αντωνοπούλου Αλίκη	2015	20,00
Μπαϊρακτάρη Σίσσυ	2015	20,00
Ζαχαρόπουλος Παναγιώτης	2015	20,00
Πασπαλάρη-Κανελλοπούλου Ντίνα	2015	20,00
Φλέγγας Αλέκος	2015	20,00
Φλέγγας Δημήτριος	2015	20,00
Πλάκας Χρήστος	2015	20,00
Πλάκας Ευάγγελος	2015	20,00
Πλάκας Αθανάσιος	2015	20,00
Δημοπούλου Ευτυχία	2015	20,00
Τραχανά Ελένη	2015	20,00
Δερματάς Σπύρος	2015	20,00
Δερματά Ειρήνη	2015	20,00
Δημητρόπουλος Θάνος	2015	20,00
Λιάπης Ιωάννης	2015	20,00
Λιάπης Ηρακλής	2014-15	40,00
Σκρεπετιός Παναγιώτης	2015	20,00
Κουκουβάος Ηλίας	2015	20,00
Πανάρα Άννα	2015	20,00
Νταφύλλης Νικόλαος	2015	20,00
Ζαχαρόπουλος Σεραφείμ	2015	20,00
Κρεζία Μίνα	2015	20,00
Κανούτος Κωνσταντίνος	2015	10,00
Μπάκης Σταύρος	2015	20,00
Μπάκη Βασιλική	2015	20,00
Χονδρός Σπύρος	2015	50,00
Παπαθανασίου Αθανάσιος	2015	20,00
Βονόρτα Μαργαρίτα	2014-15	40,00
Αϊβαλιώτου Κυριακή	2014-15	40,00
Σκορδά Μαρία	2015	20,00
Χαραμή Αικατερίνη	2015	20,00
Κουτσούκη-Κούμπου Σοφία	2015	20,00
Σάρρας Ηλίας	2015	20,00
Στογιάννη Μαρίνα	2015	20,00
Μασοστασής Λεωνίδας	2015	20,00

Παπαδόπουλος Γιάννης	2015	20,00
Ζήσιμος Βασίλης	2015	20,00
Κοντού Ελένη	2015	20,00
Παναγιώτου Αριστοτέλης	2015	20,00
Μουτογιάννης Νίκος	2015	20,00
Τριανταφύλλης Χρήστος	2015	50,00
Τριανταφύλλης Κώστας	2015	50,00
Κατσούδας Κωνσταντίνος	2015	20,00
Μπακογιάννης Γιάννης	2015	50,00
Αζακάς Κωνσταντίνος	2015	30,00
Χριστοδουλιά Ελένη	2014-15	40,00
Αζακάς Νικόλαος	2015	20,00
Κομπορόζος Αθανάσιος	2015	20,00
Μίχος Κωνσταντίνος	2015	20,00
Τσακίρης Γεώργιος	2015	20,00
Παναγιώτου Νικόλαος	2015	20,00
Γιαννόπουλος Σπύρος	2015	100,00
Τσαρού Αθανασία	2015	20,00
Λιάπης Νικόλαος	2015	20,00
Κοντογιώργου Καλλίτσα	2015	20,00
Φώλου Αρετή	2015	20,00
Μπετενίος Χρήστος	2015	20,00
Κακούρα Μαρία	2015	20,00
Γαβρίλης Διονύσης	2016	20,00
Γαβρίλη Ιωάννα	2016	20,00
Τσιμπογιάννη Αθηνά	2015	20,00
Ζωγράφος Δημήτριος	2015	20,00
Παπαβασιλείου Χρυσόστομος και Κάκια	2015-16	40,00
Κεράνη Νικ. Μαρία	2015	20,00
Νταφύλλης Νικόλαος	2016-2018	150,00
Κατσούλη Ροδάνθη	2015	20,00
Παπαδημητρίου Νικόλαος	2016	20,00
Κεράνης Δημήτριος	2016	20,00
Κεράνης Ιωάννης	2016	20,00
Κεράνης Αθανάσιος και Χρυσούλα	2016	40,00
Κομπορόζος Αρμάνδος	2015-16	40,00
Ζαχαρόπουλος Παναγιώτης	2016	20,00
Μαστρογεωργόπουλος Στέφανος	2015-16	\$ 100,00
Σταμούλης Φώτης	2016	20,00

Δωρεές εις μνήμη, που έχουν εισπραχθεί από 1/05/2015 έως 1/05/2016

**Οι δωρεές σκοπούν στη συντήρηση του
Ιστορικού και Λαογραφικού Μουσείου του Μικρού Χωριού**

Ονοματεπώνυμο	Ευρώ
Κουβέλης Παντελής, για ενίσχυση Μουσείου	20,00
Κάλλης Βασίλειος στη μνήμη παππού και γιαγιάς Κωνσταντίνου και Σπυριδούλας Τριχιά	\$ 50,00
Πουρνάρα-Καρκαζή Ελένη, για το Μουσείο Μικρού Χωριού	100,00
Νικολοπούλου Φανή, στη μνήμη του συζύγου της Γιάννη	50,00
Κουβέλης Παντελής, για ενίσχυση του Μουσείου	20,00
Πολύζου Φανή, στη μνήμη προσφιλών της	50,00
Κεράνης Θανάσης και Χρυσούλα, στη μνήμη Νίκου Γρατσούνη	50,00
Κυρίτσης Σπύρος και Μαρία, υπέρ του Μουσείου	50,00
Κεράνης Γιάννης και Μήνα, στη μνήμη Νίκου Γρατσούνη	30,00
Τραχανά Ελένη, στη μνήμη συζύγου Πέτρου	20,00
Δημοπούλου Ευτυχία, στη μνήμη Πέτρου Τραχανά	10,00
Μπακογιάννη Κάθριν, στη μνήμη Ουρανίας και Κώστα Μπακογιάννη	50,00
Κεράνης Θανάσης και Χρυσούλα, στη μνήμη Πάνου Καρυοφύλλη	50,00
Κεράνης Θανάσης και Χρυσούλα, στη μνήμη Αυγέρη Αυγερόπουλου	50,00
Κρεζία Μήνα, στη μνήμη μητρός της Ελευερίας Ουτουντζή	30,00
Σκορδά Μαρία, στη μνήμη αδελφής της Ελένης	30,00
Κουτσούκη-Κούμπου Σοφία, υπέρ του Μουσείου	50,00
Κεράνη-Γκούμα Φρόσω, στη μνήμη του συζύγου της	200,00
Παπαβασιλείου Χρυσόστομος και Κάκια, στη μνήμη μητρός Όλγας Κεράνη	250,00
Κακούρα Μαρί, στη μνήμη αδελφής της Παρασκευής Τσουκανά	55,00
Κεράνης Θανάσης και Χρυσούλα, στη μνήμη Όλγας Κεράνη	50,00
Κεράνη-Μπαμπανικολού Ιωάννα, στη μνήμη γονέων	300,00
Παπαδημητρίου Νικόλαος, τη μνήμη μητρός του Όλγας	50,00
Μαστρογεωργόπουλος Στέφανος, για ενίσχυση της Αδελφότητας	\$100,00
Σταμούλης Φώτης, Σπύρος και Σωτηρία, στη μνήμη Κωνσταντίνου Σταμούλη	100,00

Δωρεές προς Ιερούς Ναούς του Μικρού Χωριού

Δωρεές που έχουν εισπραχθεί από 18-2-2015 – 21-5-2016

Ονοματεπώνυμο	Σκοπός Δωρεάς	Ι. Ναός	Ποσό
Νικόλαος Παπαδημητρίου	Εις μνήμην μητρός 'Ολγας Παπαδημητρίου	Μεταμόρφωση	100 €
Αντί στεφάνου οι συγγενείς	Εις μνήμην Παναγιώτου Χριστοδουλιά	Αγία Κυριακή	270 €
Γ. & Δ. Καραγιάννης	Εις μνήμην πατρός των Παναγιώτου Καραγιάννη	Αγ. Κυριακή	350 €
Αθηνά Τσιμπογιάννη	Εις μνήμην γονέων	Αγ. Κυριακή	100 €
Δημήτριος Ζωγράφος	Εις μνήμην γονέων και πάππων	Αγ. Κυριακή	50 €
Μαρία Σκορδά	Εις μνήμην συζύγου Δημητρίου	Αγ. Κυριακή	50 €
Σπυρίδων και Βαρβάρα Χονδρού	Εις μνήμην γονέων και τέκνου	Μεταμόρφωση	3.000 €
Παρασκευή Α. Μίχου	Εις μνήμην συζύγου της Αριστείδου	Αγ. Κυριακή	30 €
Λαμπρινή Κάλλη-Τριχιά	Εις μνήμην γονέων	Αγ. Κυριακή	100 €

Εκ μέρους του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, ευχαριστούμε θερμά τους ως άνω δωρητάς και ευχόμαστε ολόθερμα ο Κύριος να χαρίζει εις όλους υγεία και οικογενειακή προκοπή.

Για το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο

Ο Εφημέριος

π. Νικόλαος Αζακάς

Μικρό Χωριό 23-5-2016

ΠΡΟΣΟΧΗ - Συνδρομές ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ενημερώνουμε τους Μικροχωρίτες του εξωτερικού ότι, λόγω της οικονομικής κρίσης, οι τράπεζες της Ελλάδας δεν δέχονται **κανένα** είδος επιταγής. Οι πληρωμές συνδρομών μπορούν να γίνονται με έμβασμα μέσω του **westernunion** στο όνομα ενός από τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της Αδελφότητας.

Συνδρομές Εσωτερικού

Ευχαριστούμε τα μέλη μας για την τακτοποίηση των συνδρομών τους. Υπενθυμίζουμε, ότι οι συνδρομές μπορούν να στέλνονται με ταχυδρομική επιταγή. Για διευκόλυνση εισπραξης της επιταγής, παρακαλούμε η επιταγή να γράφεται στο **όνομα** του μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου, στο οποίο επιλέγετε να τη στείλετε. Η απόδειξη εισπραξης εσωκλείεται στο αμέσως επόμενο τεύχος του περιοδικού *Μικροχωρίτικα Γράμματα*, στη σχετική στήλη του οποίου αναγράφεται και η συνδρομή σας.

Λίγα λόγια γι' αυτούς που έφυγαν

Μέσα στην αέναη και αμείλικτη ροή του χρόνου συγχωριανοί μας φεύγουν συνεχώς από κοντά μας, οι μορφές τους όμως αξίζει να παραμένουν ζωντανές στη μνήμη μας και να συνεχίσουν να ζουν μες τις καρδιές μας. Αυτός είναι και ο στόχος της στήλης αυτής, που γίνεται με φροντίδα των οικείων τους, οι οποίοι θα πρέπει να στέλνουν στη διεύθυνση του περιοδικού μας μία φωτογραφία και ένα σχετικό κείμενο ή βιογραφικά στοιχεία του εκλιπόντος.

Πολυάνθη Φουσέκη

Κόρη της Αικατερίνης και του Γιάννη Ζωγράφου, η αγαπητή συγχωριανή μας, Πολυάνθη Φουσέκη, έφυγε από τη ζωή το περασμένο καλοκαίρι.

Μετά τον θάνατο του συζύγου της ζούσε με την κόρη της στην Αθήνα. Αξιώθηκε να δει τα παιδιά της, Γιάννη και Φρόσω, αποκατεστημένα και να χαρεί τα εγγόνια και τα δισέγγονά της.

Η κηδεία της έγινε στις 5 Αυγούστου 2015 στο Νέο Μικρό Χωριό.

Όλγα Παν. Κεράνη.

Η Όλγα Κεράνη, σύζυγος του μακαρίτη συχωριανού, Παναγιώτη Κεράνη, πέθανε από καρδιακή ανακοπή στην εντατική μονάδα κλινικής στην Κύπρο στις 28 Σεπτεμβρίου 2015 σε ηλικία 88 χρονών. Εκεί ζούσε με την οικογένεια της κόρης της Αικατερίνης τα τελευταία χρόνια. Στο πλάι της, πέρα από την κόρη της και το γαμπρό της Χρυσόστομο, είχαν έρθει από το Πειραιά και το Λονδίνο ανίψια και εγγόνια της.

Το γένος Λεβέντη, η Όλγα γεννήθηκε στον Κάραβο, Αλιβερίου Ευβοίας το 1927. Έμεινε ορφανή από πατέρα στα 13 της χρόνια και από μητέρα στα 22 της. Έμεινε στο Πειραιά κοντά στην αδελφή της όπου το 1958 παντρεύτηκε τον Παναγιώτη Κεράνη. Μαζί απέκτησαν δύο κόρες, τη Μαρία (που μένει στη Β. Καρόλινα, Αμερικής) και την Αικατερίνη. Μετά τη κατολίωση του χωριού, δούλεψε και η Όλγα πλάι στον αγαπημένο της Πάνο για την αναδόμηση του σπιτιού στο Νέο Μικρό Χωριό. Πριν ολοκληρωθεί, μεταναστεύσανε στην Αμερική το 1968 και μετά από 16 χρόνια στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας, επιστρέψανε το 1984 στο σπίτι τους στο Πειραιά, περνώντας τα καλοκαίρια στο σπίτι τους στο Μικρό Χωριό. Χαρά τους ήταν όταν ερχόντουσαν τα εγγόνια τους Σταύρος και Σπύρος από την Κύπρο να περάσουν διακοπές μαζί.

Χήρα από το 2000, πήρε την απόφαση το 2008 να μετακομίσει στην Κύπρο. Ήταν δραστήρια μέχρι το τέλος, κάνοντας δουλειές στο σπίτι και φτιάχνοντας νοστιμότητα, υγιεινά φαγητά.

Χαρακτηριστικά ανιδιοτελές και ταπεινό άτομο, η Όλγα έβαζε πάντοτε τις ανάγκες των άλλων πριν από τις δικές της. Δεν ήθελε να είναι βάρος κανενός και αυτό ήταν κάτι που την ανησυχούσε στα γεράματα.

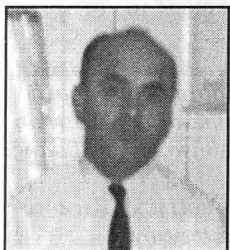
Μέχρι το τέλος, είχε καταπληκτική μνήμη, ευστροφία και διαύγεια πνεύματος, ακόμη και μετά το ξαφνικό καρδιακό επεισόδιο. Μέχρι και 2-3 ώρες πριν φύγει από την ζωή πλήρης ημερών έδινε ευχές και συμβουλές για την ζωή.

- «Έχετε την ευχή μου»

- «Να χαμογελάτε στη ζωή...είναι ωραία»
- «Οι καιροί είναι δύσκολοι...να είστε δυνατοί»
- «Μακάρι να ζήσετε όσα χρόνια έζησα και εγώ» - και άλλα πολλά.

Θα την θυμόμαστε σαν ένα καλό, ανιδιοτελή, αλλά ανήσυχο άνθρωπο που χαιρόταν τα απλά πράγματα της ζωής. Ας είναι ελαφρύ το χόμα που την σκεπάζει.

Σωτήρης Μπουλούμπας

Ο Σωτήρης Μπουλούμπας ή Στήβ Μπούλος, όπως τον αποκαλούσαν στην Αμερική, ήταν σύζυγος της συγχωριανής μας Ιφιγένειας Φλέγγα. Καταγόταν από τον Μαραθιά Ευρυτανίας και πριν από τον πόλεμο είχε μεταναστεύσει στην Αμερική.

Ο Στήβ και η Ιφιγένεια, παντρεμένοι για πάνω από 65 χρόνια, έχαιραν ιδιαίτερης εκτίμησης, τόσο από την ελληνική παροικία, όσο και από την αμερικανική κοινότητα. Είχαν δύο παιδιά, το Γιάννη και το Γιάννη, από τους γάμους των οποίων χάρηκαν 6 εγγόνια και 4 δισέγγονα.

Ο Στήβ, ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας, αγαπητός άνθρωπος, με χιούμορ για τη ζωή, έσβησε για πάντα μετά από ολιγοήμερη αδιαθεσία του. Η κηδεία του έγινε στις 23 Απριλίου 2016 στο Greenville, S.C., όπου έμενε με την οικογένειά του.

Γιάννης Λαϊνης

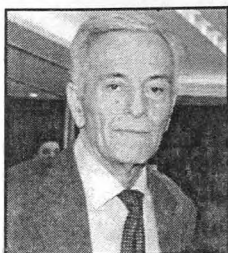

Ο Γιάννης Λαϊνης ήταν σύζυγος της συγχωριανής μας Ευδοκίας Κ. Μπακογιάννη. Είχε δύο κόρες, την Ελένη και την Ουρανία, που του χάρισαν 5 εγγόνια και ένα δισέγγονο.

Τα τελευταία χρόνια, μαζί με τη γυναίκα του, επισκεπτόταν το χωριό σχεδόν κάθε δεύτερο καλοκαίρι και χαιρόταν τη συντροφιά αλλά και εκτίμηση και αγάπη που έτρεφαν γι' αυτόν οι Μικροχωρίτες.

Επιτυχημένος επιχειρηματίας, καλός οικογενειάρχης, καλοπροαίρετος και ευχάριστος άνθρωπος έφυγε από τη ζωή στο Σικάγο της Αμερικής, όπου ζούσε με την οικογένειά του. Η κηδεία του έγινε στις 18 Μαΐου 2016.

Βασίλης Τριχιάς

Το Σάββατο, 12 Μαρτίου 2016, έχασε τη μάχη για τη ζωή ο αγαπητός συμπατριώτης μας Βασίλης Τριχιάς. Ήταν γεννημένος στο Δερμάτι Ευρυτανίας, πτυχιούχος του Φιλολογικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών και για πολλά χρόνια διευθυντής του 2ου Λυκείου Νέας Φιλαδέλφειας.

Η είδηση του θανάτου του σκόρπισε θλίψη στους συναδέλφους του καθηγητές αλλά και στους Ευρυτάνες. Ήταν μέλος της εν Αθήναις Επιτροπής Υποτροφιών της Ένωσης Ευρυτάνων Αμερικής ΤΟ ΒΕΛΟΥΧΙ και για χρόνια μέλος του Δ.Σ. της Εταιρείας

Ευρυτάνων Επιστημόνων.

Μειλίχιος, συνετός και κοινωνικός έδινε πάντα το παρόν σε κάθε ευρυτανική εκδήλωση. Στη μνήμη των Ευρυτάνων θα παραμένει πάντα ως ένας εξαιρετος δάσκαλος και σπουδαίος άνθρωπος.

Κωνσταντίνος Σταμούλης

Ο Κώστας Σταμούλης, ένας αγαπητός συγχωριανός μας και καλός οικογενειάρχης, έφυγε για πάντα από τη ζωή. Τα παιδιά του έστειλαν για το περιοδικό μας το σημείωμα αγάπης και μνήμης που ακολουθεί:

Στις 21 Μαΐου 2016, ανήμερα της ονομαστικής του εορτής, «έφυγε» ο Κωνσταντίνος Σταμούλης. Γεννημένος στη Σαρκίνη Ευρυτανίας, βρέθηκε από πολύ μικρός στην Αθήνα, στο στίβο της βιοπάλης.

Παντρεύτηκε την Ελένη, το γένος Παντελή Πλάκα και ευτύχησε να αποκτήσει 3 παιδιά και να καμαρώσει 7 εγγόνια.

Έφυγε ήσυχα, πλήρης ημερών και έχοντας απολαύσει την αγάπη των παιδιών και των εγγονών του.

Καλό ταξίδι γεροντάκο μας. Χαιρετίσματα στη Μάνα.

Το Περιοδικό μας έχει κόστος
Για να συνεχίσει να εκδίδεται χρειάζεται
τη συνδρομή σας.

Λόγω οικονομικής στενότητας
το Δ.Σ. της Αδελφότητας
είναι υποχρεωμένο να διακόψει
την αποστολή σε όσους
δεν εξοφλούν την ετήσια συνδρομή τους.

**Ανεμολόγιο
Καφέ**

Νέο Μικρό Χωριό Τηλ. 6978516458

**Ενοικιαζόμενα Δωμάτια
Φωτεινή Ζάρα**

Νέο Μικρό Χωριό
Τηλ. 22370 41236/ 41433

Ξυλόγλυπτα

με έμπνευση από τη Φύση

Έκθεση - Διάθεση:
Νέο Μικρό Χωριό «Το Τζάκι»
Τηλ. 22370 41318

Καφετέρια

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

Νέο Μικρό Χωριό Τηλ. 22370 41300

ΤΑΗΘΕ
Computer Expert Co.

**CAD/CAM/EEE
COMPANY**

Θάνος Δημητρόπουλος
Κορθίου 19, 11254 Αθήνα
Τηλ./Fax: 210 2230673
Θεαίνωση: 2310 20 20 89
Κιν. 6936 96 88 50
« 6932 46 23 32
E-mail: thanos@panafonet.gr

HP CAD/CAM products:
ME - Mechanical Eng.-2D
SD - Solid Designer - 3D
E3 - Electrical, Electronic
Engineering Design

"το χωριάτικο"

Ταβέρνα Νασιόπουλος
Νέο Μικρό Χωριό Ευρυτανίας
Τηλ. 22370 41257 • Fax. 22370 41103
www.tohoriatiko.gr

Κομμώσεις

Ανδρικές - Γυναικείες - Παιδικές

"ΚΙΚΗ"

Κική Φούκα-Σκοτίδα
Καραϊσκάκη 4, Καρπενήσι
Τηλ. 22370 25666

LAND BROKER
Μ Ε Σ Ι Τ Ι Κ Ο

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΩΝΗΣ

Καραολή & Δημητρίου 70 Πειραιάς
Τηλ. 6972717575

Κωνσταντίνος Αζακάς

Καρπενήσι
1ο χλμ εθνικής οδού
Καρπενήσιου - Λαμίας

www.glikoplastio.gr

τηλ. 22370 89111

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ

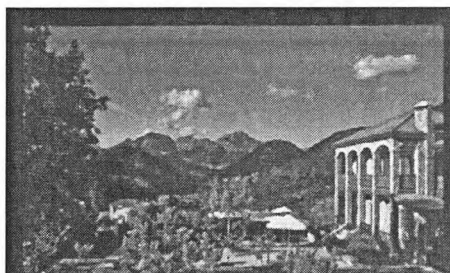
Αθήνα - Λαμία - Μακρακώμη
Άγιο Γεώργιο - Καρπενήσι

Υπεύθυνη: Μαρία Λιάπη

Κηφισού 91β 8, Αθήνα
Τηλ.: 210 3452186

Ξενώνας "Η Γωνιά"

Δ/ση: Γιώργος Γιαννακόπουλος
Νέο Μικρό Χωριό
Τηλ. 22370 41393, Fax: 22370 41586
Web: www.giannakopoulos_g.gr

Studio Merses Παλαιό Μικρό Χωριό Ευρυτανίας
www.merses.gr info@studiomerses.gr
Τηλ.: 22370 41444 Κιν.: 6972 555 637 Fax.: 22370 41111

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Παρασκευή Α. Γρομητσάρη - Μαραγιάννη
Μ.Δ. Δίκαιο Ακινήτων, Montpellier I
Μ.Δ. Δίκαιο Περιβάλλοντος & Ενέργειας, Paris I - Paris II

Θεμιστοκλέους 23 - 23 & Ακαδημίας
106 77 Αθήνα

ΤΗΛ.: 213.0966040
ΚΙΝ.: 6939 613882

agrodesign

Εύα Παπαδημητρίου
Κατερίνα Γκόλτσαιου
Γεωπόνες - Αρχιτέκτονες τοπίου (ΜSc, M.Arch)

αρχιτεκτονική τοπίου και αγροτουρισμός
Διαμόρφωση περιβάλλοντος χώρου - Μελέτη - Επίβλεψη

www.agrodesign.gr

τηλ. 210 6136246 - 210 6140367 - 6974735648 email: info@agrodesign.gr

Εστιατόριο - Ψησταριά "Ο Παράδεισος"

Αφοί Καλύβα
Διασταύρωση Μικρού-Μεγάλου
Χωριού
Τηλ. 22370 41320, Κιν. 6973 431421
Web: www.hellastourism.gr/paradisos

TO OIKEION café
RESTAURANT-BAR
Παλαιό Μικρό Χωριό
Ευρυτανίας
τηλ.: 22370 41.050

Ξενοδοχείο

Country Club Hellas Hotel

Νέο Μικρό Χωριό

Τηλ. 22370 41570-2

E-mail: info@hellascountry.gr

Ιβίσκος
studios

www.iviscos.gr

Νέο Μικρό Χωριό Ευρυτανίας / Τ.Κ. 361 00

ΑΓΟΡΑΙΟ

Βασίλης Μπούρας

Νέο Μικρό Χωριό

Τηλ. 22370 41300/41281,

Κιν. 6972 288457

TAXI

Γιάννης Καραγκούνης

Νέο Μικρό Χωριό

Τηλ. 22370 41392, Κιν. 6972 707840

*Τεχνικές εργολαβίες
πέτρινες κατασκευές*

ΒΑΣΙΛΗΣ ΖΗΣΙΜΟΣ

Νέο Μικρό Χωριό. Τηλ.: 22370 41056
Κιν. 6977 624440

**ΡΑΔΙΟ ΤΑΞΙ
ΤΟ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙ**

24 ώρες το 24ωρο
Τηλέφωνο: 22370 22011

**Ενοικιαζόμενα
Πανοραμικά Δωμάτια
"Το Τζάκι"**

Δ/ση: Παρασκευή Ν. Αζακά
Νέο Μικρό Χωριό

Τηλ. 22370 41318/41465,

Fax: 22370 41094 Κιν. 6977 808961

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΗΡ. ΔΙΑΠΗ
ΔΙΠΛΩΜ. ΔΙΡ. & ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΟΣ
ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ Ε.Μ.Π.

ΑΘΗΝΑ
ΛΔ ΚΟΡΑΗ 54-56
ΒΥΡΩΝΑΣ

ΤΗΛ: 6972848406
210-7622751

Το Ρίζωμα

ΞΕΝΩΝΑΣ
ΚΑΦΕ - ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ - ΤΑΒΕΡΝΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΝΕΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ
ΤΗΛ.: 22370 41170.-41206, FAX: 22370 41486
ΚΙΝ.: 6978 77 42 66 www.torizoma.gr

**Ενοικιαζόμενα Πολυτελή
Δωμάτια**

Ουρανία Τάσιου

Νέο Μικρό Χωριό

Τηλ. 22370 41349

«Η Χελιδόνα»
Παλιό Μικρό Χωριό

Τηλ: 6976 912009

SOLAR tech
MODERN SUN-SHADING SYSTEMS

Ioannis Zorbalas

ZORBALAS S.A.
34 Glysti Str., 117 44
Athens - Greece

tel: +30 210 901 3344-5
fax: +30 210 901 3994
e-mail: zorbalas@solartech.gr
www.solartech.gr

café
ΑΣΤΕΡΙΑ
restaurant

Αιμιλία Κουφαλιώτη

Παραλία Καμμένα Βούρλα
Τηλ.: 02350 23261,
80901, 80902

Αθανάσιος Π. Λιαροκάκης
Διακοσμητής

Interior Designer

**Αρχιτεκτονικός Σχεδιασμός
και Μελέτη Χώρων**

Κόκαλη 31 - Αγρίνιο, Τ.Κ. 30100
Τηλ. 26410 33233 (& fax) - 24522
Κιν. 6932831607
Email: athanas@sofenel.gr

 ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΒΕΝΤΟΥΡΑΤΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ Ε.Μ.Π.

ΚΥΠΡΟΥ 76Α ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ 16452 ΑΘΗΝΑ
τηλ. (+30)2106926423 (+30)6936598467
e-mail: ventouras@hol.gr

ΠΑΤΩΜΑΤΑ
ΛΟΥΣΤΡΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΣΚΑΛΕΣ

ΛΙΑΠΗΣ ΝΙΚΟΣ & Υιός

ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΓΓΥΗΜΕΝΗ

 6610846 • 6048695 • 0972 136979

Penguin
line

Γιάννης Τσιμπουράνης

- Διαφημιστικά Δώρα Επιχειρήσεων
- Εκτυπώσεις Offset
- Μεταξοτυπίες
- Μηχανογραφικά Έντυπα
- Ψηφιακά

Ευριπίδου 75 • 105 53 Αθήνα
Τηλ.: 210.3226.222 - 210.3214.815
Fax: 210.3214.815
Κιν.: 6944.850940

ΨΥΧΟΓΡΤΙΚΕΣ ΕΡΤΑΣΙΕΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΥΛΑΒΕΡΗΣ

ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ

Τηλ. 22370 41058 Κiv: 6984 70 50 73

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

ΣΟΦΙΑ ΛΙΑΡΟΚΑΠΗ

ΜΠΟΤΣΑΡΗ 8 - ΤΗΛ. 26410 / 23.602 - ΑΓΡΙΝΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Τα Δέντρα του Χωριού μας..... σ. 1	• Μικροχωρίτες της Διασποράς... σ.30
• Εικόνες από το χωριό σ. 3	• Τάματα και Θαύματα σ.33
• Στον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών σ. 5	• Γίνονται θαύματα
• Ντοκιμαντέρ	στις μέρες μας; σ.34
για το Μικρό Χωριό σ. 6	• Η Παναγία των Βλαχερνών σ.36
• Βράβευση Δ. Χαριτόπουλου..... σ. 7	• Γιατί μισούν τους Έλληνες σ.38
• Νέος Μητροπολίτης Καρπενησίου	• Η πιο σημαντική κούρσα
ο κ.κ Γεώργιος σ. 8	της ζωής μου..... σ.40
• Μια φωτογραφία πολλές	• Από σταθμάρχης... γιατρός!..
ιστορίες..... σ.12	Εθελούσια μετάταξη..... σ.42
• Ο Ευρυτανικός Τύπος	• Έρωτος και Ρέντη γωνιά σ.44
πριν από 83 χρόνια σ.19	• Ιστορικές Μνήμες
• Ενθυμώσεις σ.20	και Προσωπικές Αναμνήσεις σ.46
• Μικροχωρίτικο Λεξιλόγιο σ.22	• Κοινωνικά σ.48
• Στ' αποκαΐδια της κατοχής σ.25	• Βιβλιοπαρουσιάσεις..... σ.49
• Σ' αυτούς που πέσανε	• Αυτοί που δεν ξεχνούν σ.53
για την ελευθερία σ.27	• Δωρεές εις μνήμη..... σ.56
• Οι πιτσιρίκοι στην κατοχή..... σ.28	• Λίγα λόγια γι' αυτούς που έφυγαν . σ.58

ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΧΝΩΝ ΠΛΑΚΑ

42 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΩΤΟΙ σε ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

ΣΧΕΔΙΟ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ - Α.Τ.Ε.Ι.

- ΓΡΑΜΜΙΚΟ
- ΕΛΕΥΘΕΡΟ
- ΣΧΕΔΙΟ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
- ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

FOUNDATION

- ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ
- ART & DESIGN
- ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ
- ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ & ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

- ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
- ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κ Ε Ν Τ Ρ Ο
Τ Ε Χ Ν Ω Ν

ΠΛΑΚΑ

ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΧΝΩΝ ΠΛΑΚΑ ΑΕ

ΑΘΗΝΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 65, 104 33 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 8250552, FAX: 210 8250627

και

ΨΥΧΙΚΟ • ΓΛΥΦΑΔΑ • ΚΗΦΙΣΙΑ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ

e-mail: info@plakas.gr
www.plakas.gr